XX. évfolyam 47. szám Ára: 1 forint 1964. november 19

Ludas Matyi

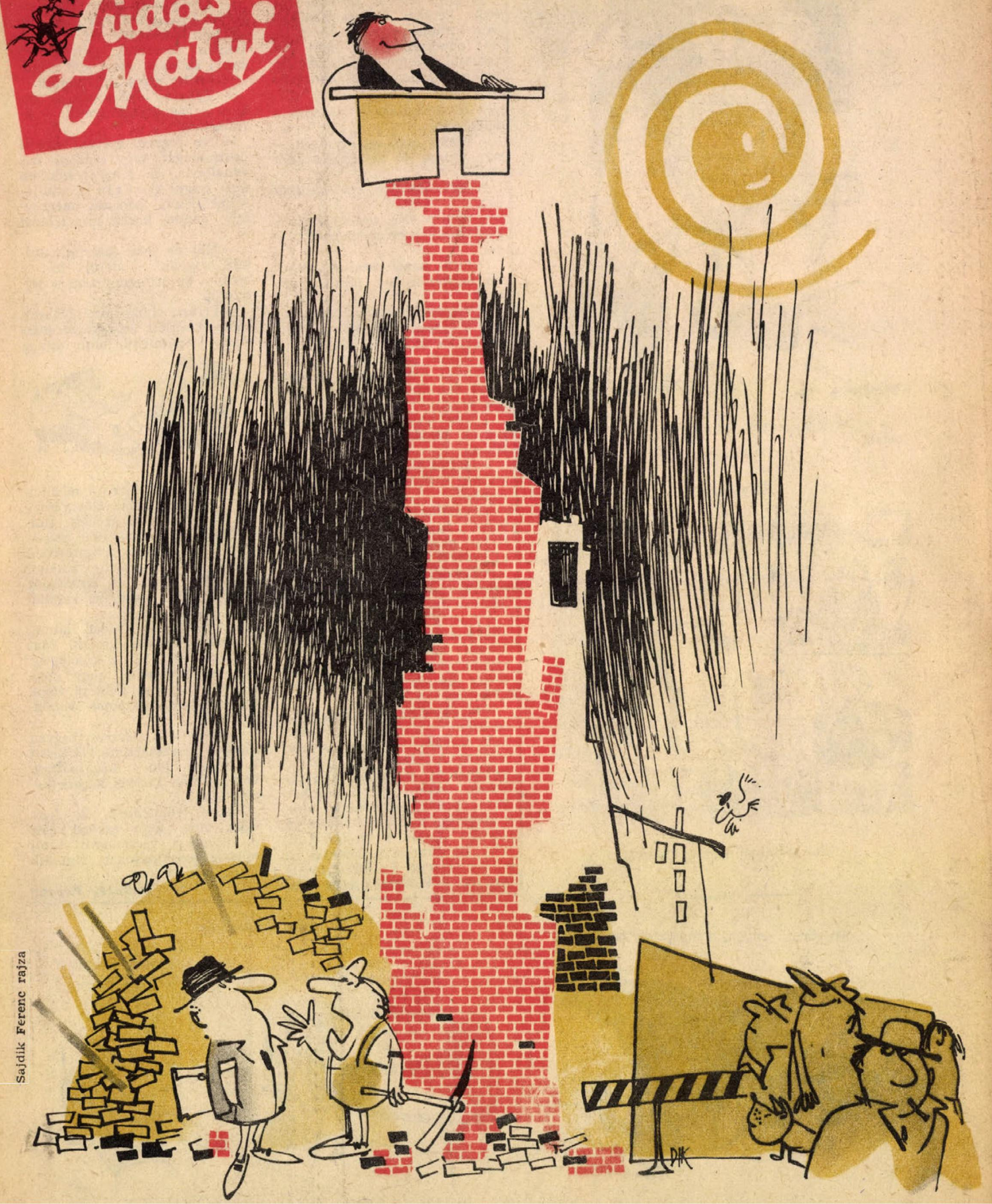
Sajdik Ferenc rajza
DIK

BONTÁS — *Nem tudtuk elmozdítani, valakinek a rokona lehet...*

Korai aggodalom

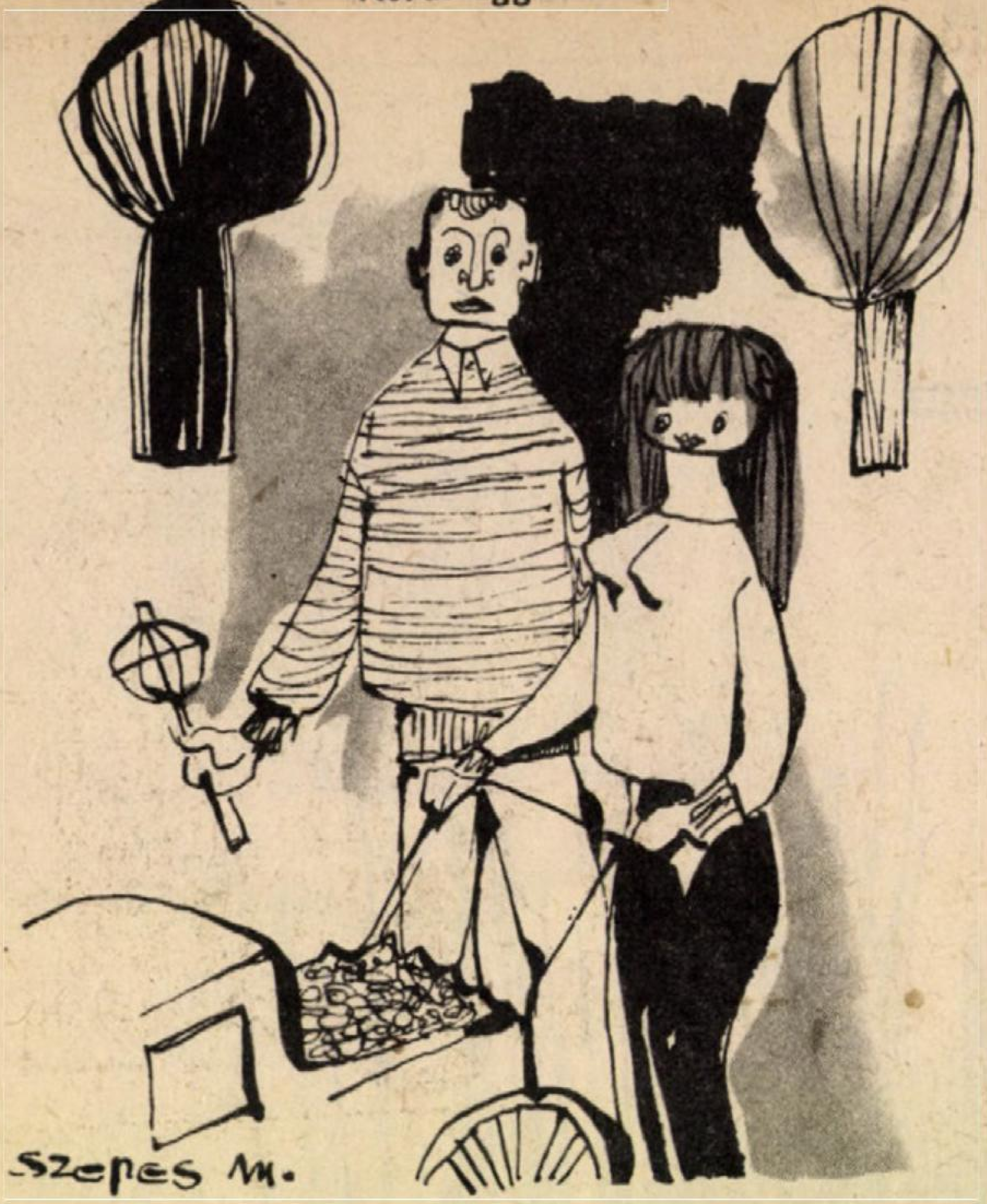

– ... és mit csinálunk, ha mégsem veszik fel az egyetemre?

Leleplezés

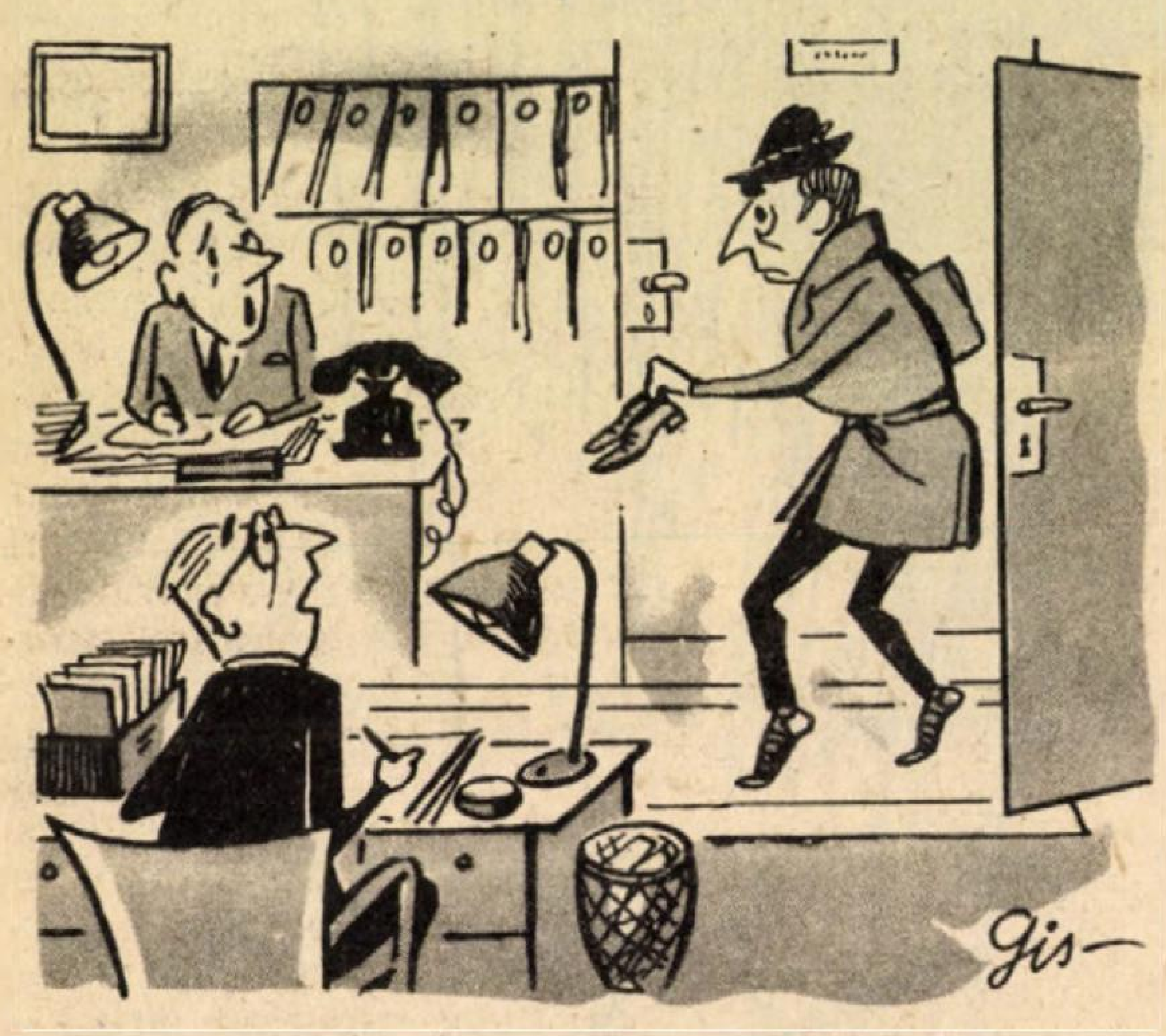

– Most kell jönni, Kovács kartárs? ...

Kései látogató

A múlt szerdán kedvenc ételem, kécskei kapros káposzta volt otthon vacsorára. Kicsit sokat ehettem belőle, mert alig tudtam elaludni. Az éjszaka derekán váratlanul éles csengetés ébresztett fel.

– Jesszusmária! – mondta a feleségem.

– Biztos csak egy jó barát – nyugtattam, és kimentem ajtót nyitni.

A lépcsőházban egy aluljáró állt.

– Kihez van szerencsém? – kérdeztem némileg meghökkenve.

– Nem ismer meg? Az Astoria Szállónál levő aluljáró vagyok.

– Valóban. Oh, ezer bocsánat! De a rossz világítás és hm, hm... a szokatlan időpont...

– Sajnos, csak ilyenkor hagyhatom el a posztomat, amikor nincs túl nagy forgalom. Elnézést kérek.

– Nem történt semmi. Fáradjon be, majd főzök egy jó erős feketét.

– Igazán kedves, de az orvos eltiltott a koffeintől. Árt a szívemnek.

Bevezettem az aluljárót és hellyel kínáltam. Leült, majd fáradt, panaszos hangon beszélni kezdett:

– Pokoli hálátlan dolog manapság Pesten aluljárónak lenni.

– Azt elhiszem – mondtam. – Exponált állás, szerény jövedelem. Ami engem illet, ha agyonütnének, se vállalnám. Persze azért a népszerűség vonzó benne.

– Népszerűség?! – legyintett keserűen. – Hol van az már? Nem mondom, valaha üdvöske voltam. A lapok első oldalán szerepeltem, s többet fényképeztek, mint egy sexbombát. Most bezzeg fütyölnek rám. Legfeljebb egy-egy lekicsinylő mosolyt kapok a járókelőktől, mert az álmennyezetemmel az az izé történt. Ez már mindig így lesz? – kérdezte panaszosan.

– Nyugodjék meg, barátom. Az ön jó szándékában soha senki nem kételkedett. Az emberek csupán szeretnek gúnyolódni, ennyi az egész. Nem kell mindjárt mellre szívni az ilyesmit.

– Teljesen kikészültek az idegeim a sok hercehurcától! – siránkozott.

– Ne legyen gyerek! Szedje össze magát, vagy szedjen szevenalettát. És főleg gondoljon arra, hogy kísérleti aluljárónak lenni nemcsak megtisztelő, hanem kockázatos feladat is.

– Hát én csak kísérleti aluljáró vagyok? – derült fel az arca. – Jé, ezt eddig nem is sejtettem.

– Persze, hogy az. Nálunk eleve kísérleti jellegű minden olyan létesítmény, amit utólag módosítani kell. Szóval fel a fejjel! Lebegjen szeme előtt, hogy az elkövetkező évtizedek aluljáróinak strammul utat mutatott. Ők prímán hasznosítani fogják a tapasztalatait, miáltal tömérdek pénzt és fáradságot megspórolnak majd. Ez kegyednek smafu?

– Ugyan. De most látom, mennyire elszaladt az idő. Már mennem kell. Hív a kötelesség. Nagyon köszönöm, hogy megvigasztalt. Olyan jólesett végre kibeszélgetni magamat valakivel.

– Szóra sem érdemes. Legyen máskor is szerencsém. Ha kicsit korábban jön, megkínáltam volna finom kécskei kapros káposztával...

Ekkor felébredtem. A fene egye meg, nem szabad este olyan sokat vacsorázni! Attól mindig marhaságokat álmodik az ember.

Dalmáth Ferenc

Megfelelő embert a megfelelő helyre

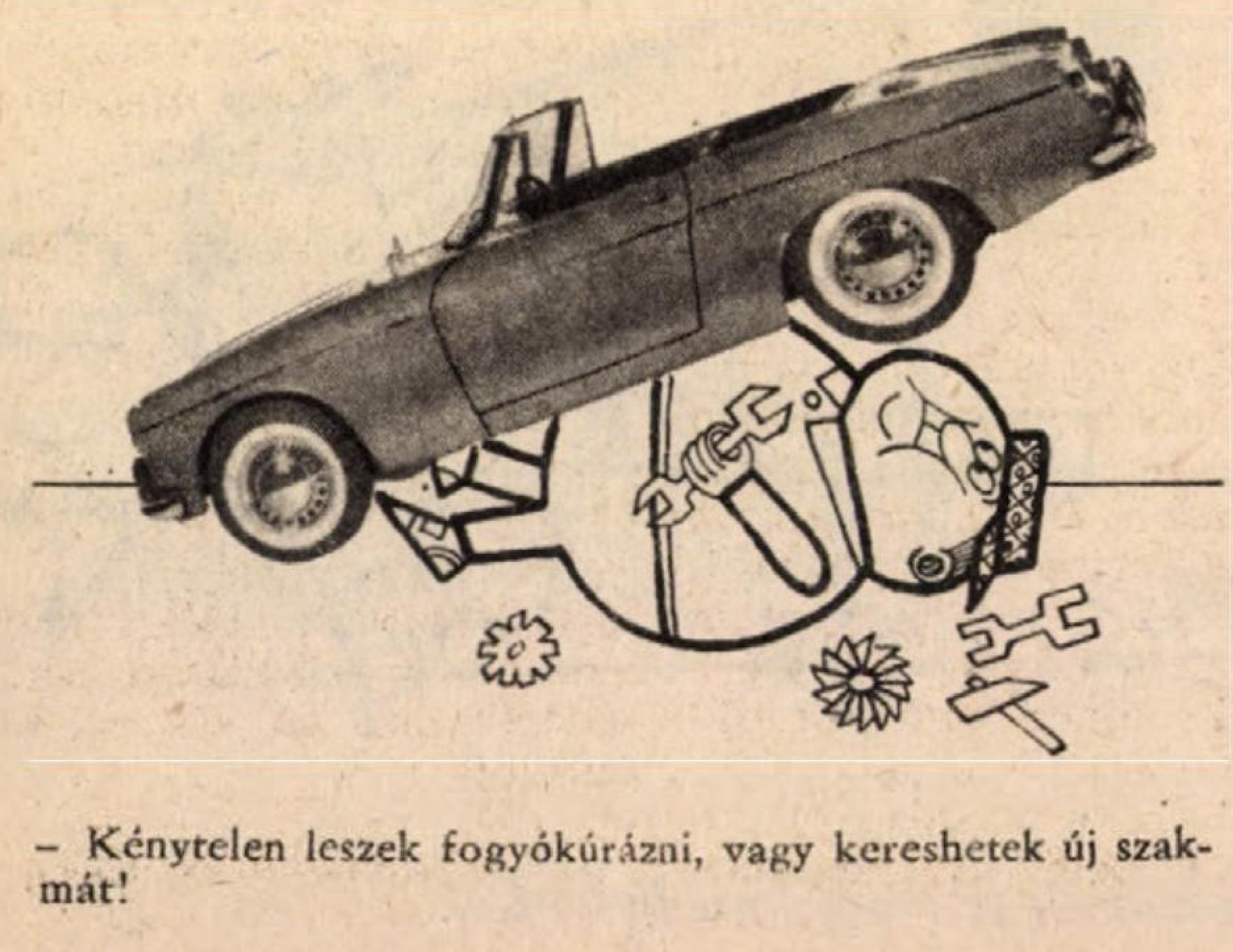

– Kénytelen leszek fogyókúrázni, vagy kereshetek új szakmát!

Színházi közvetítés

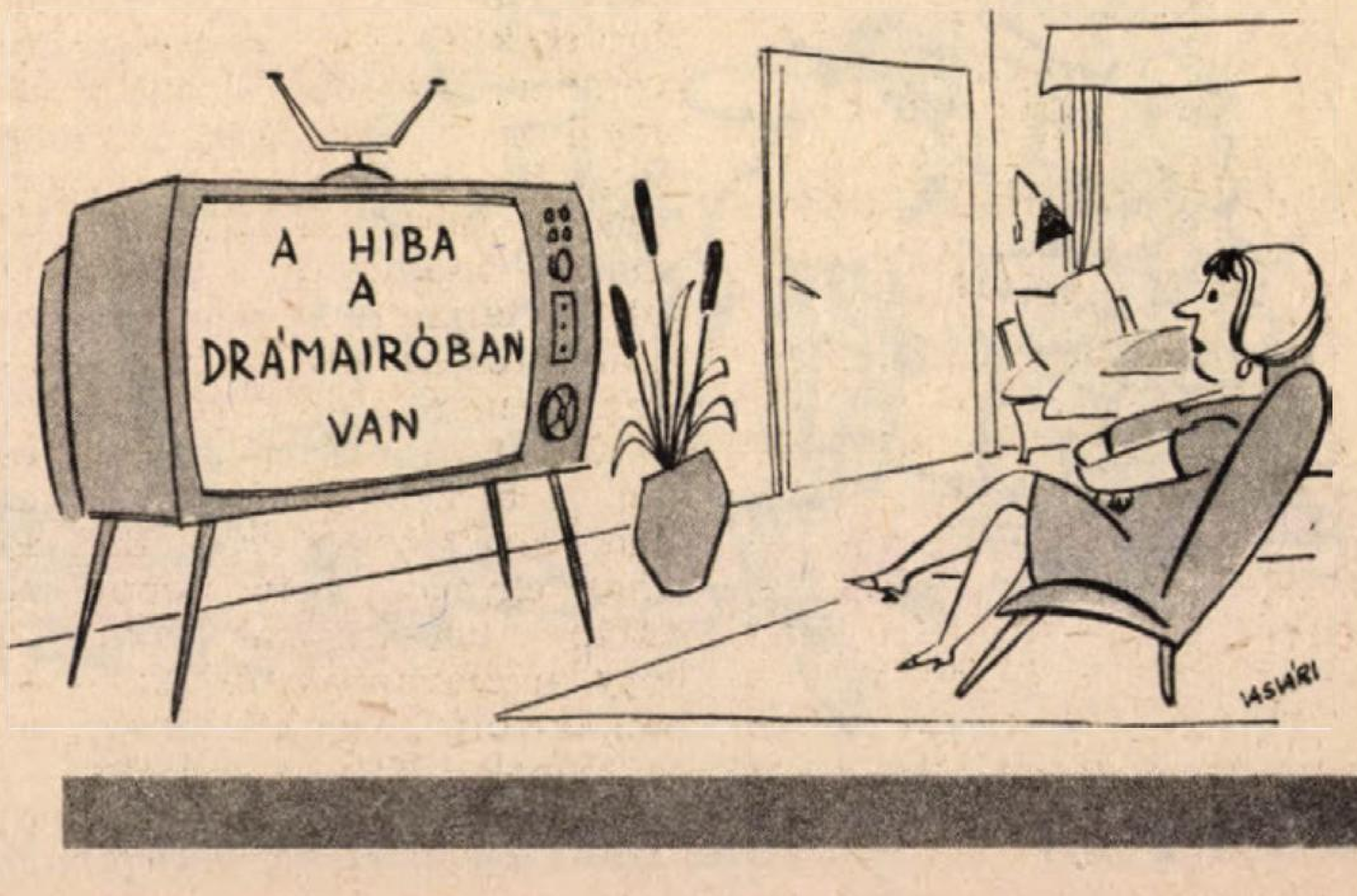
A HIBA A DRÁMAIRÓBAN VAN
VASVÁRI

Választás után

Gerő Sándor rajza

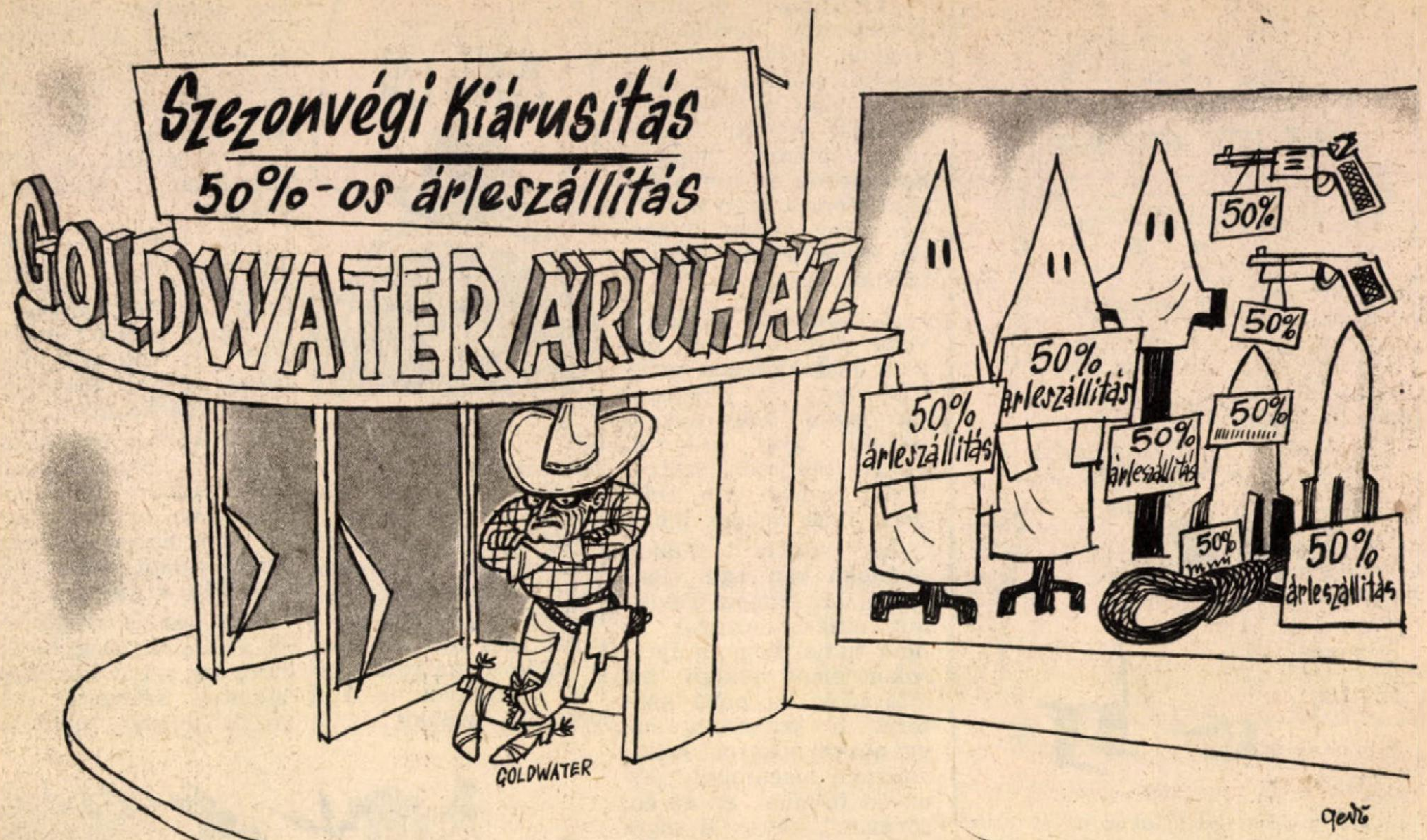

– Még jó, hogy van egy másik üzletem is . . .

MECHANIZMUS

A főmérnök benyitott az igazgatóhoz. Ámulva látta, hogy a diri behunyt szemmel ül a karosszékben és nagyokat nyögdécsel.

— Rosszul érzed magad?

— Pszt . . . — intett az igazgató és nagyot sóhajtott. — No, mit akarsz?

— Kérlek szépen, a szitaüzemben most csomagolják az exportszitákat, és képzeld, nincs rajtuk lyuk . . .

— Ne mondd!? — kiáltott örömmel az igazgató. — Várj egy pillanatra!

A főmérnök azt hitte telefonálni fog, de nem. A diri végigvetette magát a karosszékben, egy pillanatra megmerevedett, nagyokat fújtatott, majd így szólt:

— Gyerünk, mi történt még?

— Kérlek, a lyukak elkészültek, de nem a szitán, hanem a hermetikusan záródó edényeken. Lyukasan csomagolják a kualalumpuri tételt . . .

— Jó, jó . . . egy perc türelmet kérek! — ujjongott a másik. — Azzal megtapogatta a pulzusát, lehorgasztotta a fejét, mellkasát teleszívta levegővel, kifújta a levegőt és így szólt:

— Tovább! Légy szíves, mondj el minél több ilyen esetet . . .

De most már a főmérnök nem állhatta meg:

— Mi van veled, az isten szerelmére . . .? Mit csinálsz?

— Dolgozom. Kísérletezem. Nézd, rengeteg a baj az üzemben, de csupa alapvető baj. Anyagi érdekeltség, ösztönző erők hiánya meg effélék. Elhatároztam, hogy lehatolok a dolgok mélyéig. Az orvostudós megfertőzi magát azzal a betegséggel, amelynek kórokozóit keresi. Én is hagytam, hogy elhatalmasodjanak rajtam a gazdasági mechanizmus bacilusai. Ezért ma leültem ebbe a karosszékbe és figyelni kezdtem magam, hogyan reagálok a dolgokra. Jelentették, hogy a termelékenység ijesztően csökken. Ahá! — mondtam magamnak — tennem kellene valamit. Ámde én nem teszek. Nem akarózik. Miért? — tűnődtem — Hopp, megvan . . . hiszen én nem vagyok ösztönözve erre. Ezt tehát egyszer már tudom. Aztán beszámoltak róla, hogy a karbantartók karban tartott kezekkel ülnek, és lógnak. Milyen érdekes — gondoltam — tulajdonképpen fel kellene lépnem ez ellen, de valami megbénít. Ki bénít? Mit bénít? — tettem fel a kérdést magamban. — És egyszer csak a pórusaimban éreztem, hogy a mutatók. Igen, a mutatók bénítanak meg, amelyek csak a mennyiségre serkentenek. Tehát ez is rendben van. A főkönyvelő telefonált, hogy megy felfelé az önköltség, mint a hajdermennykő. Két kézzel megragadtam a szék karfáját, gondoltam, ha van valami, ami az önköltségcsökkenés irányába húz, akkor az el fog engem húzni innen. De nem húzott. Bravó, tehát ez is stimmel. Azután eszembe jutott, hogy az egykarú emelő prototípusa csak 1998-ra készül el. Igen, a hajtóerő. Hajtóerő a műszaki fejlesztésre, azt mondják, erre volna szükség. Behunytam a szemem és éreztem, amint a hajtóerő kiszáll belőlem, mint a lyukas luftballonból a hidrogén. Fel is jegyeztem ide a blokkra: hajtóerő elszállt, nincs, ami mozgósítson.

— És akkor jöttél te a panaszaiddal. A legjobbkor. Újabb lehetőség a kísérletekre, a megfigyelésre, a problémák elemzésére. Köszönöm! Mert lásd, ez az igazi, alkotó gazdasági tevékenység. Nem az, amit némely dilettáns igazgató csinál, aki nem ismeri ki magát a mozgástörvényekben. Szaladgálnak műhelyről műhelyre, könyörögnek, rimánkodnak, parancsolnak. És mit érnek el vele? Tiszavirágéletű sikereket. Látszateredményeket. Átmenetileg egy-két százalékkal csökken az önköltség, picurkát emelkedik a termelékenység, mákszemnyit javul a minőség — és másnap kezdődnek elölről a bajok. Gyökerében kell feltárni a bajokat, barátom. Elemezni kell az egész mechanizmust, az ösztönzőket a serkentőket, az öntörvényeket, az automatizmust . . . Ha magamba mélyedve ülök, szinte hallom, amint a mélyben csikorognak a mechanizmus rozsdás fogaskerekei . . . No jó. Most pedig szépen induljunk haza.

— Kérlek szépen, várni kell, az áruforgalmi elvitte a kocsit . . .

— Micsoda? Hát sosem lesz itt rend? Majd megtáncoltatom én ezt a társaságot!

Novobáczky Sándor

Megoldatlan probléma

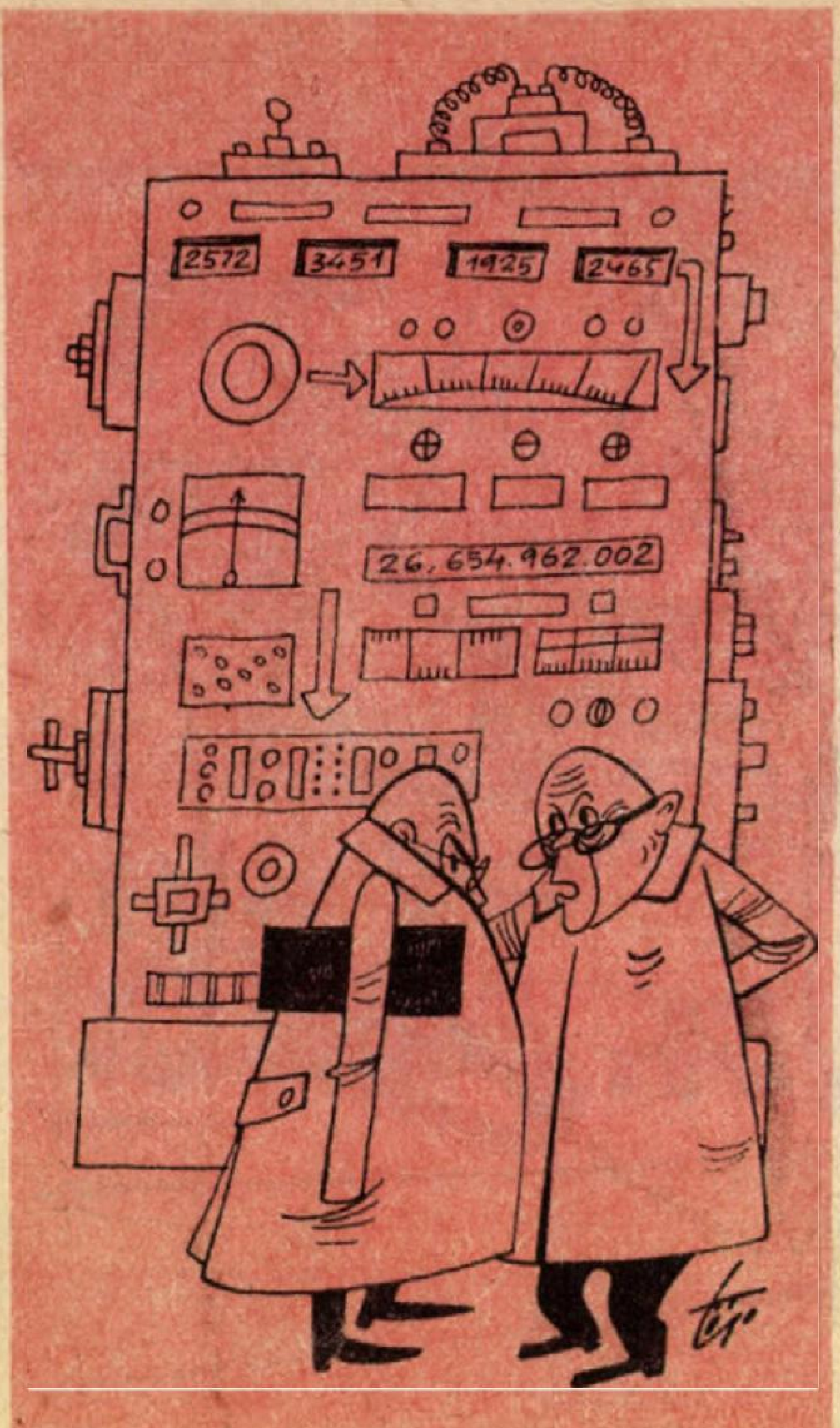

– Ha tizenkét matematikus tíz év alatt tudja csak elvégezni ezt a számítást, akkor hogyan bizonyítsuk be, hogy az eredmény helyes?

Itthon az olimpiai bajnok

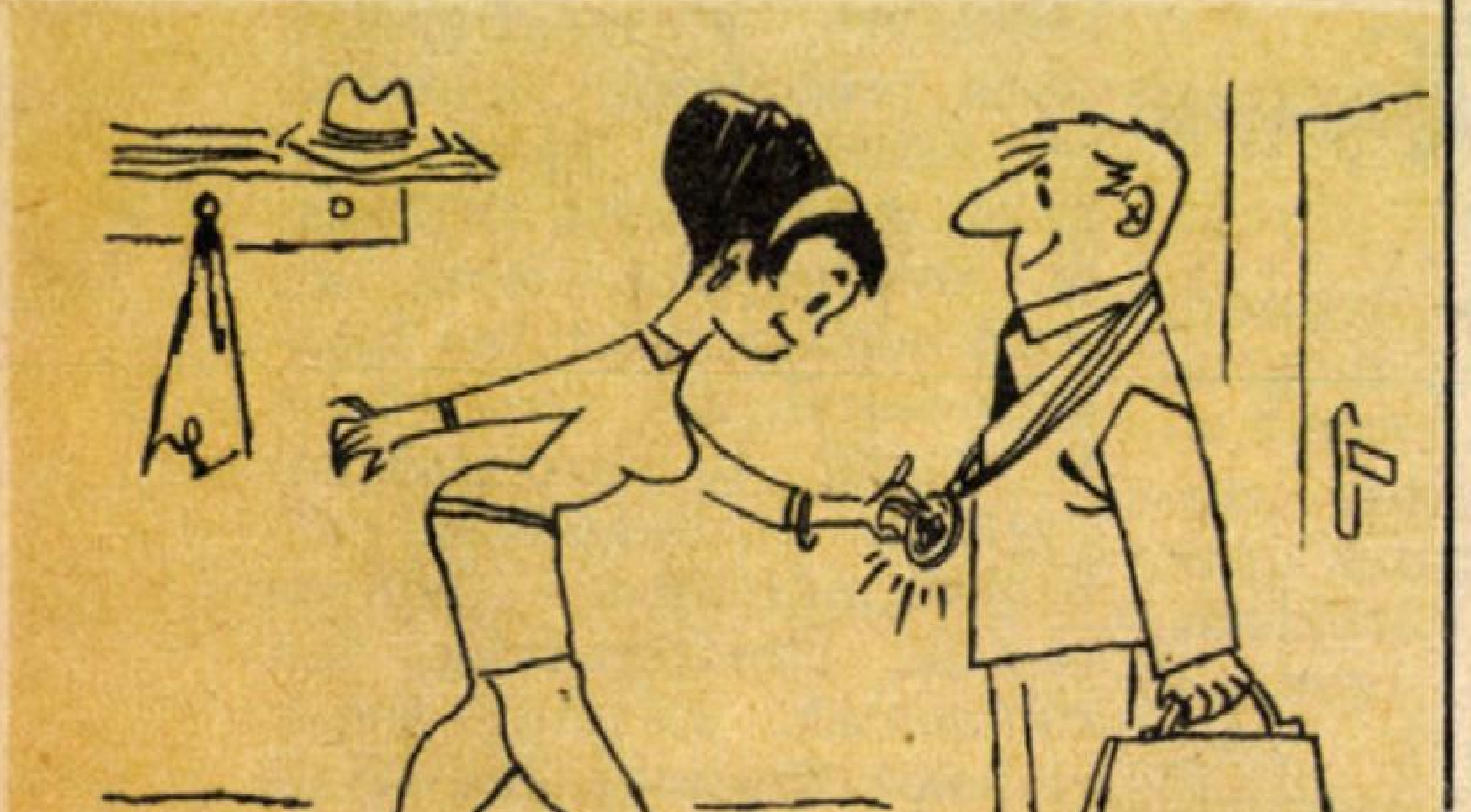

– Jaj, de cuki! Ugye viselhetem?

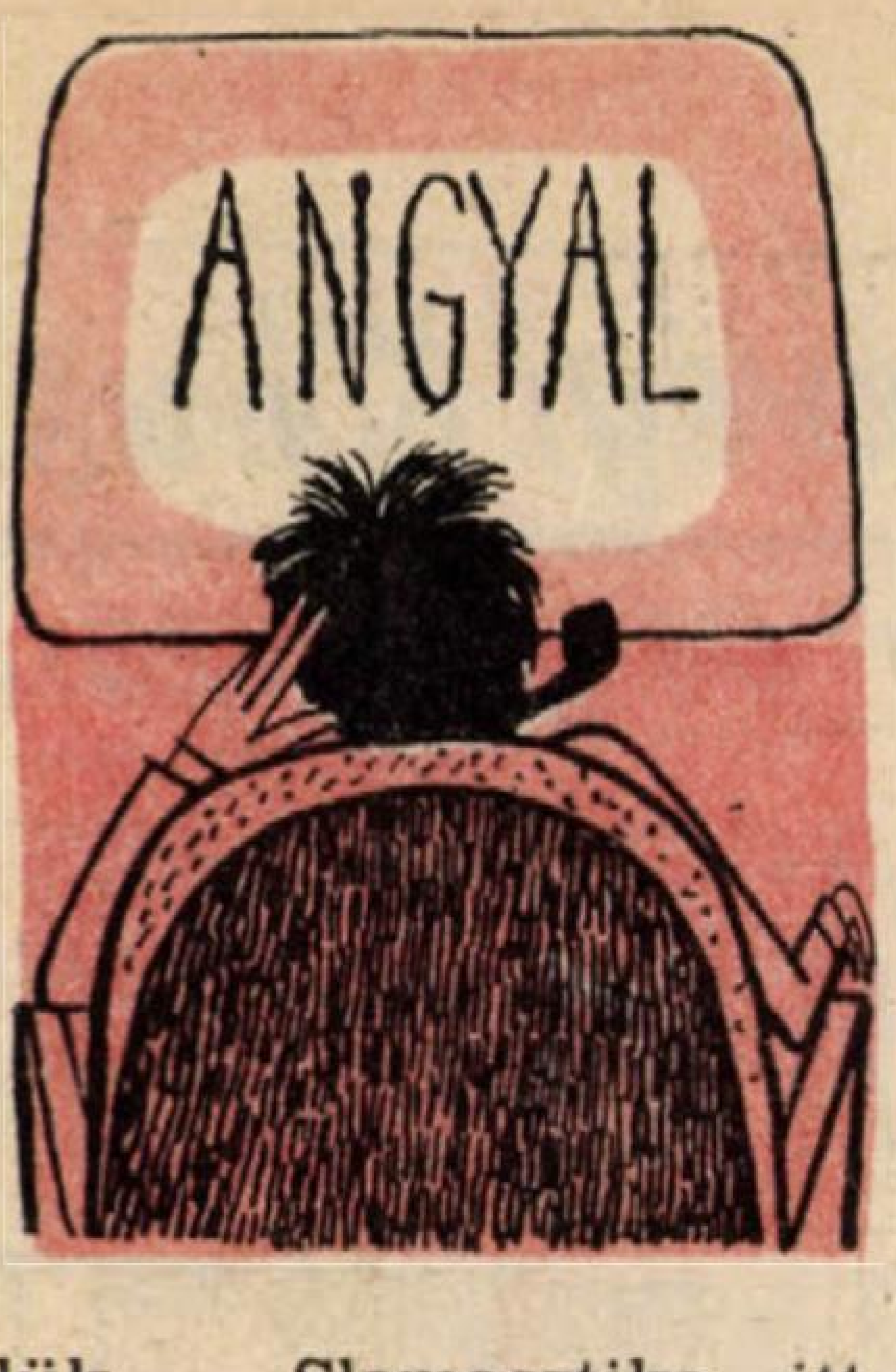

Bevallom őszintén, pesszimista természetű vagyok. Lehet, hogy ez családi örökség, de az is lehet, hogy a szakmámmal jár együtt. Persze nem mindig vagyok pesszimista, és nem mindig látom sötéten a világot, csak olykor-olykor, de akkor aztán nagyon, szívből, igazán.

A csüggedés óráiban, vagy perceiben úgy érzem, hogy teljesen egyedül vagyok a világban, úgy érzem, hogy nekem semmi sem sikerül, vagyis pestiesen szólva: olyan pechem van, amilyen csak nekem lehet.

Az utóbbi időben azonban van egy vigaszom: Mr. Simon Templar, azaz az Angyal. Ő nem tudja, hogy milyen sokat jelent nekem: ha elfáradok, ha ború költözik a szívembe, ha gyanúsan sokszor mondogatom magamban: „Ez az én formám, ez az én formám", akkor ő segít rajtam, Templar, az Angyal.

Szegény fiú, akárhova megy, mindig bajba keveredik, állandóan kellemetlenségei vannak, és azt hiszem, nincs olyan város a föld kerekén, ahol őt már meg ne pofozták volna...

Ilyen az ő formája!

Bizonyisten sajnálom... Alighogy megérkezik valahova, talán még ki sem csomagolt a bőröndjéből, és máris benne van a pácban... Nem tudja élvezni az életet... Semmi kikapcsolódás... Megfordul a világ legszebb tájain, de semmit sem lát belőlük... Slamasztika itt, slamasztika ott...

Olyan peche van, amilyen csak neki lehet...

Hát igen! Csuda peche van ennek a Simonnak... Nyüzsögnek körülötte a szép nők, de ő rájuk sem néz... Nincs is ideje foglalkozni velük, állandóan le kell lepleznie valakit... S talán fél is tőlük Simi, mert ezekről a szép nénikről mindig kiderül valami... Sajnálom őt, legszívesebben összehoznám egy jó házból való, tisztességes, szolid kislánnyal...

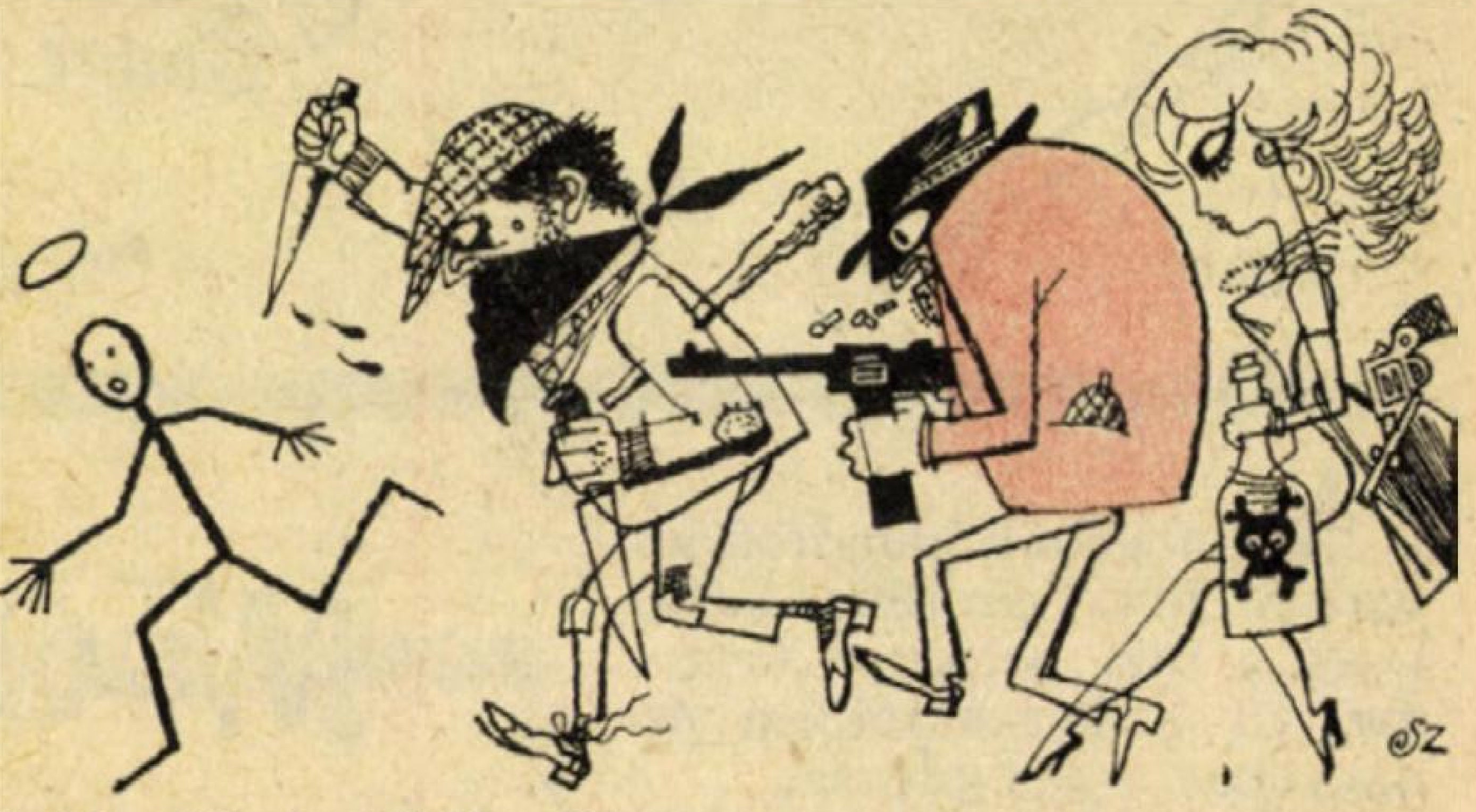

Ha Simon Templar, más néven az Angyal kalandjait nézem, arra gondolok: emberek, hát nem látjátok, hogy ez egy szegény, sorsüldözött ember, aki nagyon-nagyon egyedül van? Mosolyog az igaz, mindig mosolyog, de biztos vagyok benne, hogy ez csak a külszín, a lelke legmélyén krenkolja magát.

„Te mondod, hogy peches vagy? — kérdem magamtól a televízió előtt. — Hát akkor a Templar Simon micsoda? Te panaszkodsz? Nézd meg a Szájmont, a Templáréktól!"

S miközben így diskurálok önmagammal, megnyugszom egy kicsit, könnyebb lesz a szívem, és azon kapom magam, hogy vidám dalra csücsörödik a szám...

Már az is segít, ha rá gondolok. Elég, ha lehunyom azt a két szép, bánatos szememet, és máris magam előtt látom Angyal tagbaszakadt, délceg, slemil figuráját, fején a glóriával, és máris jobban érzem magam.

De azért a lelkiismeretem furdal, segíteni kellene rajta.

Segítsetek!

Ne nézzétek ölbe tett kézzel a televíziót!

Mikes György

Jucika és a csapodár férj

Pusztai Pál rajza

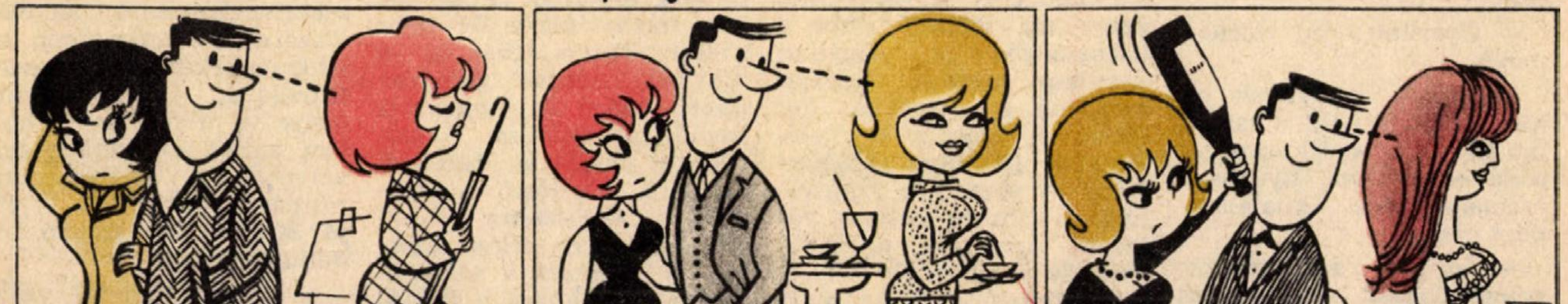

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

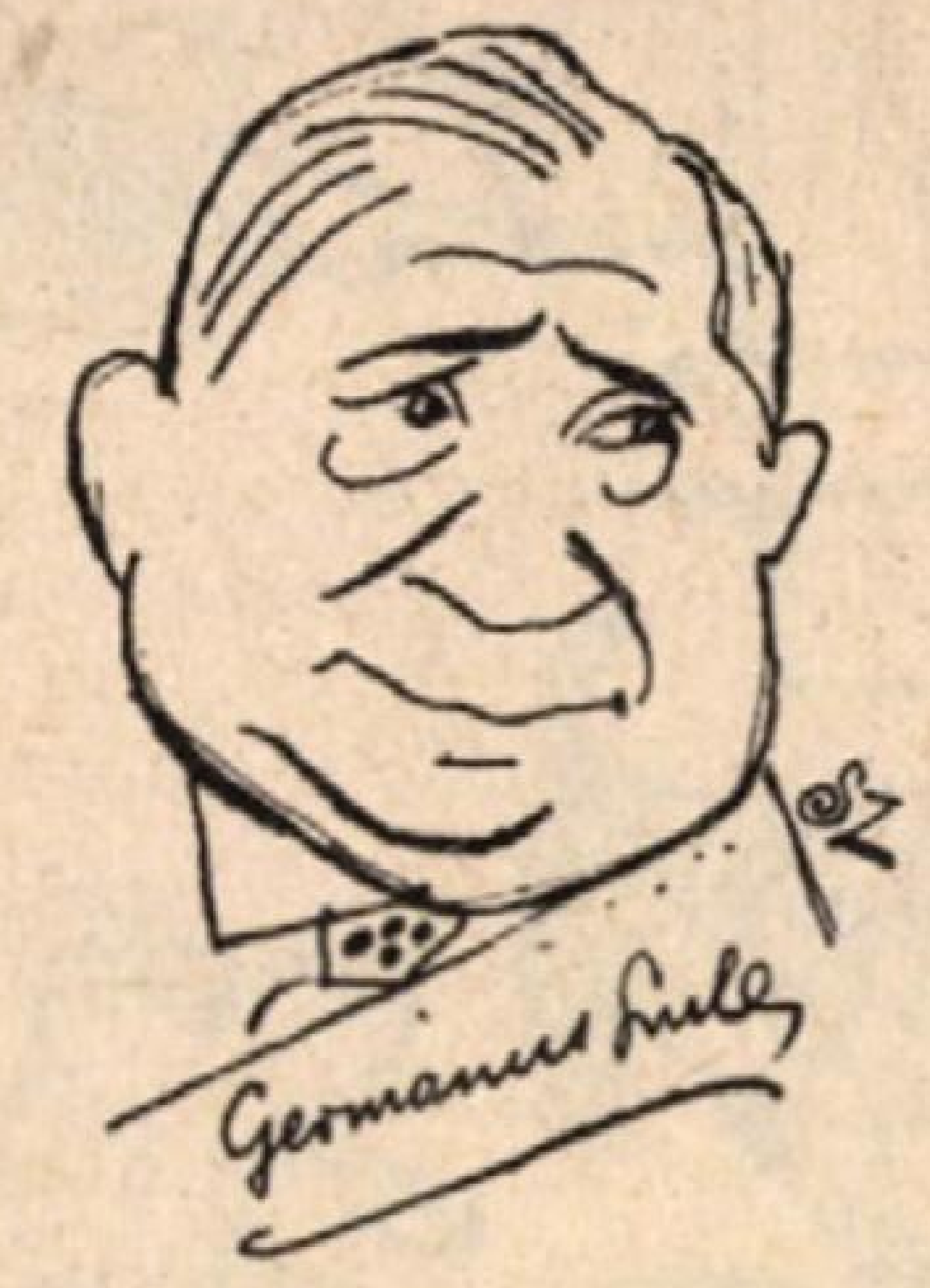

Középiskolás koromban, 1902-ben kezdtem el tanulni törökül, 1907-ben pedig már pályadíjat nyertem a „Törökországi céhek története a XVII. században" című tanulmányommal. Ekkor már évek óta arabul is tanultam, és ma majd valamennyi keleti ország akadémiájának tagja vagyok. No meg több európai akadémiának is. Joggal kérdezheti bárki, hogy most nyolcvan éves koromban mit tanulok. Azt válaszolnám: arabul. Mert kifogyhatatlan a tanulnivaló az arab irodalomból, amelyet egyébként mint vendégtanár, Kairóban is tanítok. Értek tehát a keleti bölcsességhez, és ennek többször gyakorlati hasznát is láttam. Például akkor amikor asztalosomnál három könyvespolcot rendeltem, de csak egyet szállított le a kitűzött határidőre. Meg akartam reklamálni a másik kettőt, ugyanakkor egy könyvtáros barátom egy egész teremre való könyvszekrényt akart rendelni ennél az asztalosnál. Amikor beléptünk, először engem látott meg és közölte, hogy még pár hétig várnom kell. Azután üdvözölte barátomat, aki megkérdezte tőle, hogy pontosan határidőre szállítja-e a rendeléseket. Az asztalos ijedten rám nézett, mintegy kérve, hogy ne említsem meg a késést. Én szótlan maradtam, amikor a mester kijelentette, hogy percnyi pontossággal szállít. Keleti bölcsességem eredménnyel járt: az asztalos másnap leszállította a két hiányzó polcot.

Mondanom sem kell, hogy az arab tudományokban való jártasságom miatt sokat cseng a telefonom. A legkülönbözőbb ügyekben is telefonálnak. Egyszer valamilyen arab szó jelentéséről, máskor egy-egy fogadásról van szó, de a legfurcsább telefonáló egy apa volt, aki aggódva közölte, hogy lánya szerelmes lett egy Budapesten tanuló arab fiúba. Érdeklődtem, hogy mit tehetek ebben az ügyben, mire az apa megkérdezte: „Azt tessék megmondani, professzor úr, hogy amennyiben gyerek születik, arab lesz-e vagy magyar?

Dr. Germanus Gyula

Kötelességtudó tisztviselő

Erdei Sándor rajza

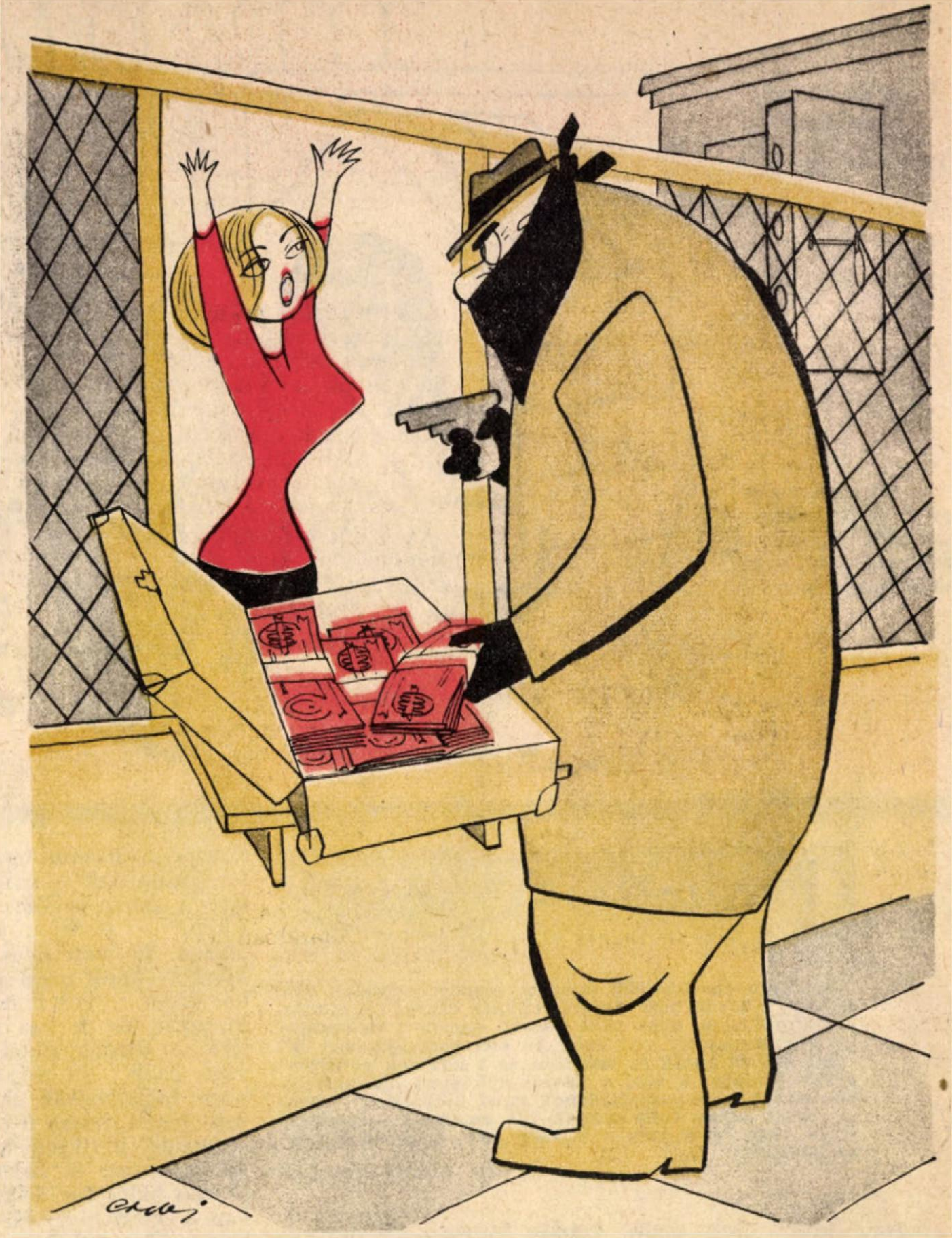

– Uram! Nem akarja egy részét betétkönyvben elhelyezni?

Intézkedtek

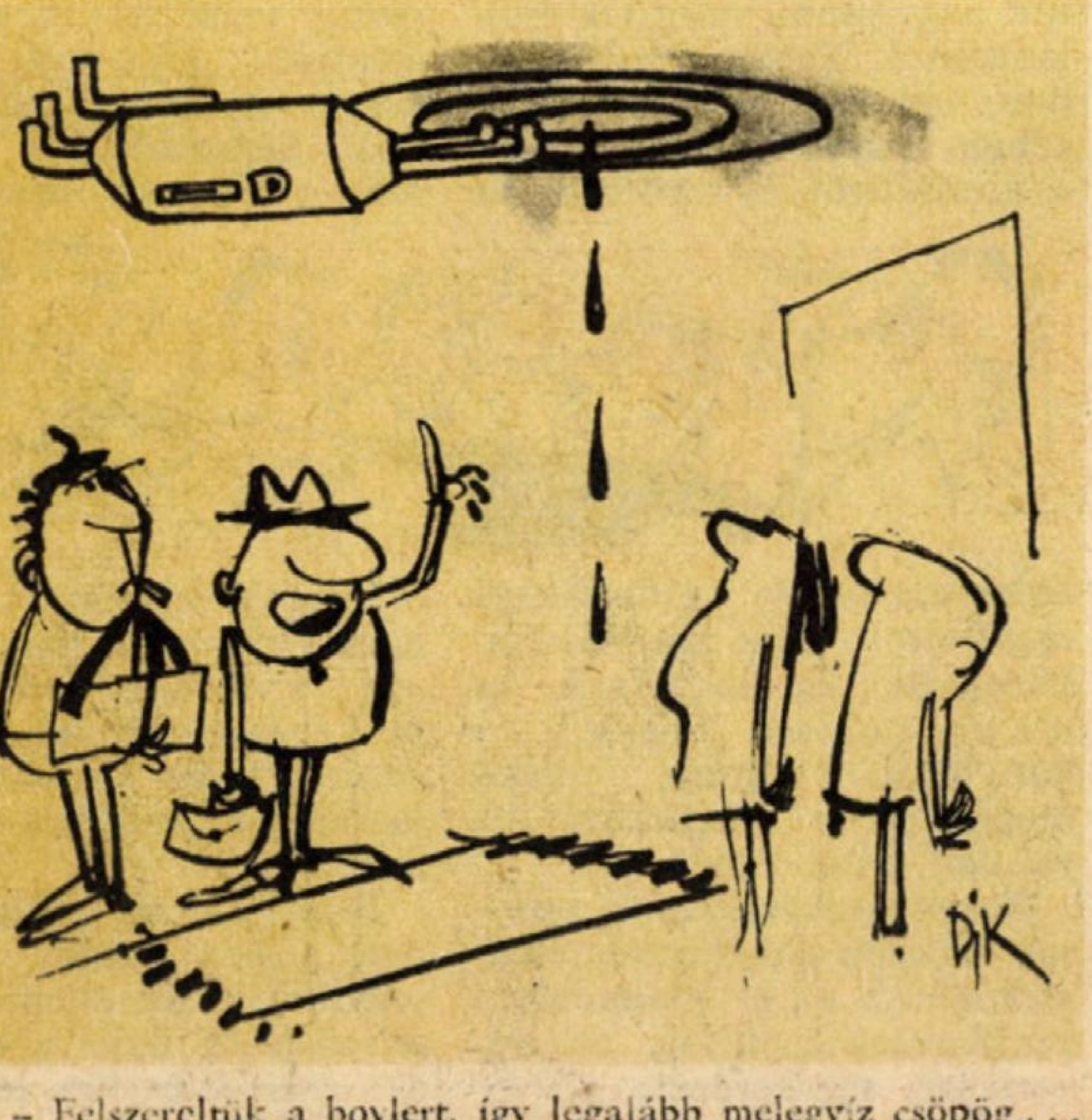

– Felszereltük a boylert, így legalább melegvíz csöpög . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Jutalomüdülés" című bírálatunkra a Munkaügyi Minisztériumtól az alábbi választ kaptuk: „Hozzánk is több helyről érkeztek bejelentések és javaslatok arra, hogy a nyugdíjba menő dolgozók iránti társadalmi megbecsülést a munkaviszonyt lezáró munkakönyvi bejegyzésnél is fejezzük ki. E javaslatokkal a minisztérium egyetért és a munkaügyi szabályok tervezett módosításánál erre tekintettel lesz."

Kutyaiskola nyílt Mezőtúron

Várnai György rajza

– Azt mondta a tanító néni, holnapra mindenki vigyen öt forintot, mert kirándulni megyünk.

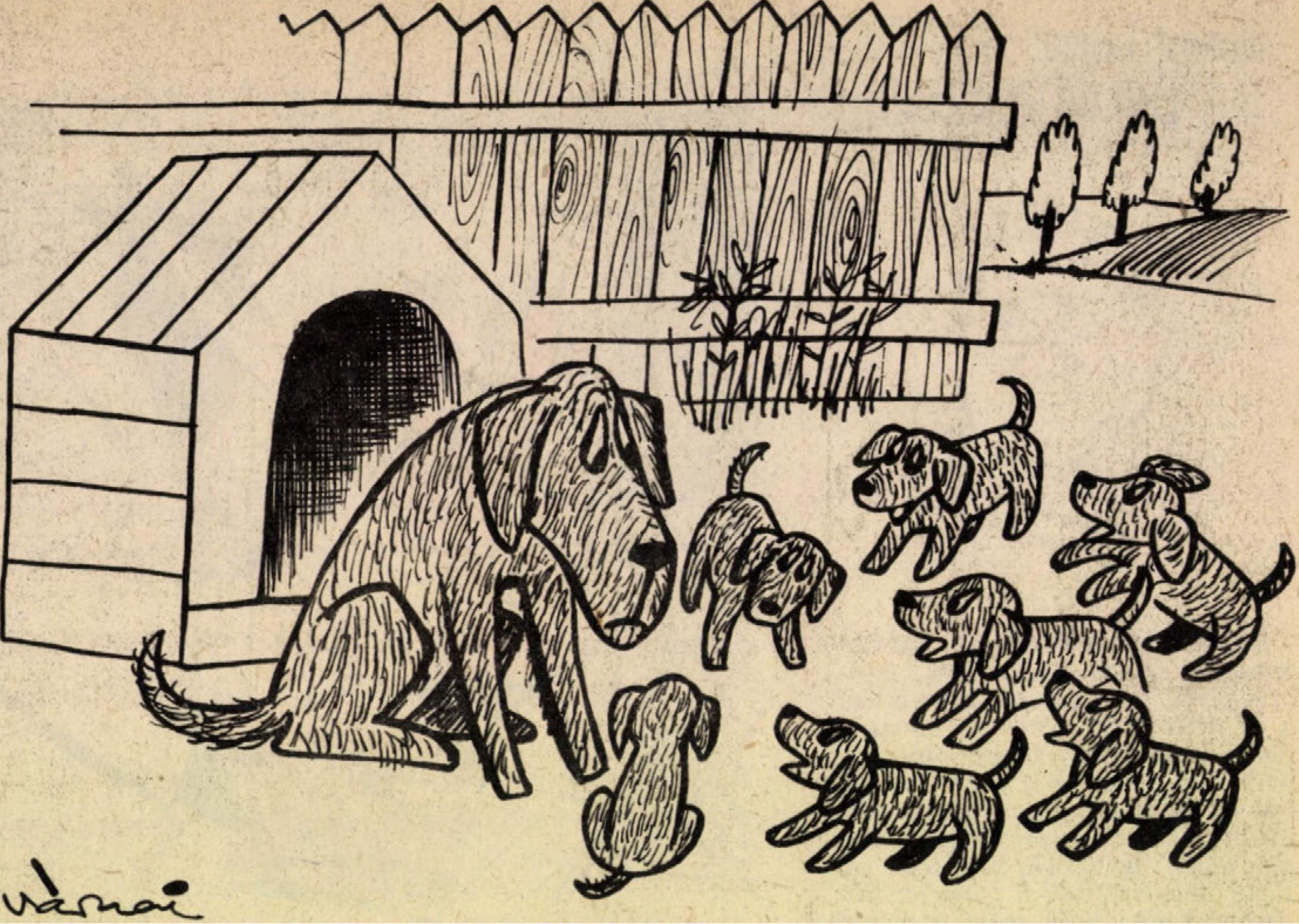

Gumidugó a tányéron

Az egyik chesterfieldi étterem vendége képtelen volt egy nagy darab húst elrágni. Csupán kitartó rágás után állapította meg, hogy nem húsról, hanem a mosogatótál gumidugójáról volt szó. Az étteremtulajdonost bíróság elé állították és 8000 font és 3 schilling pénzbüntetésre ítélték. A bíró a következőképpen indokolta a döntést: Az étteremtulajdonos azzal követett el vétséget, hogy olyan ételt szolgált fel, amelynek „az összetétele nem felelt meg a vendég által megrendelt összetételnek."

(Hir a világsajtóban.)

Kovács Zsolt csak rágta, csak rágta, végül belenyúlt a szájába, kiemelte, megtekintette jobbról, megtekintette balról, és mit tesz isten, hát nem a mosogatótál gumidugója? Nosza, hívta felháborodva a pincért. A pincér megnyugtatta, hogy rögtön, és elment kitölteni a totószelvényét. Kovács Zsolt dühösen mormolta az étterem nevét, és amint így habzó szájjal hajtogatta, hogy huszszonharrmadikkerületivenndéglátóipparrivállalathettvenkettesüzzemegységggge, az teljességgel úgy hatott, mint egy káromkodás. Végül orvul felüvöltött, hogy fizetni, és harmadszori ismétlésre le is fékezett előtte kecsesen a főúr, mondván, hogy már itt is vagyok. Az igazat megvallva nem is nagyon értette, hogy mit hadonászik a vendég azzal a gumidugóval, de hát sokat tapasztalt ember volt, rá kell hagyni, még mindig jobb, mint a gumidominó.

– Ezt nem számítjuk fel, kérem, hehehe – mondotta szellemesen, és vállat vont, amikor Kovács Zsolt hevesen nekilódult a helyiségnek, és néhány testcsel után fellebbentve egy kartonfüggönyt, az üzletvezető rezidenciájában tűnt el. Artikulátlan hangok, a függöny remeg, a lila óegyiptomi múmiák hullámzanak. Kovács Zsolt kirohan, vissza az asztalhoz, kezében görcsösen szorongatja a gumidugót és nyüszít. Az üzletvezető is előbukkan, megfontolt, mint egy huszonharmadik kerületi lord, és méltóságteljesen beszól a konyhába: „Rezge szaki, megkerült a gumidugó! A vendég úrnál van."

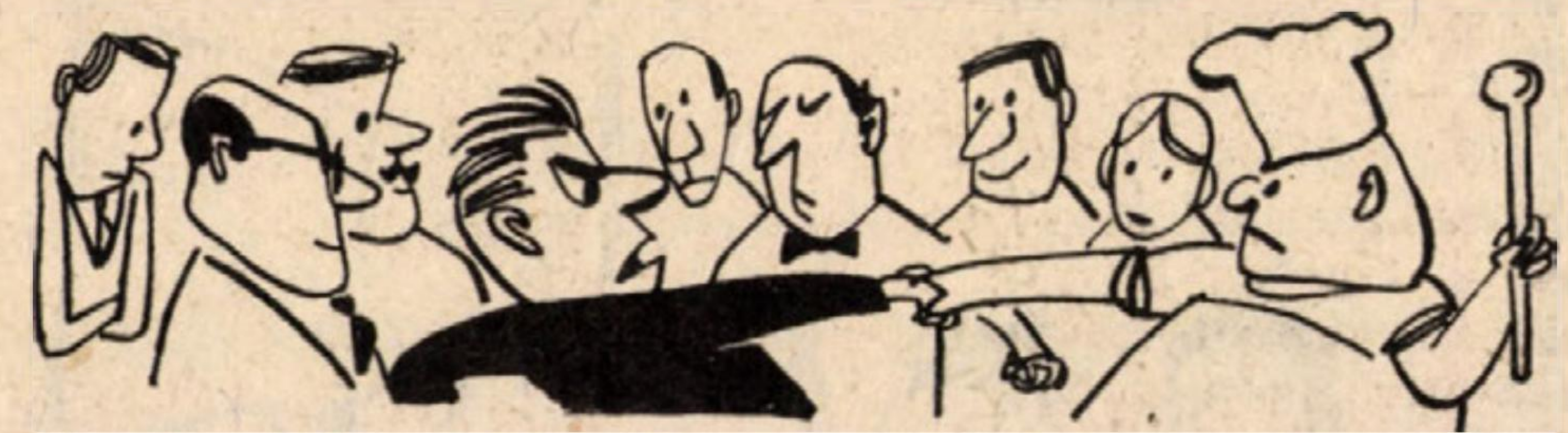

Rezge szakács szaki zsírosan bukkan elő, és megfelelő némajáték után odamanőverez Kovács Zsolthoz, és udvariasan megkérdezi: „Hogy került ez magához?" „A kocsonyában volt" – vágja ki Kovács Zsolt, mint egy tromfot. „Adja ide!" – szólítja fel erre a zsíros szakács „Nem adom!" – üvölti a vendég. „Nana, és mért nem, apuskám?" – kérdi intőn a konyhai káder. „Mert feljelentem magukat, és ez lesz a bűnjel!" – diadalmaskodik Kovács Zsolt, aki végre érzi, hogy foglalkoznak az ügyével. „Nana, lassan a testtel!" – mondja fenyegető halksággal a zsíros, és megragadja Kovács öklét úgy, hogy belül van a gumidugó, körötte a Kovács-kéz, akörött a szakácskéz.

„Adja ide a dugót!" „Nem adom!" Harmadiknak a pincér szólalt fel, edzett szurkolóhangja volt: „És a társadalmi tulajdon az magának smafu?!" „Úgy van. A dugó, kérem, az étterem állóalapjához tartozik!" – jegyezte meg a főúr, aki üzemvezetői szakvizsgára készült. A szakács nem szólt immár semmit, a vendég körmei alá nyúlt, és oly fájdalmasat szorított, hogy Kovács Zsolt kénytelen volt elengedni a dugót.

Fájdalmában üvölteni kezdett: „Fel fogom magukat jelenteni!" Az ellentábor irányítását az üzletvezető vette át: „Mi jelentjük fel magát társadalmi tulajdon eltulajdonításának kisérlete gyanánt" – mondotta hidegen. – „Rezge, Dönci, maguk lesznek a tanúk." A megnevezettek a leendő tanúk önérzetével és felelősségtudatával bólintottak. „Nekem is vannak tanúim!" – hebegte a dühtől reszketve Kovács Zsolt, de tévedett. „Kérem, uraim, adják meg a nevüket" – fordult a körülállókhoz. Erre az aréna szétfoszlott, és alkotóelemei buzgó csámcsogásba fogtak.

Az ügy ilyeténképpen Kovács Zsolt teljes vereségével végződött volna, ha történetesen nem tartózkodik a teremben egy társadalmi ellenőr. Ő azonban, bár óvakodott tüstént megnyilvánulni, nem mulasztotta el a jelentéstételt. Ennek köszönhető, hogy alig egy hét múlva az üzletvezető a következő levelet kapta kézhez:

„Róbert Illés társadalmi ellenőrünk jelentése folytán Önt szóbeli figyelmeztetésben részesítem, mert X. hó huszadikán olyan kocsonyaadagot szolgáltattak ki, amely az 526/15. Kp. b. utasítással szemben 8,5 dkg súlytöbbletet tartalmazott. Felhívom a figyelmet affelé, hogy a súlytöbblet, éppúgy, mint a súlyhiány a szocialista vendéglátóiparban megengedhetetlen, és ismétlődés esetén 50,– Ft pénzbírsággal sújthatom. Jelen levelemben foglalt intézkedés ellen jogában áll a Szakszervezeti Bizottsághoz, valamint a TEB jogügyi osztályához fellebbezéssel élni. Temérdek Ottó ig. h. s. k."

Gombó Pál

Ritkaság

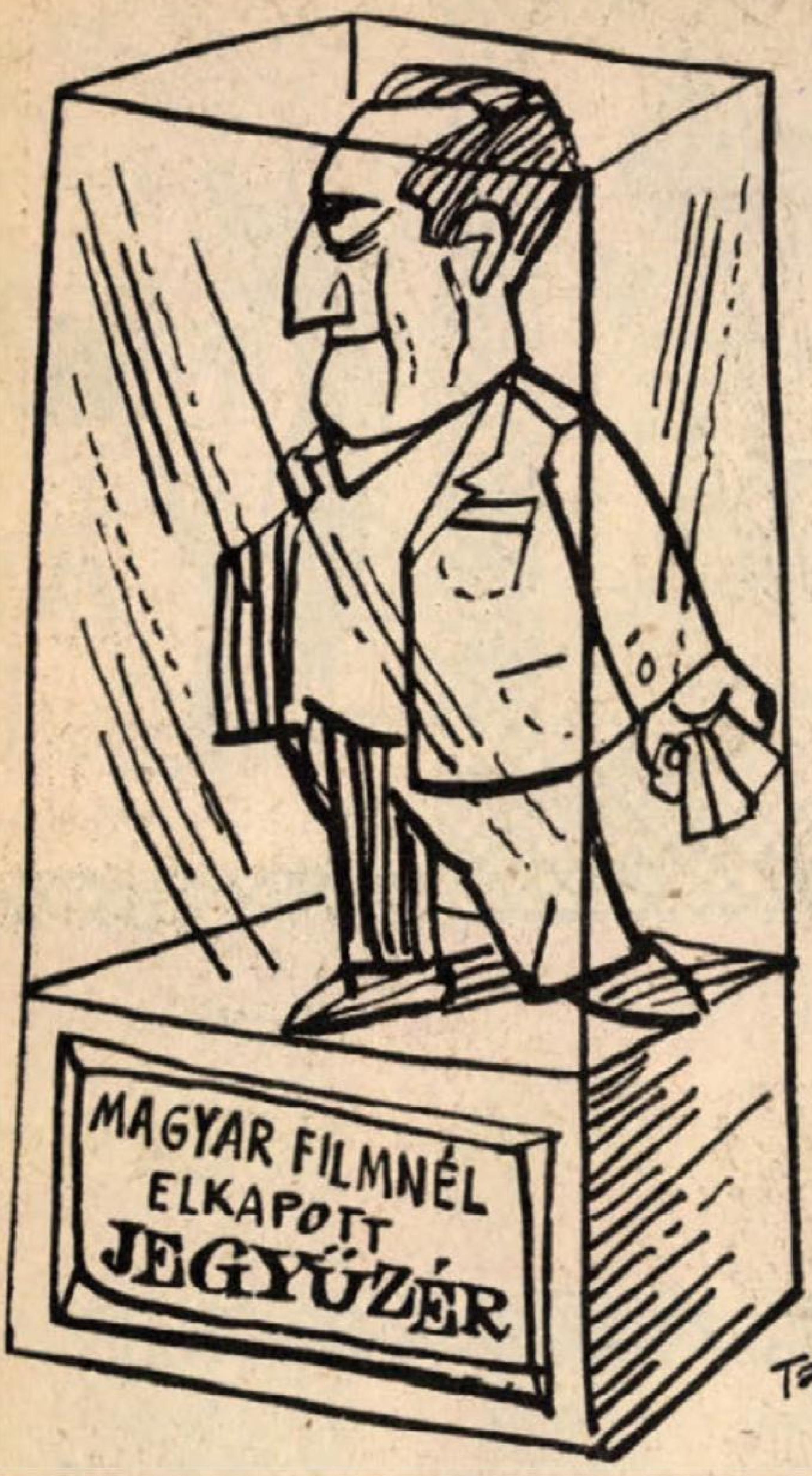

Hétmillió frankba került De Gaulle dél-amerikai útja

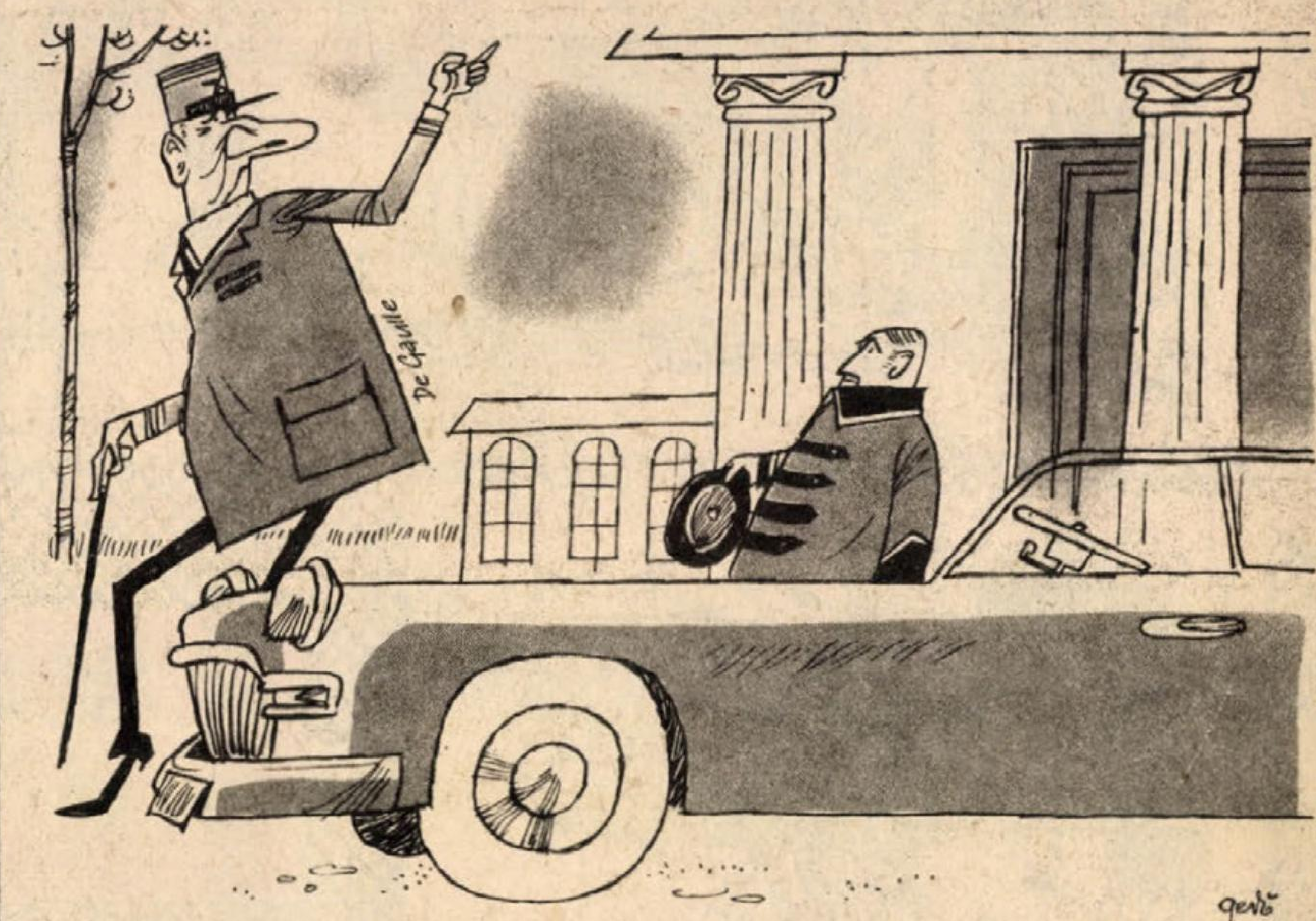

– Köszönöm, Jean, ma gyalog megyek, takarékoskodni kell!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ILLETÉKTELEN BEAVATKOZÁS?

A kettős ünnep előtt a népszerű élelmiszer áruházban; (Rákóczi út és Körút sarok) még a szokottnál is nagyobb forgalmat bonyolítottak le. Hosszú sor kígyózott a pult előtt, és bizony elég türelmetlen hangulat uralkodott. Jaj volt annak, aki az élre akart sodródni, de még azokra is rossz szemmel néztek, akik túl sokat vásároltak, vagy hosszú ideig válogattak. Egyetlen kedves fiatal lány dolgozott a mi pultunknál, jóakarattal, de láthatóan kevés gyakorlattal — bizony lassacskán haladt a kiszolgálás.

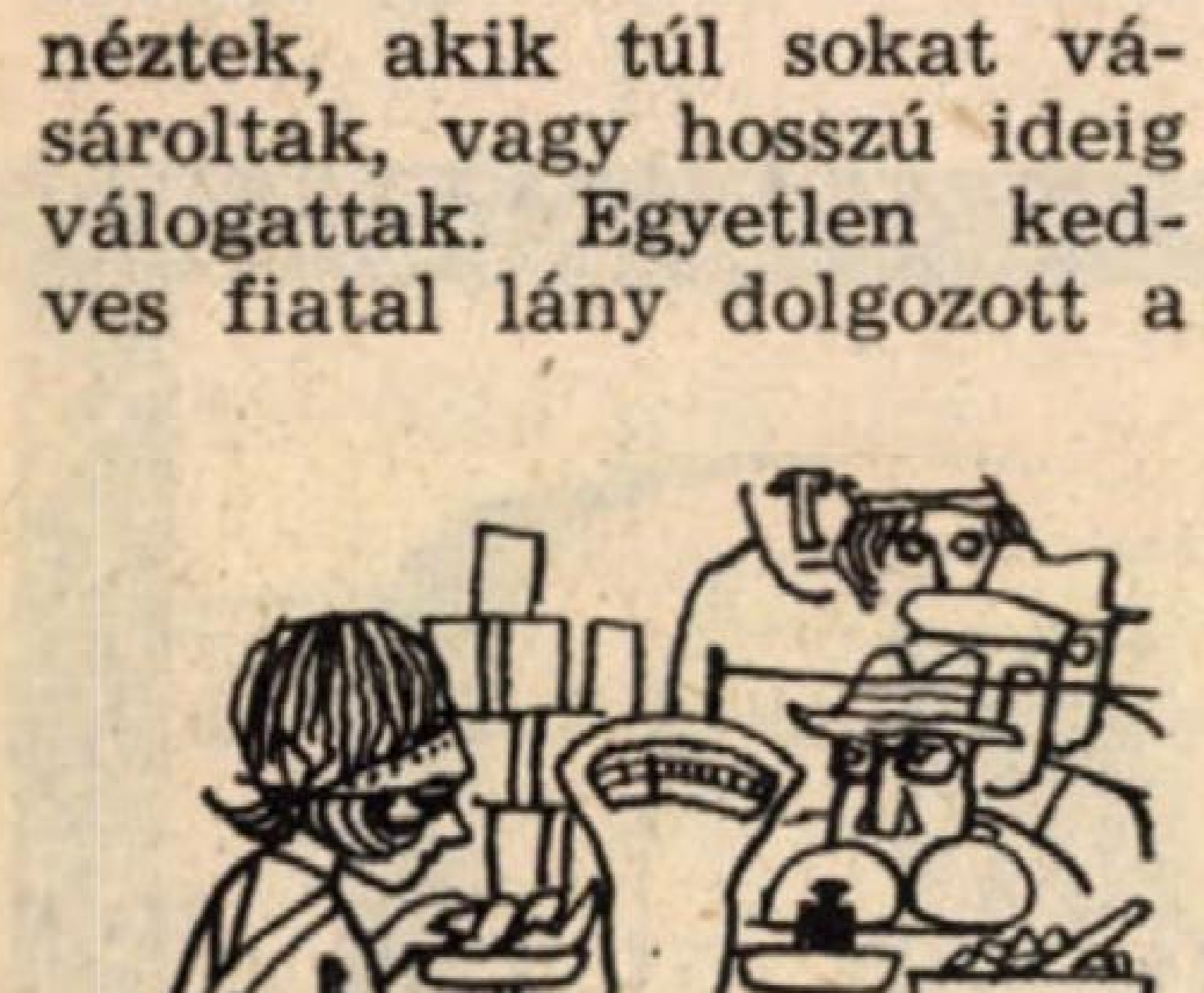

Megszólalt a sor közepén egy dörmögő hang:

— Ezek meg tereferélnek!

A szomszéd oszlop felé mutatott, ahol három hófehérköpenyes, orvosprofesszornak álcázott férfiú folytatott beható eszmecserét. Üzletvezetők.

— Ahelyett, hogy segítenének — toldotta meg a bosszús vevő.

Kedves Ludas, jól tudom, hogy a kiszolgálás „nem az ő asztaluk". Magasabb beosztásban dolgoznak, bizonyára jól el is látják a munkakört, amelyre rátermettségük és szorgalmuk emelte őket.

De!!

Néhány évvel ezelőtt egy londoni barátom elvitt egy nagy áruházba, hadd bámuljam a karácsony előtti forgalmat. A nyakkendő osztályon nyüzsgő tömegben idősebb férfiú csomagolta az árut.

— Ez Selfridge, a tulajdonos — magyarázta a barátom. — Kisegít.

Maradhatunk hazai példáknál. Gundel Károly, két nagy vendéglátó üzem tulajdonosa, még hajlott korában is cipelte a tálakat, ha türelmetlenkedtek a vendégek, és éppen úgy kiszolgált, mint bármelyik pincér.

Hadd javasoljam: kivételes, hangsúlyozom, kivételes esetekben ne tartsuk be szigorúan a hatáskört, még akkor sem, ha — pesti argoval élve — nem vagyunk „tulajok", csupán egyszerű „górék".

(A. S.)

A ház autója

Hegedűs István rajza

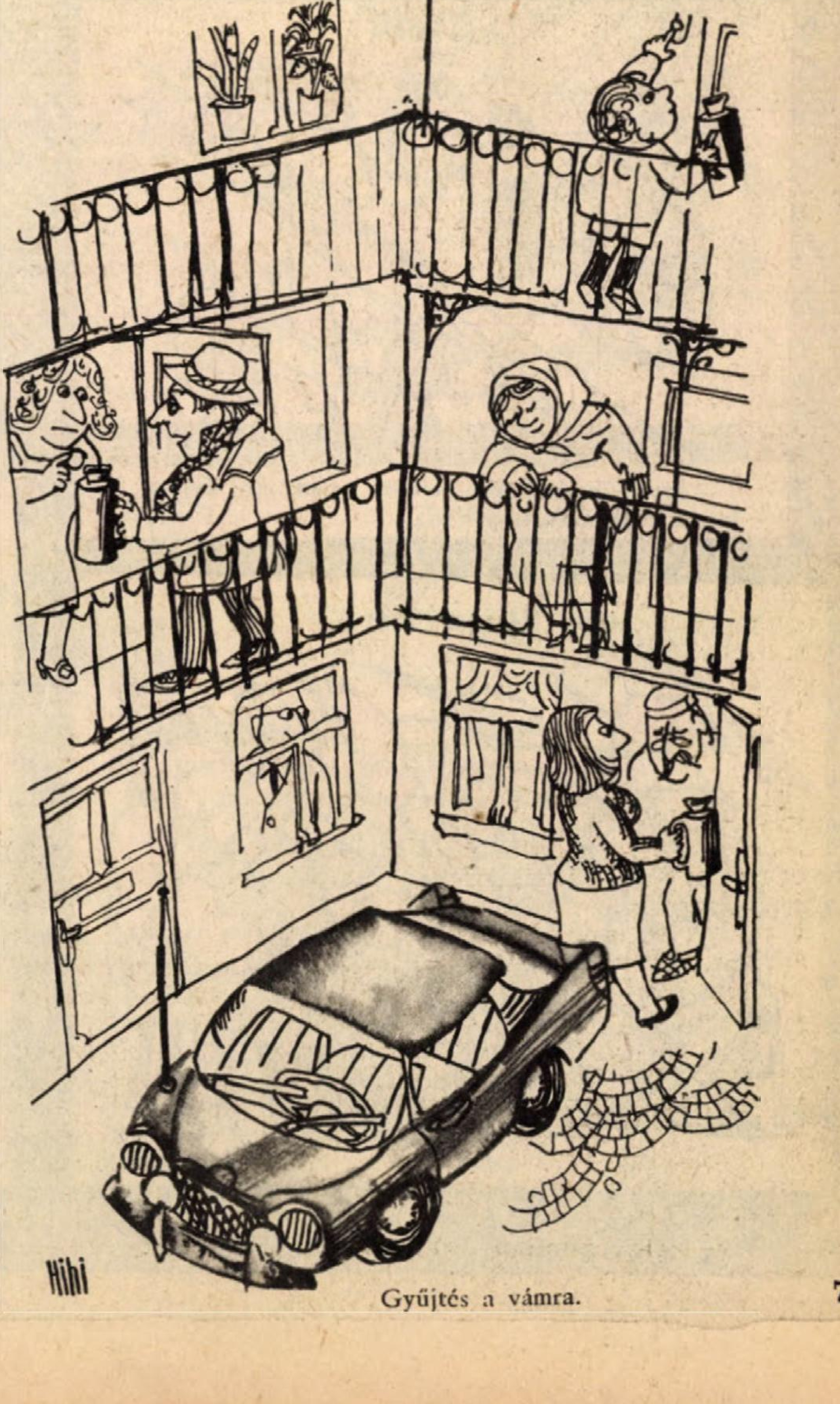

Gyűjtés a vámra.

ha már akkor FELTALÁLTÁK volna...

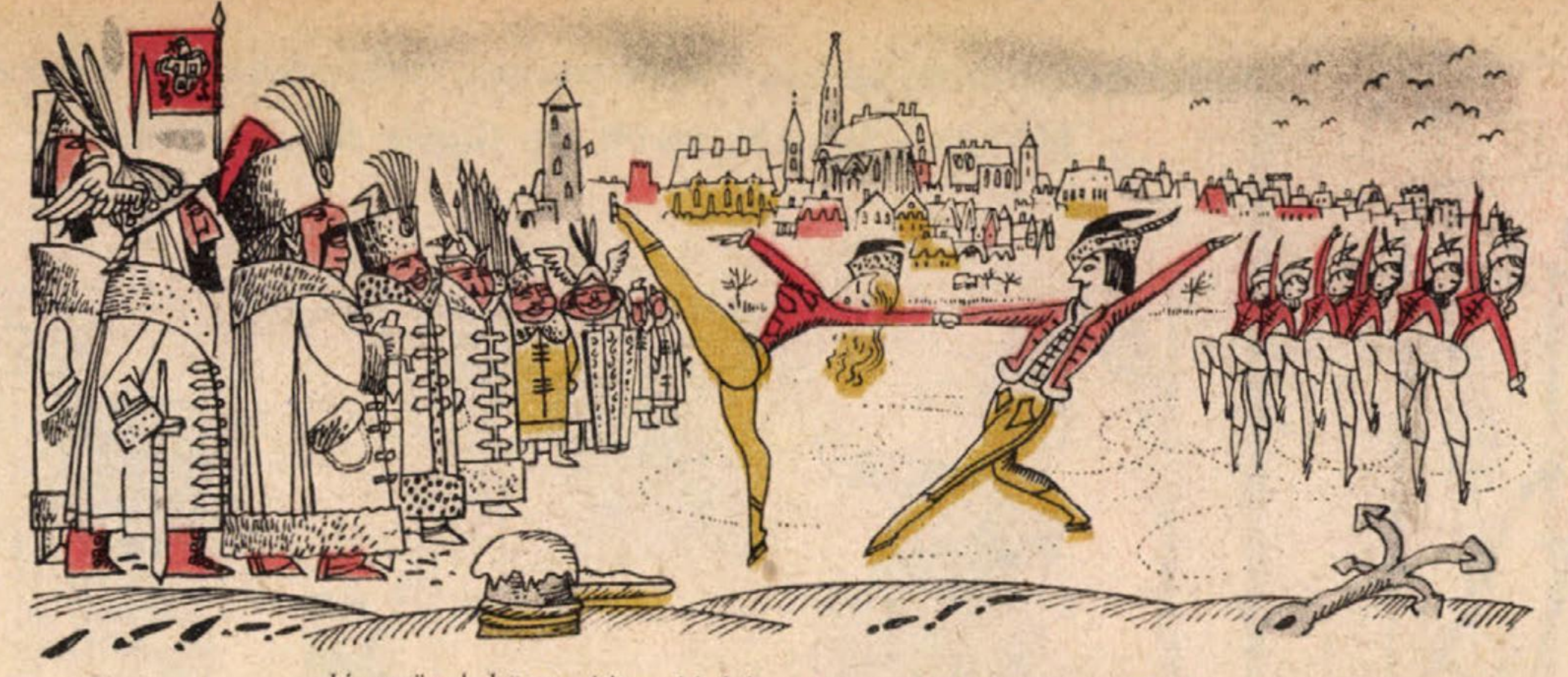

– Jégrevüvel könnyebben ki lehet bírni, amíg Mátyást királlyá választjuk!

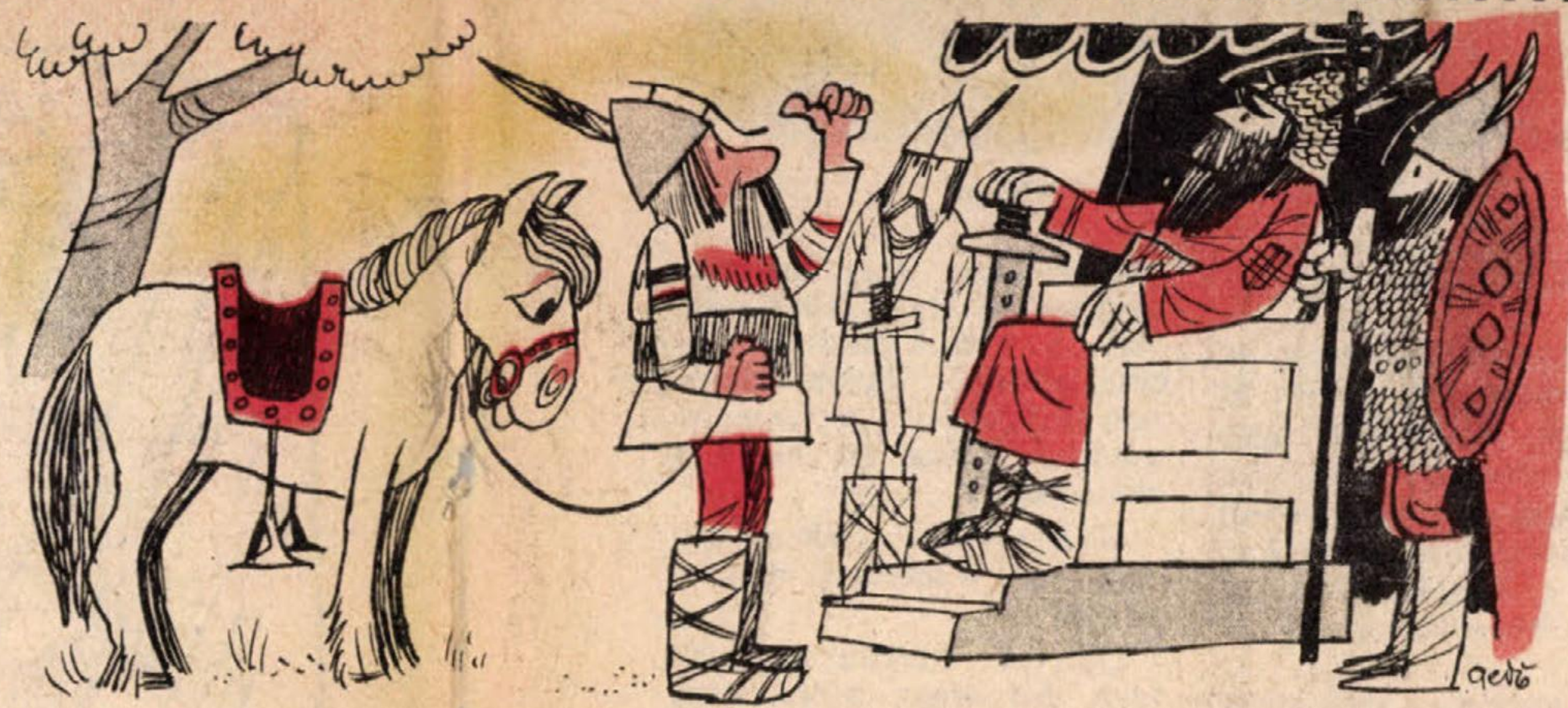

– Vezérem, Szvatopluk visszaküldte a fehér lovat, Trabantot kér helyette.

Ádám és Éva

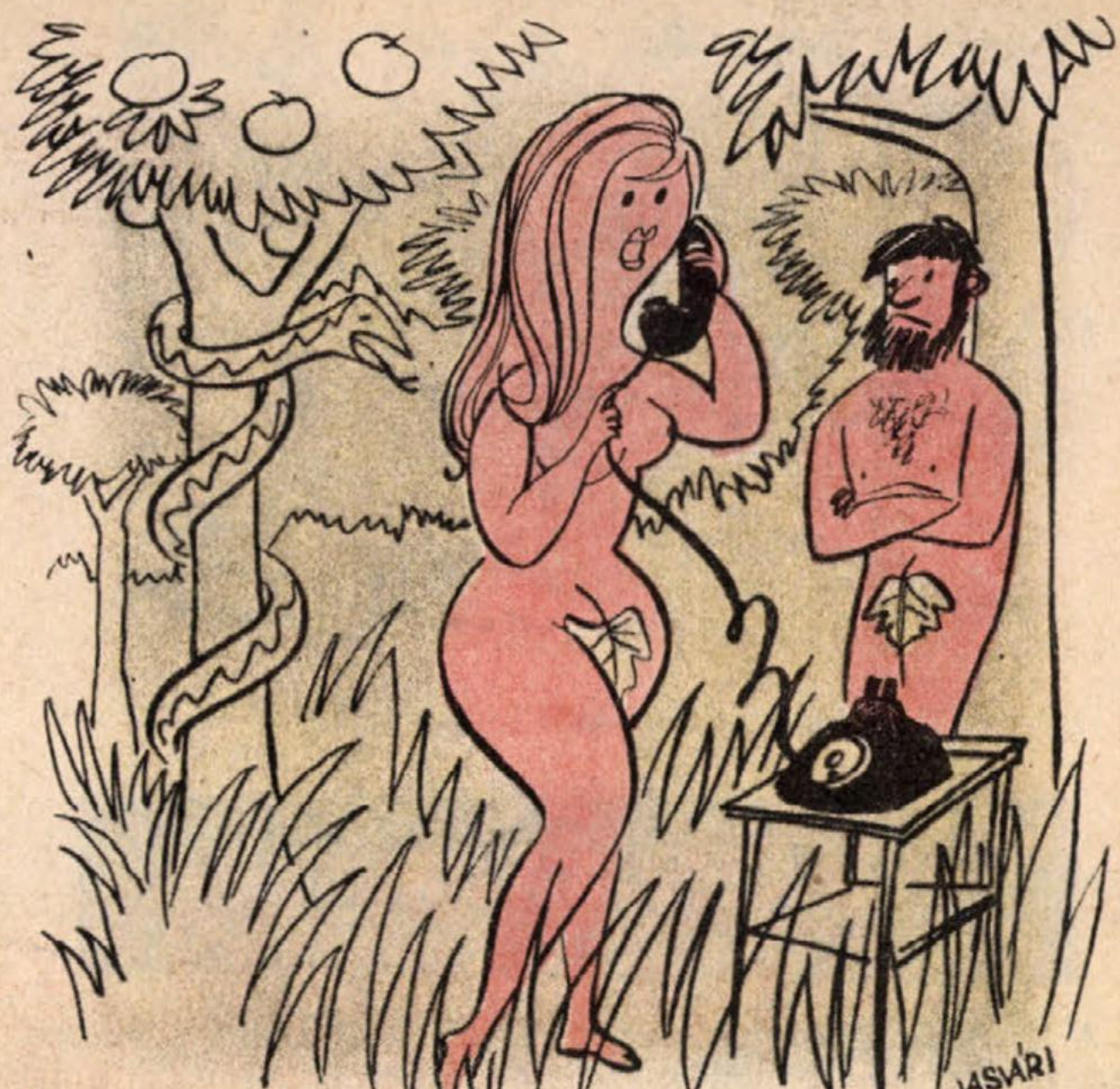

– Téves!

Zalán futása

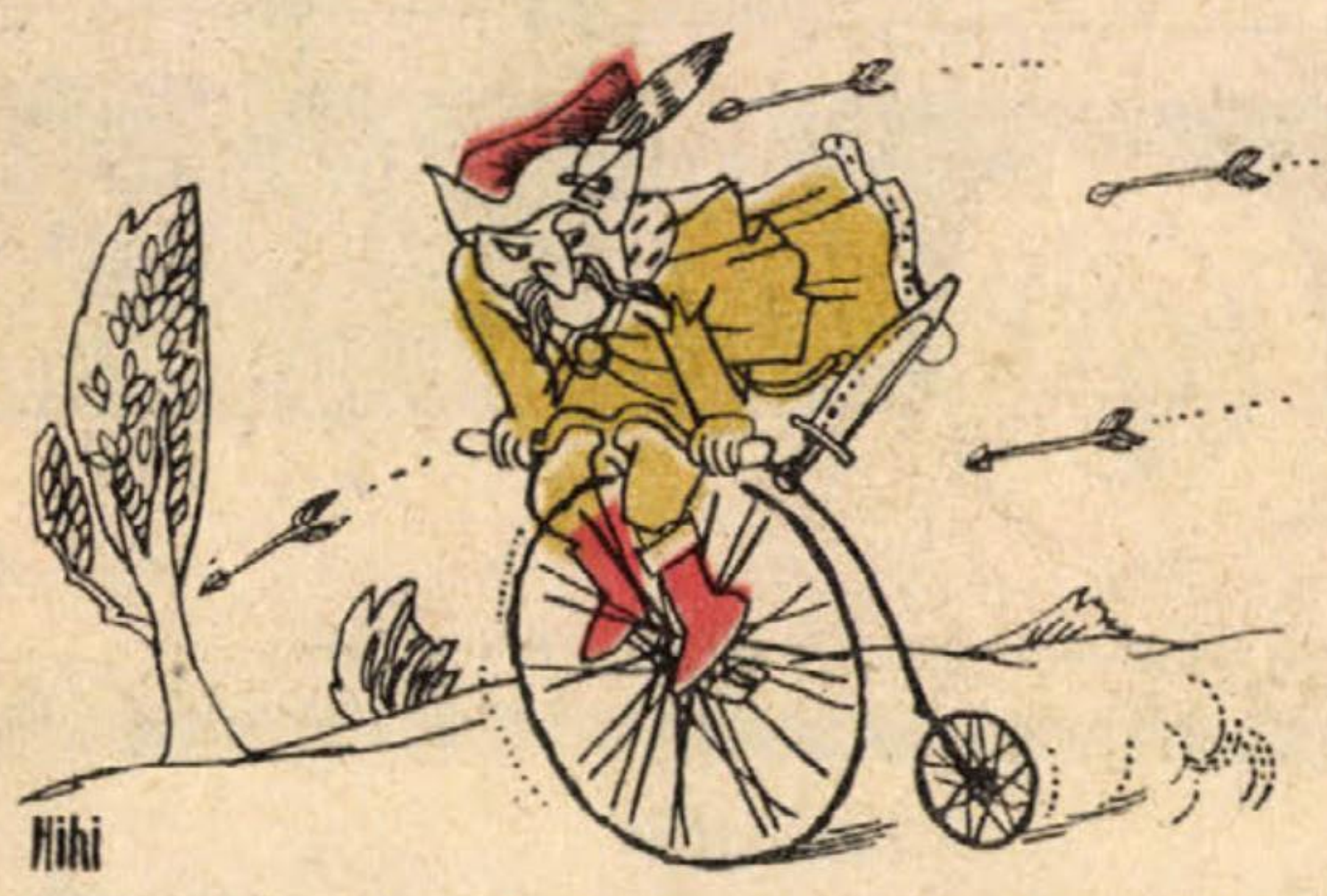

Inkvizíció

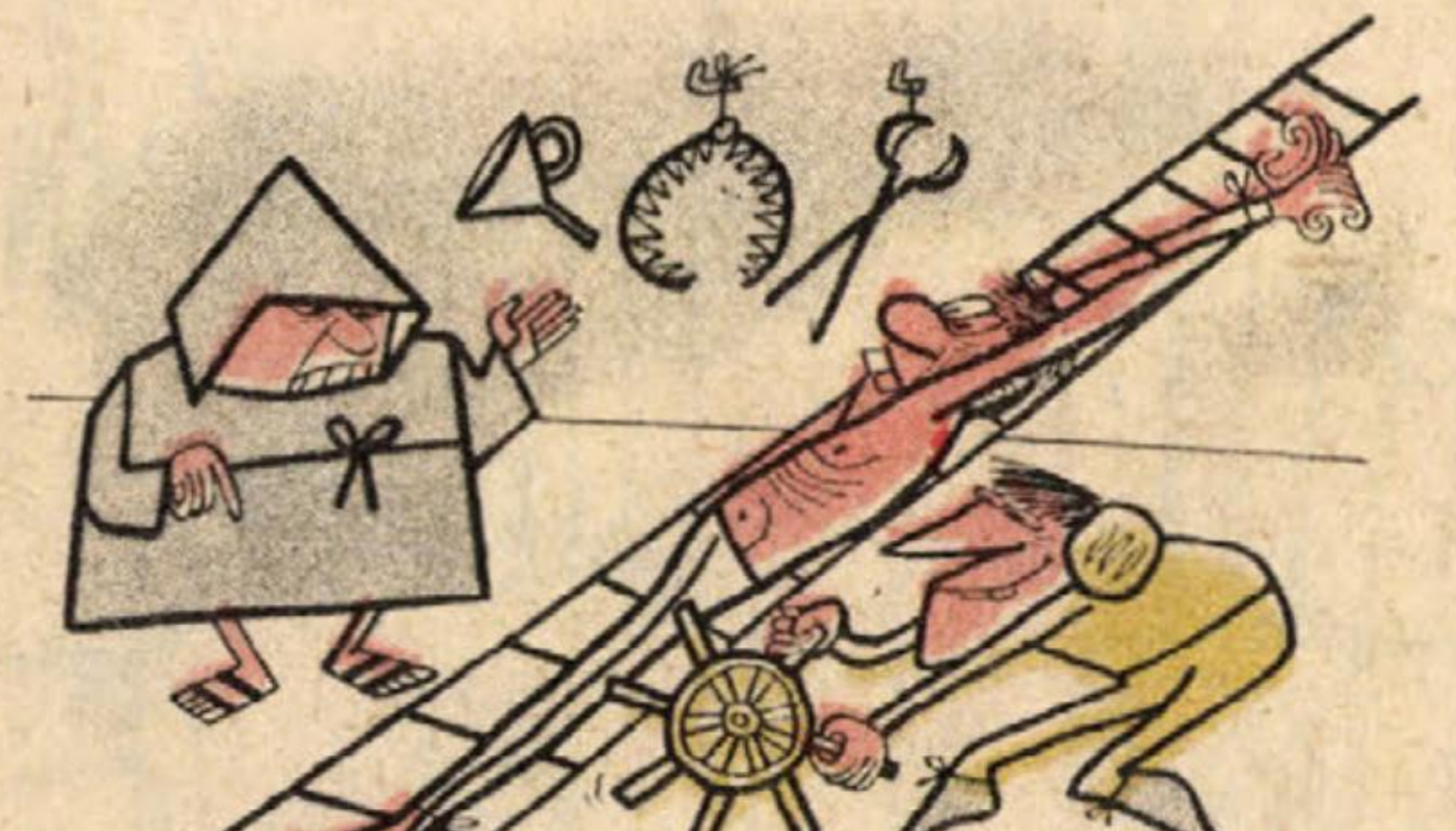

– Ne nyújtsuk tovább, szenyor, most így éppen jó lesz a kosárlabda csapatba.

Vérszerződés

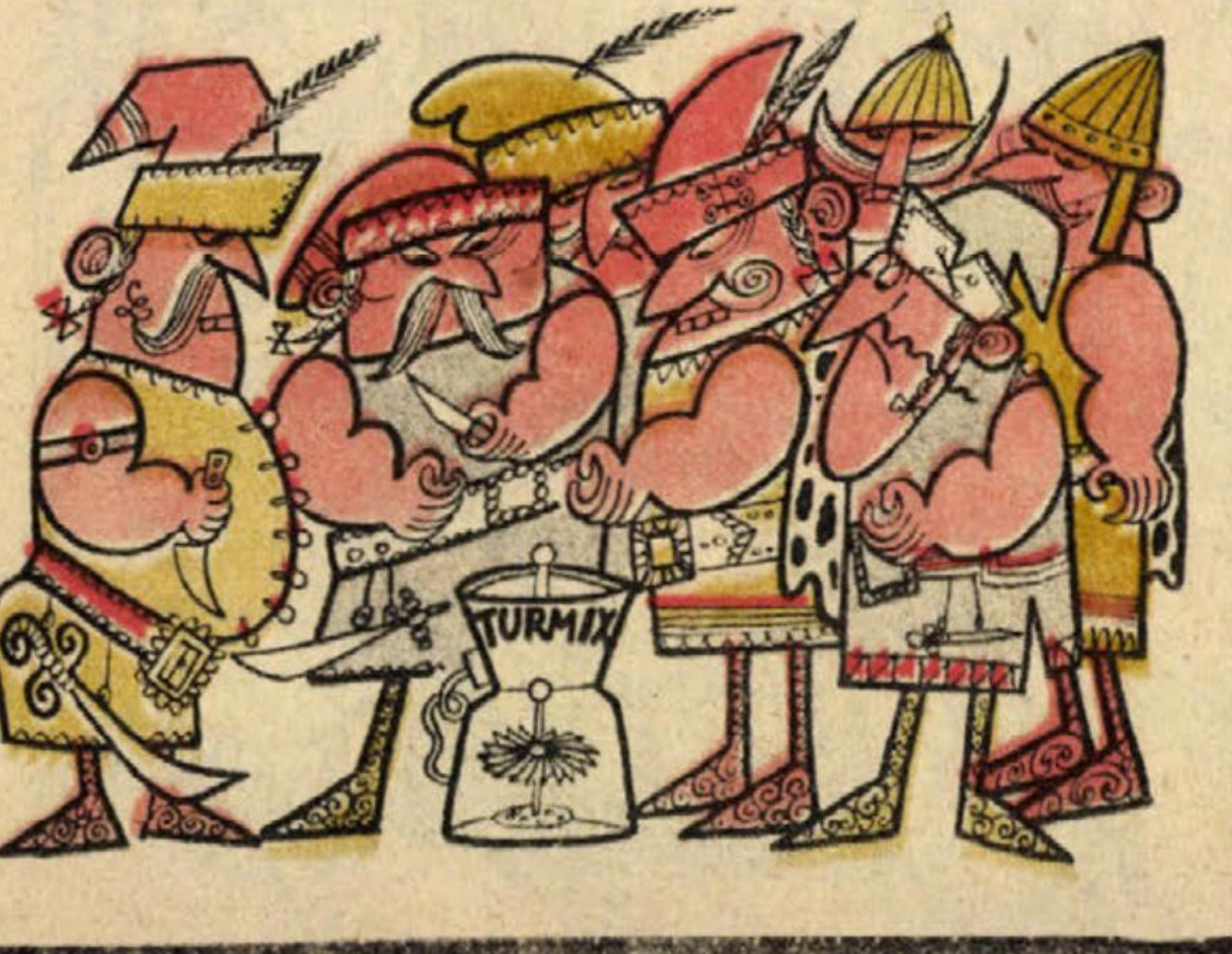

Szent György harca a sárkánnyal

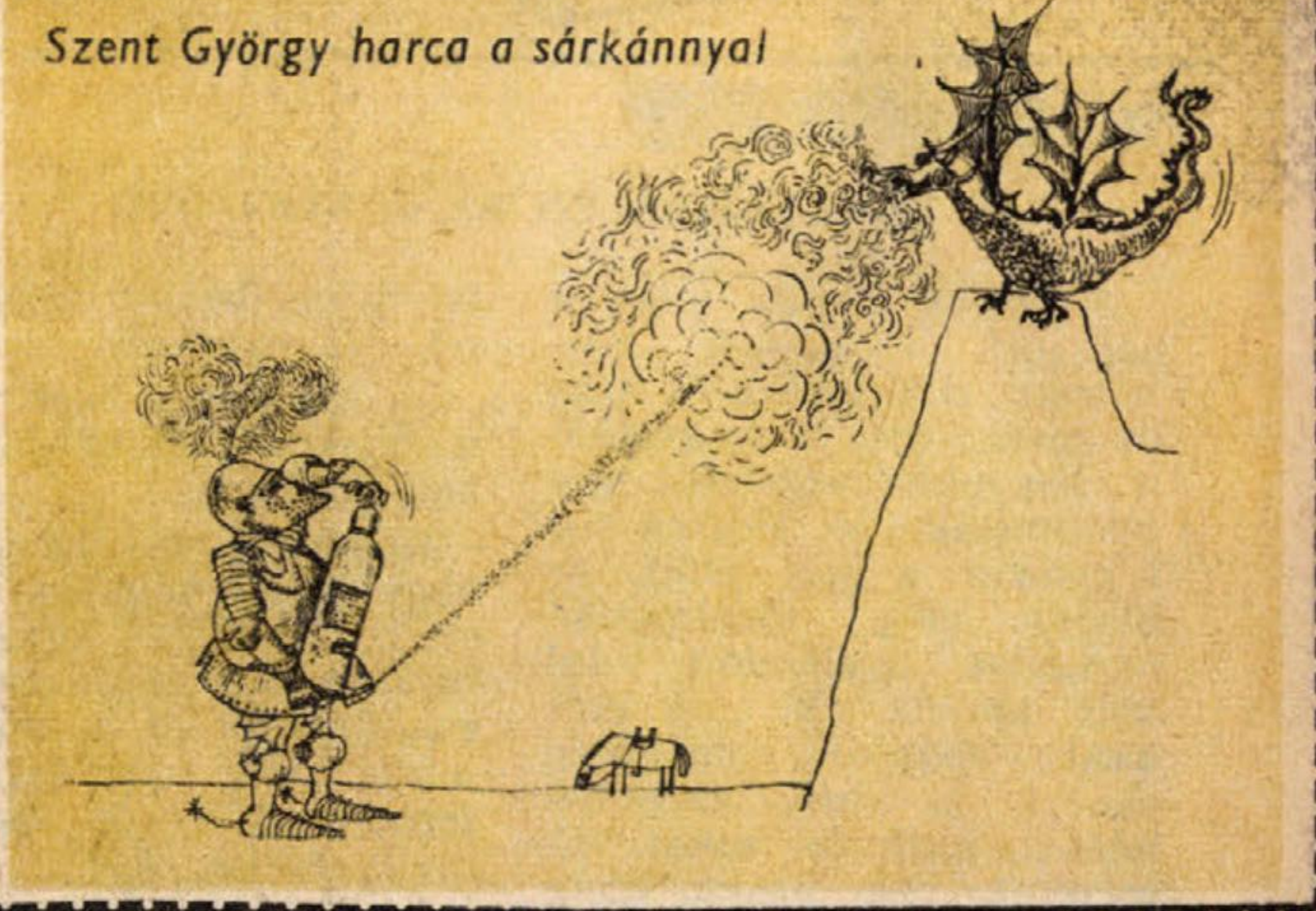

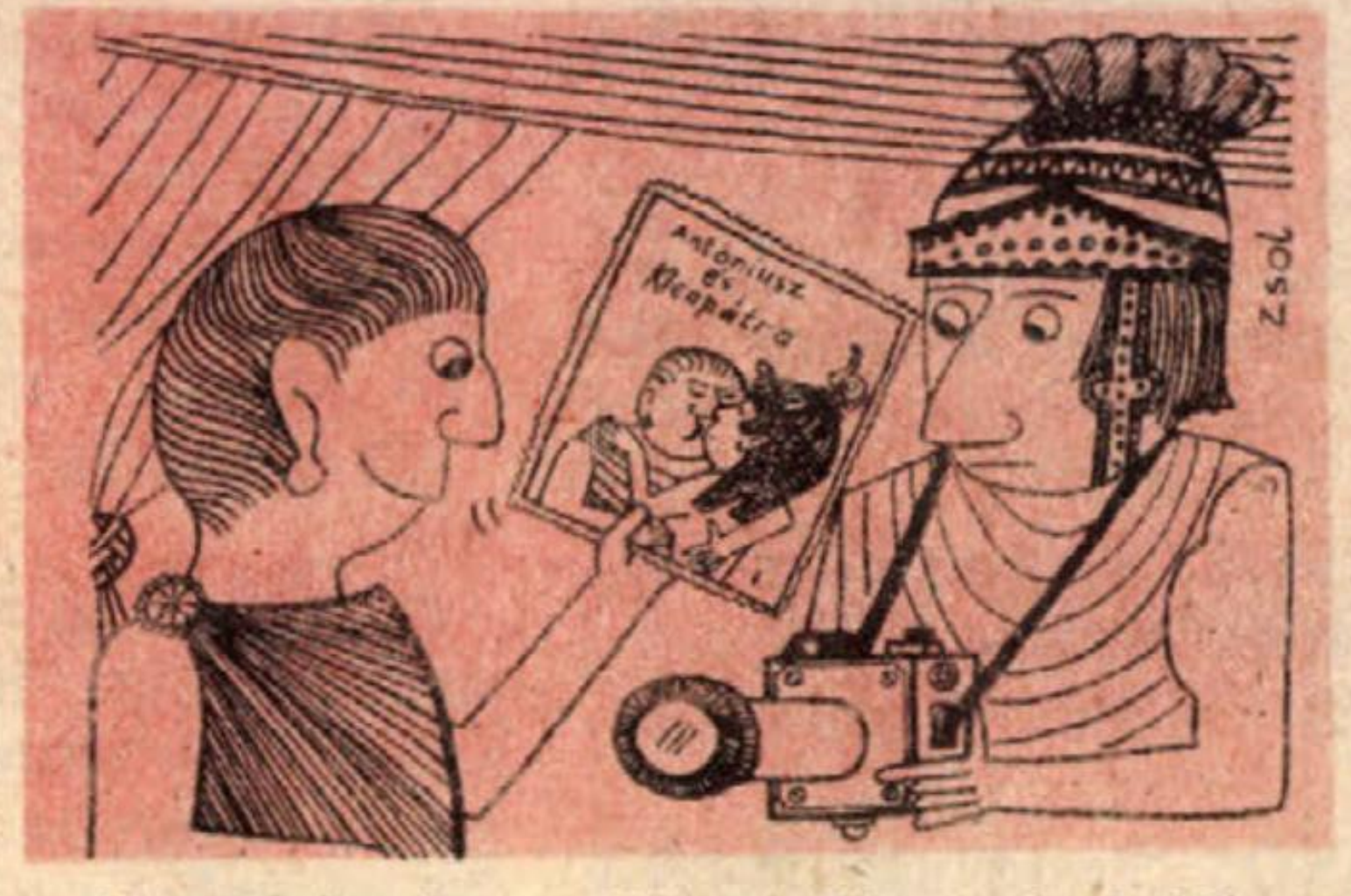
Antóniusz és Kleopátra
Zsol

– Ha ezt leadom a Képes Rómának, bukik az egész kormány!

Beatles-mánia

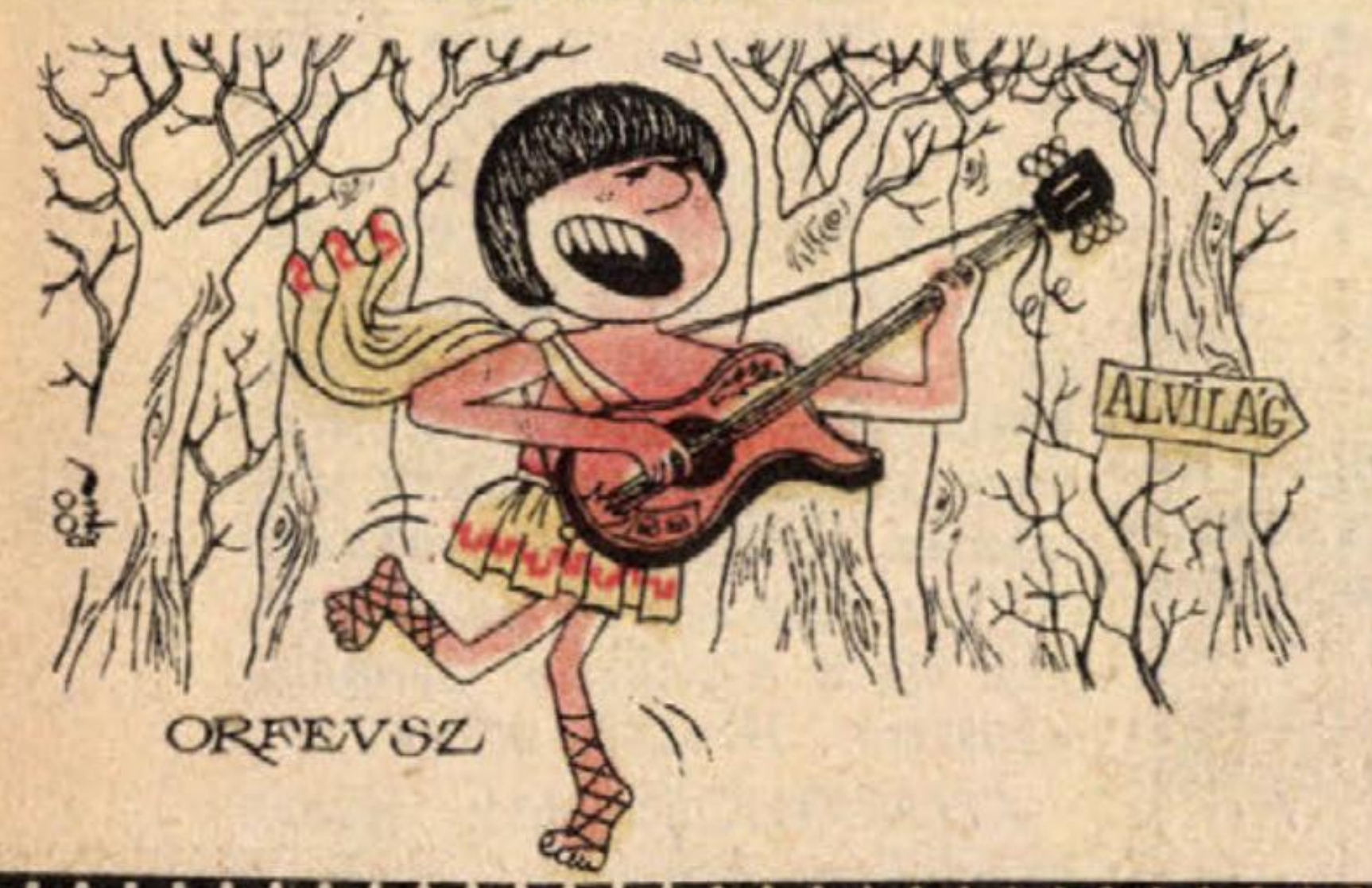
ALVILÁG
ORFEVSZ

Lovag-mentő

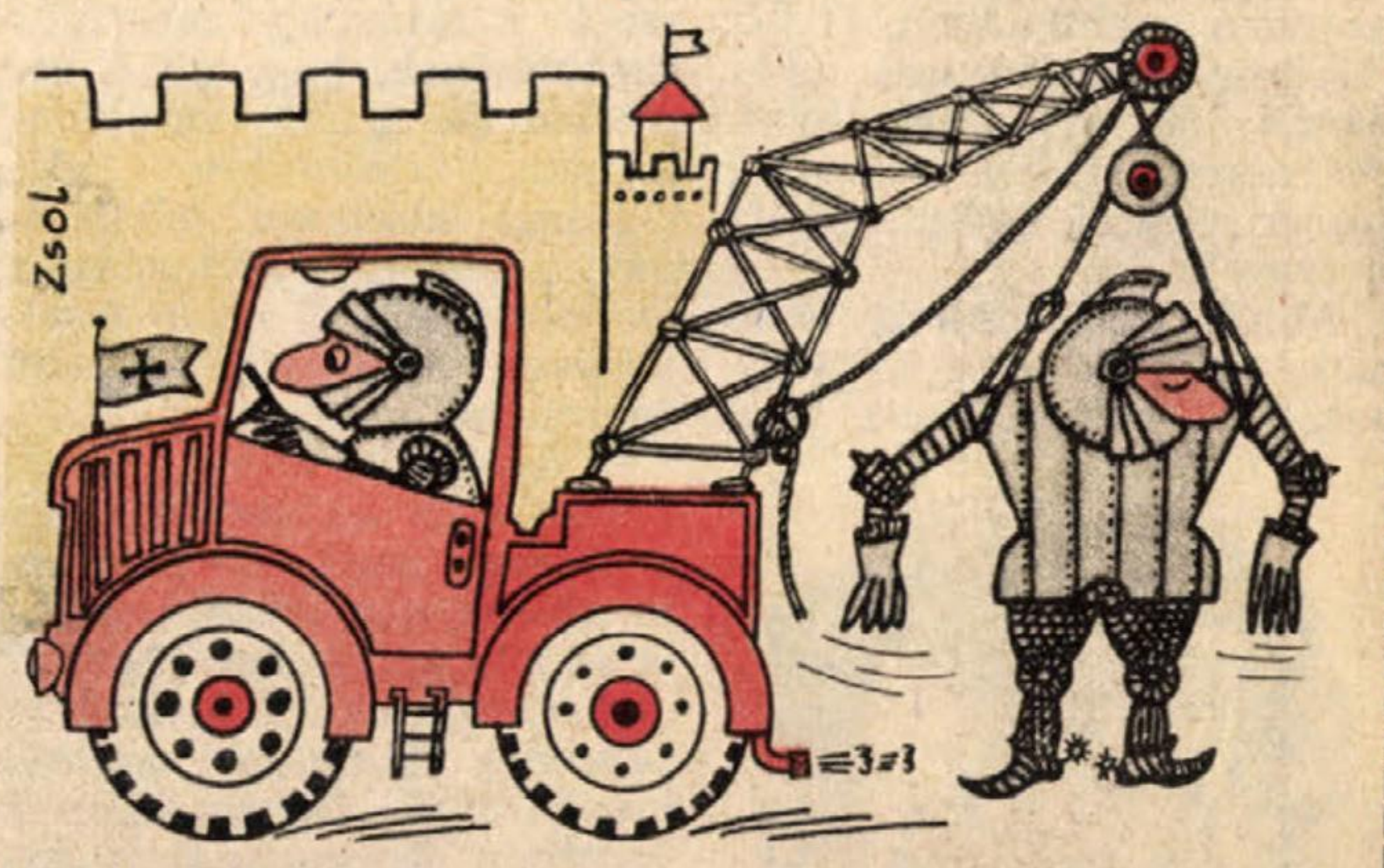

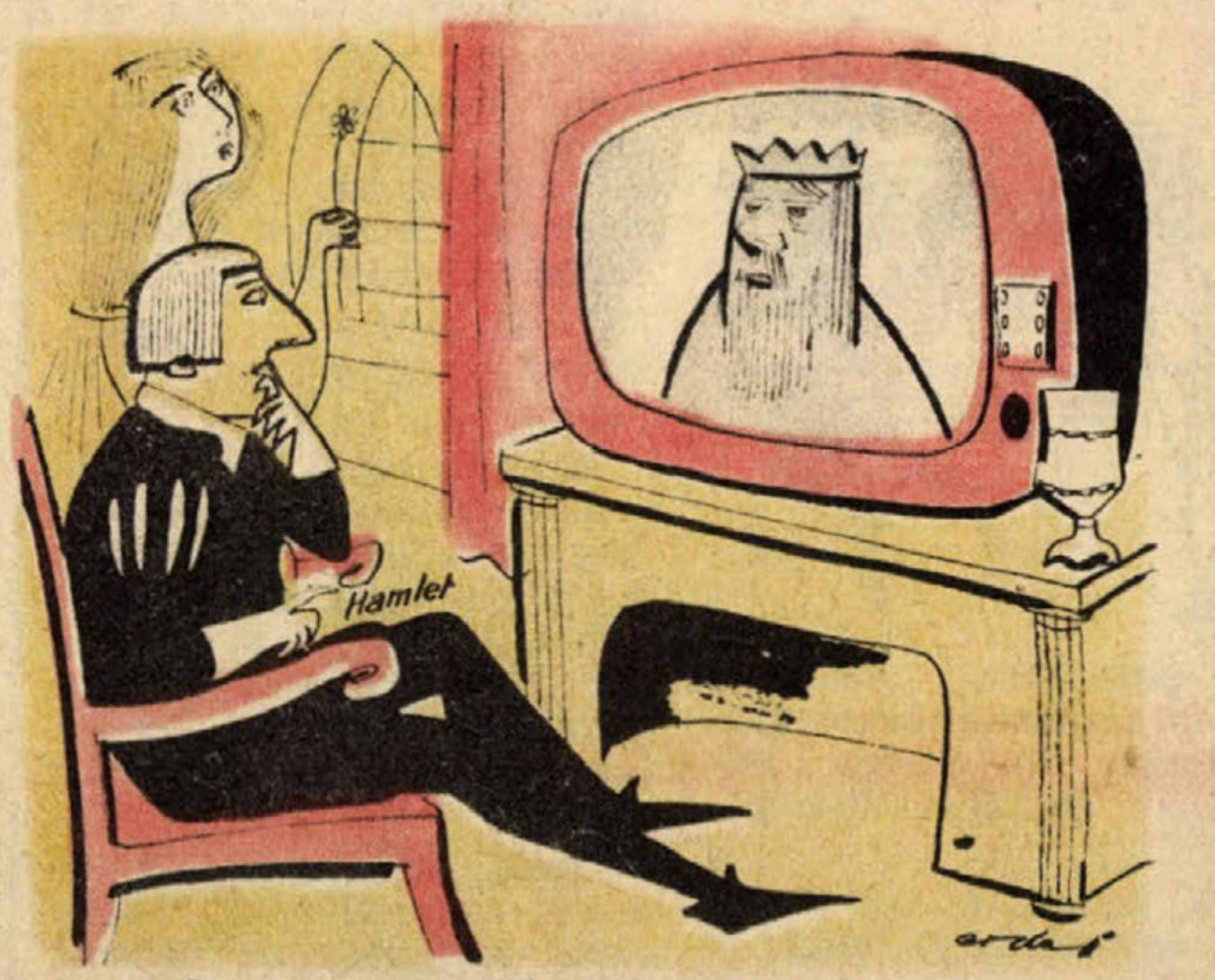

– Borzasztó, ez a szellemkép mindig megjelenik...

Fotócellára nyíló ajtó

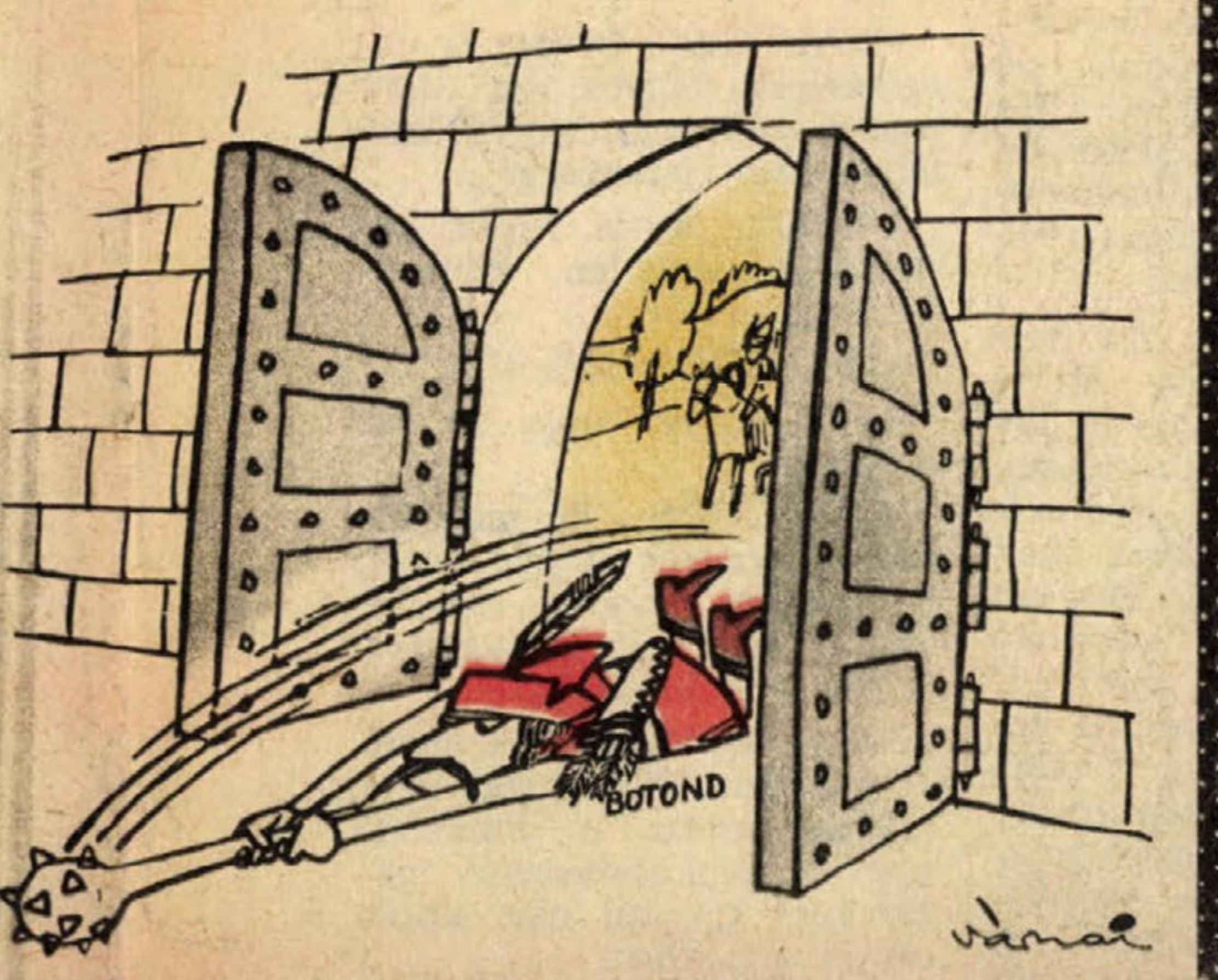
BOTOND
vasvai

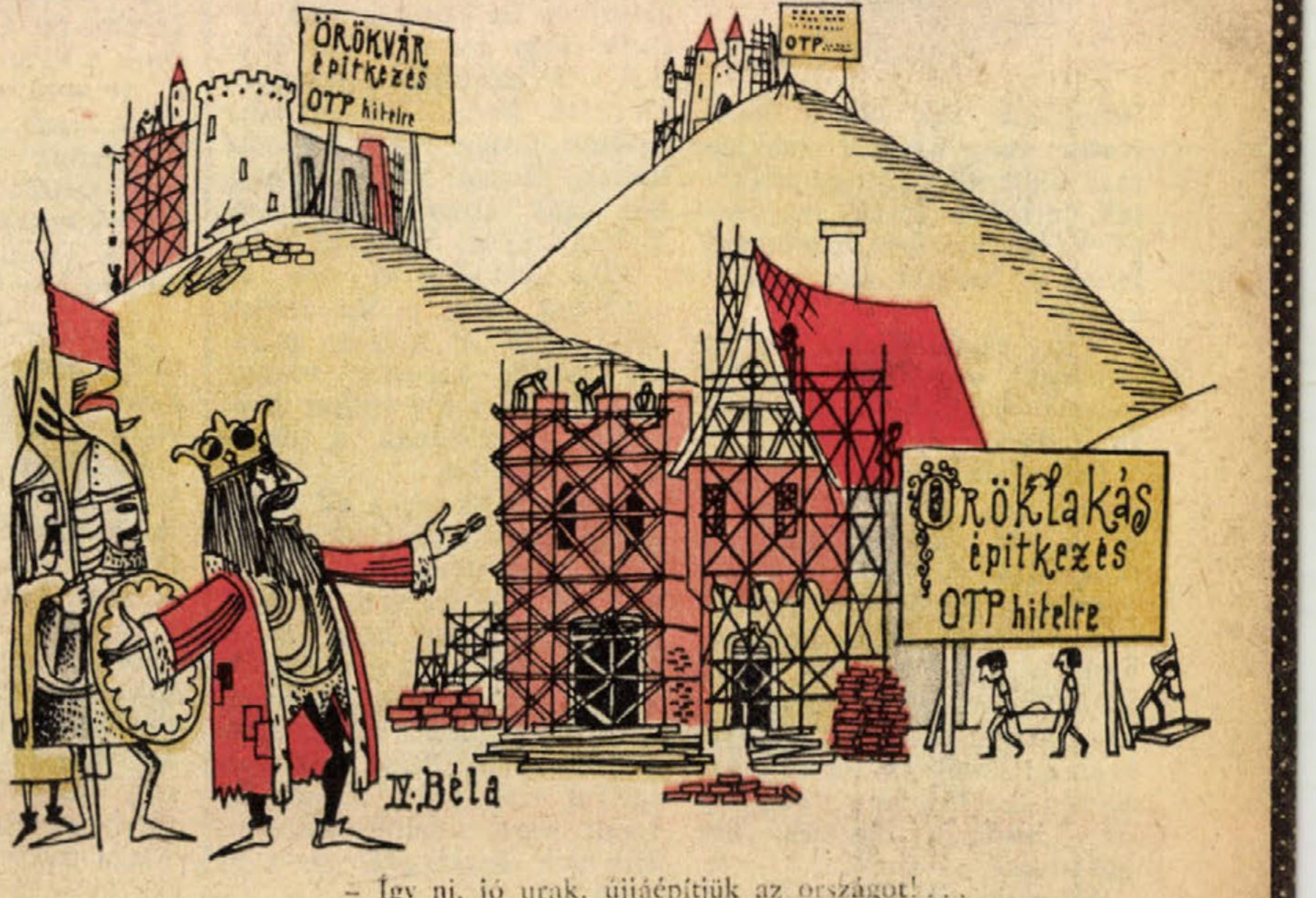
ÖRÖKVÁR építkezés OTP hitelre
OTP
Öröklakás építkezés OTP hitelre
IV. Béla

– Így ni, jó urak, újjáépítjük az országot! ...

Jégkorong

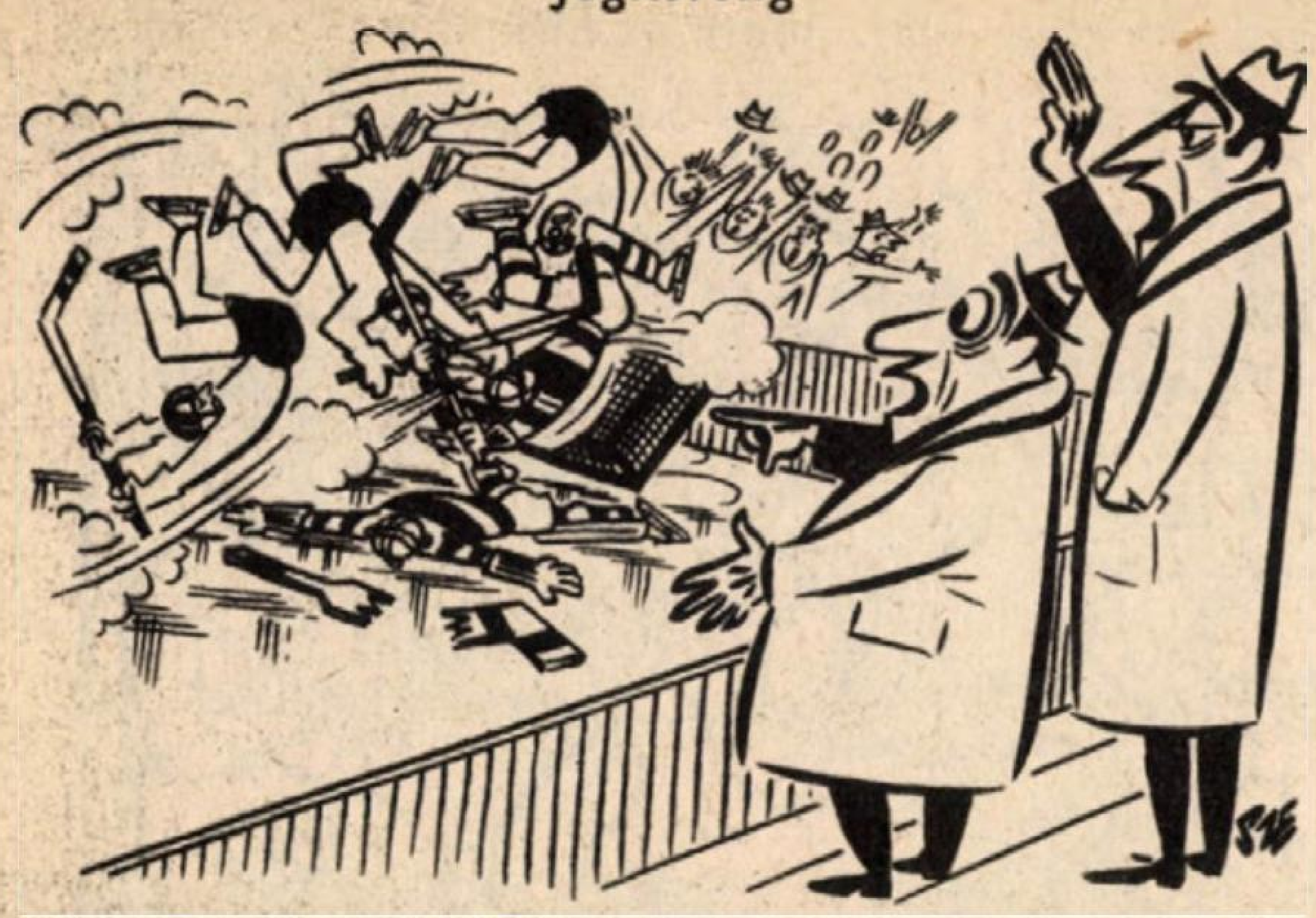

– Azért a foci sokkal izgalmasabb! . . .

HEJ, AZOK A FŐNÖKÖK!

A Visegrád felé tartó autóbuszon két nő ül mögöttem. Talán már ott voltak, amikor fölszálltam, talán csak később foglaltak helyet – nem tudom. Tény, hogy nem láttam, nem látom őket, csupán a hangjukat hallom, azt azonban egyfolytában. Hiába dübörög a farmotoros teljes gázzal, ők maradnak fölül. Az egyik tagoltan recseg, a másik lélegzet nélkül dalolja a szavait.

Mindketten üdülésre utaznak, de nem együtt indultak, itt akadtak össze. Régi ismerősök, sok közös ismerősük van, akikről csakhamar megtudom, hogy züllöttek, erkölcstelenek, nagyképűek, borzasztóan szerencsétlenek és bosszantóan szerencsések.

Mire Budakalászra ér az autóbusz, vagy két tucat nő fekszik körülöttük kiterítve és földarabolva.

Leányfalu után tudomásomra jut, hogy hazánkban az a két vállalat, ahol ők dolgoznak, az egyetlen, amely export s import viszonylatban nemzeti jövedelmünket biztosítja. Hát ha még rajtuk kívül más is dolgozna! . . . De sajnos, a többi néhány ezer szellemi és fizikai dolgozó csak lóg, s ugyanakkor ők, „mint a barmok, úgy güriznek".

Ha nem sikerült volna kiharcolniuk ezt a „nyamvadt" beutalást, most kettővel kevesebben utaznánk a buszon. De hál'isten sikerült, s így túl azon a nagy pozitívumon, hogy hazánk két egyetlen igaz munkaereje életben maradt, az én további szórakoztatásom is biztosítva van.

Dunabogdány körül a recsegő bizalmasan megsúgja barátnőjének, hogy az ő beutalásának a fele tulajdonképpen csúsztatott idő. Ugyanis közvetett felettesének, a pénzügyi főelőadónak Dobzse Lászlóról szóló ötfelvonásos tragédiáját gépelte túlórában.

– Ilyenek a férfiak! – sóhajtja. – A bérelből egy kis inci-finci fruska a múzsája és velem irat. Persze olyan is az a tragédia. Egy röhej!

A daloló úgy érzi, hogy a bizalmas közlésért tartozik bizalommal fizetni. Ennek jegyében Kisoroszinál a barátnője fülébe búgja, hogy . . .

– Mehettem volna Galyatetőre is. De sajna, annak nálunk nagy ára van. Az üdülési felelősünk, bizonyos Horváth kartárs megmondta nyíltan, hogy . . . Érted? Ismersz, finom lélek vagyok, hát csak annyit mondtam, jó lesz nekem Visegrád is . . .

Alig mondta ki ezt, az autóbusz eléri a Visegrádot jelző táblát és néhány pillanat múlva Salamon tornya alá gördül. Útitársnőim kapkodva kászálódnak, s törtetnek az ajtóban.

Ekkor módomban áll szemügyre vennem őket. Nos, nem akarom részletezni a látottakat, de felelősségem tudatában kijelentem, hogy a recsegő hölgy nem rosszmájúskodott a kis múzsával szemben. Ha ő ihletné a Dobzse tragédiát, az egész biztosan sokkal tragédiább lenne. Viszont, amit a daloló mondott Horváth kartársról, az aljas rágalom.

Sólyom László

NEM ALKALMAS

Történik egy rendelőben

ORVOS: Kérem a következőt!

GYALOGOS *(zavartan bejön):* Parancsoljon doktor úr.

ORVOS: Mint tudja, elérkezett a kötelező orvosi vizsgálat ideje. Figyelmeztetem, hogy amennyiben nem felel meg az előírásoknak, annak komoly következményei lehetnek.

GYALOGOS: Uramisten, miért?

ORVOS: Ha ön nem teljesen egészséges, nagy veszélyben forog. Halálos veszélyben!

GYALOGOS: Doktor úr, én nem iszom, nem dohányzom, mellőzöm a zsíros ételeket, pacalt, pörköltöt, gulyást, káposztát.

ORVOS: Az meglehet. Milyen sportot űz?

GYALOGOS: Úsztam valaha.

ORVOS: Futni nem futott?

GYALOGOS: Legutoljára a világháborúban.

ORVOS: Hány tonnát tud félkézzel odábblökni?

GYALOGOS: Tonnát? Talán kilót tetszik kérdezni?

ORVOS: Tonnát kérdeztem.

GYALOGOS: Eddig még nem próbáltam.

ORVOS: Ha például – ismétlem: *például* – egy teherautó ráfutna önre, huszonötcollos gumikkal, no és jól van, könnyítek: rakomány nélkül, akkor azt két kézzel meg tudja emelni?

GYALOGOS: Doktor úr kérem, én őszinte ember vagyok. Olyan kicsi a rutinom a teherautók emelésében, hogy félek, nem tudnék az előírásnak megfelelni. Ha ezen múlik kérem, akkor én belenyugszom a változhatatlanba. Én nem is akarok teherautókat emelgetni.

ORVOS: Kishitű. Az ilyenek miatt történik annyi baleset. Maga biztosan úgy akarja csökkenteni a baleseti statisztikát, hogy a gépi erővel hajtott járműveket akarja felelőssé tenni. Hogyan merészel még csak gondolni is erre? Mit tehet arról egy buta gép, hogy átgázol egy okos gyalogoson? Ezért találtuk meg azt a kézenfekvő megoldást, hogy a gyalogosokat vizsgáztatjuk le erőnlétből, motorjuk épségéből és természetesen a KRESZ-ből. Maga nagyon rosszul kezdte, amikor nem volt hajlandó megemelni egy teherautót. Hát a személyautóval hogyan állunk? Tegyük fel, rohan maga felé a személyautó, és maga ott halad a zebracsíkon . . .

GYALOGOS: Nekem van előnyöm, a zebracsíkon, tisztelettel.

ORVOS: Megbukott, nem igaz. Mi maga, zebra, vagy ember? Tessék lefeküdni.

GYALOGOS: Hová feküdjek?

ORVOS: Hát az autó alá, hogy a kocsi zavartalanul közlekedhessen a feje fölött. Mondja, hogyan akar maga gyalogos lenni, ha még enynyit se tud?

GYALOGOS: Úgy gondoltam . . .

ORVOS: A gyalogos ne gondolkodjon, hanem meneküljön, feküdjön hasra, bújjon el. Mondja hol közlekedik maga?

GYALOGOS: Óbudáról járok be naponta a Nemzeti Színházhoz.

ORVOS: Mától fogva nem jár be. Maga nem erős, nem is fut jól, szemüveget hord ugyebár, középkorú. A belterületen éppúgy nem engedélyezhetem a közlekedését, mint a lóerejű vontatókét, kézierejű fuvarjárművekét, vagy kerékpárokét. Csak ideiglenes rendszámot adhatok *(táblát vesz elő az asztal mögül és a Gyalogos nyakába akasztja: IR-CSK 40216.)*

GYALOGOS: Mit jelent ez, doktor úr?

ORVOS: Ideiglenes rendszám. Két dioptriás szemüveg.

GYALOGOS: Doktor úr, én egészséges vagyok, az állásomra szükségem van. Nincs fellebbezési lehetőség?

ORVOS: Nincs. Persze kínálkozik egyetlen kibúvó. Vesz egy autót.

GYALOGOS: Miből?

ORVOS: Az nem az én dolgom.

GYALOGOS: És még ha lottón nyerném is egy autót – hogyan kapok jogosítványt, ha már a gyalogos KRESZ-en elbuktam?

ORVOS: Nyugodjon meg. A gyalogos KRESZ-szel egyidőben kijött a rendelet, hogy a gépkocsivezetői igazolványt ezentúl nem kötik orvosi vizsgához.

Ungvári Tamás

Értekezlet

Schwott Lajos rajza

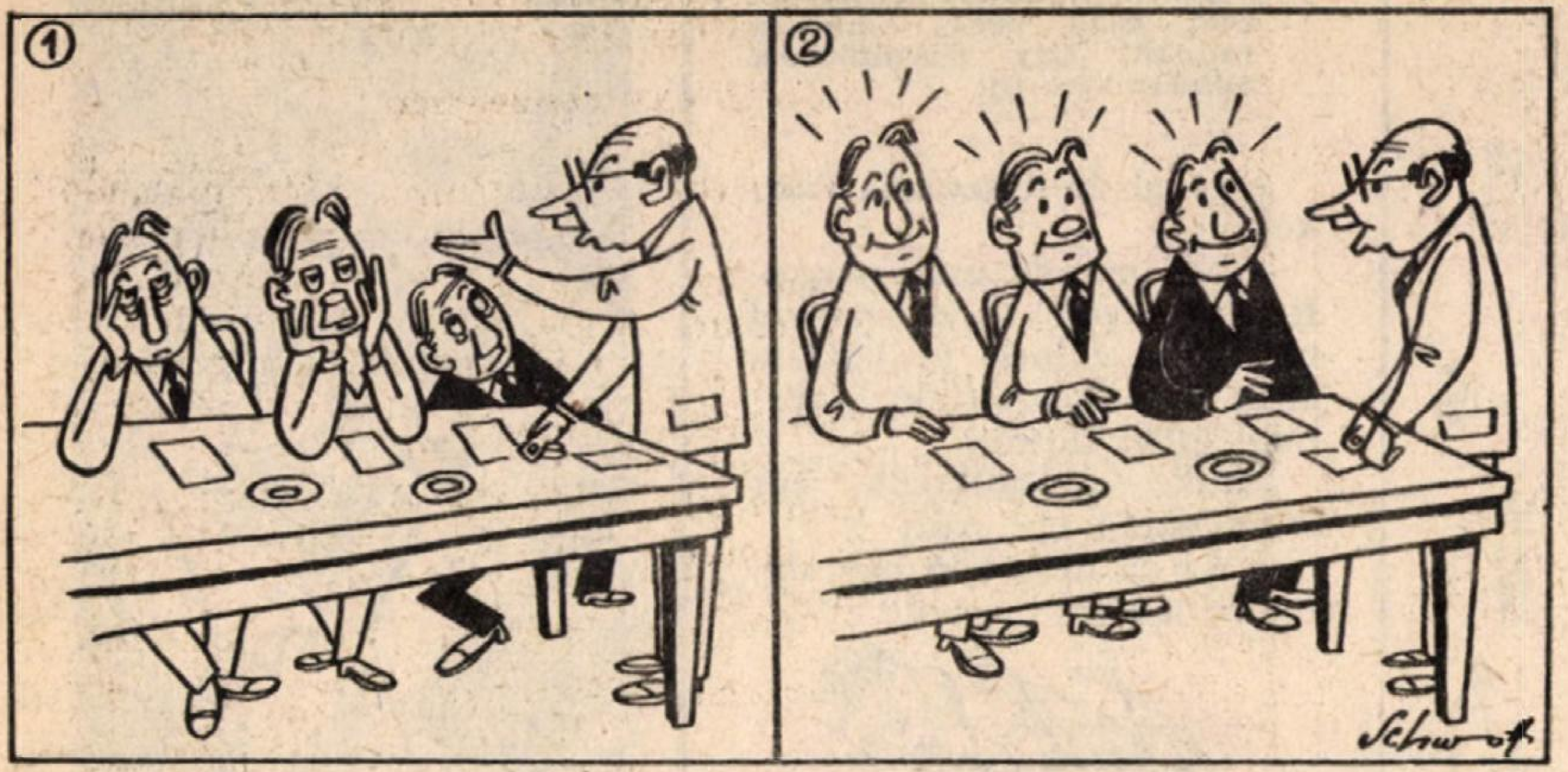

– A termelési feladatok megbeszélése után . . .

. . . áttérünk a prémiumelosztásokra . . .

Építkezés

Pusztai Pál rajza

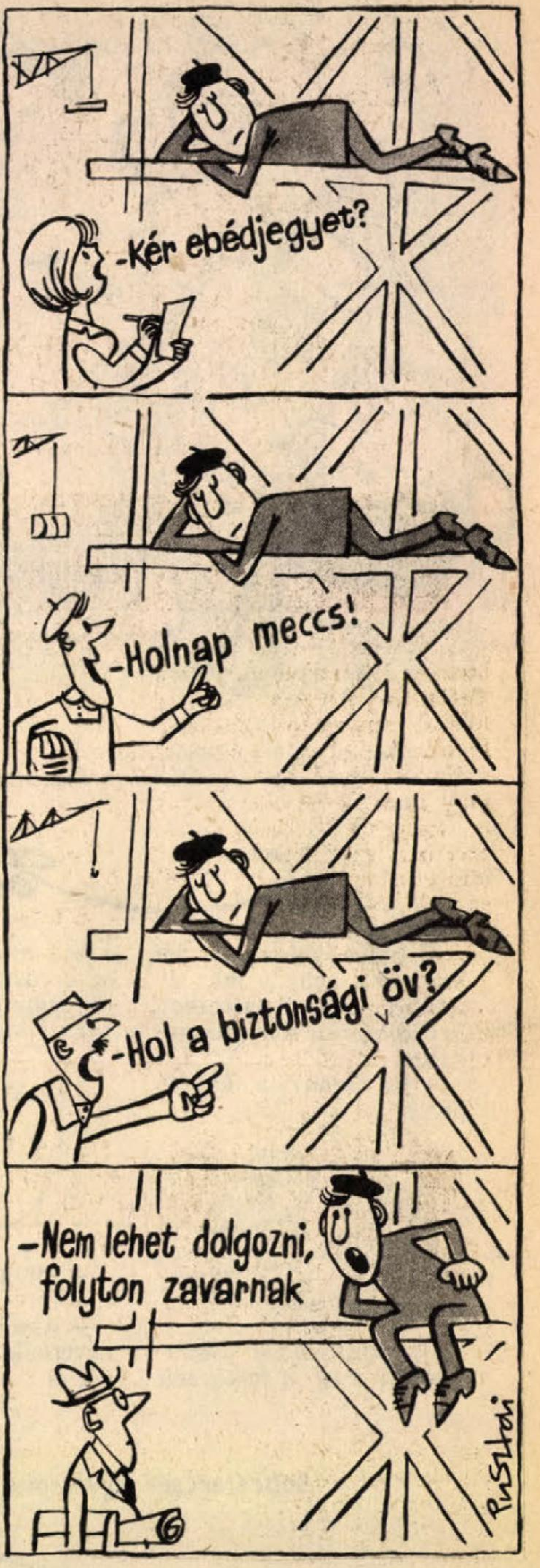
-Kér ebédjegyet?
-Holnap meccs!
-Hol a biztonsági öv?
-Nem lehet dolgozni, folyton zavarnak

Mozi

Nekem ez a modernség, amit a filmművészetben tapasztalok, nagyon tetszik. Pompás dolog, hogy a film a végével kezdődik, az elejével végződik, és a szünet is mindig máskor van, mint ahogyan megszoktuk. Csupán a mindennapi életben még mindig uralkodó konzervatív rend zavar és kizökkent néha a filmek élvezetéből. Vigasztaló azonban számomra az a tudat, hogy előbb-utóbb betör a film az élet területére, és akkor majd megvalósul a tökéletes rend.

Akkor majd kora reggel azt mondom magamban:

– Ez a nap is jól végződött, ideje eltenni magunkat holnapra – aztán lefekszem és felveszem a pizsamámat.

Utána természetesen fogat mosok, hogy a gyerek is lássa: nem lehet a nap végét fogmosás nélkül kezdeni.

Vacsora után elszívok még egy cigarettát, iszom egy pohár vizet, majd felállok az asztaltól, megeszem a főzeléket, a levest és leülök vacsorázni, az újságot a kezembe veszem és hallom a feleségem hangját:

– Kész a vacsora! – Mire ásítok egy nagyot, kiolvasom az újságot, jóleső éhséget érezve leteszem a télikabátom, kinyitom az előszobaajtót és hazaérünk.

A lépcsőházban megjegyzem a feleségemnek:

– Jó film volt, megérte a pénzt! – Azzal összegyűröm a mozijegyeket és eldobom, de a feleségem rám kiabál:

– Ne szemetelj a lépcsőházban!

Leszállunk a buszról és ott vagyunk a moziban, ahonnan éppen most jövünk ki, mert most lett vége a film elejének. Majd izgalmas fordulatokkal összebogozódnak a szálak, és ott áll előttünk a gyilkos, akiről azt sem tudjuk, kicsoda, kit ölt meg, s máris a film végénél tartunk, mire kényelmesen elhelyezkedünk, felállunk, a jegyszedő a helyünkre vezet bennünket, és a pénztárnál megveszem a két mozijegyet.

Az utcán még tanakodunk a feleségemmel, hogy melyik moziba vegyünk jegyet, aztán megyünk a munkahelyünkre, ahol leteszem a kagylót és azt mondom a feleségemnek:

– Szervusz drágám, a mozi előtt találkozunk. Jó film megy. Nem akarsz este moziba menni? Szervusz, csak azért hívtalak – aztán felveszem a kagylót és tárcsázok, de állandóan mással beszél a feleségem hivatala . . .

Ez lesz majd az igazi, modern élet.

Gera Mihály

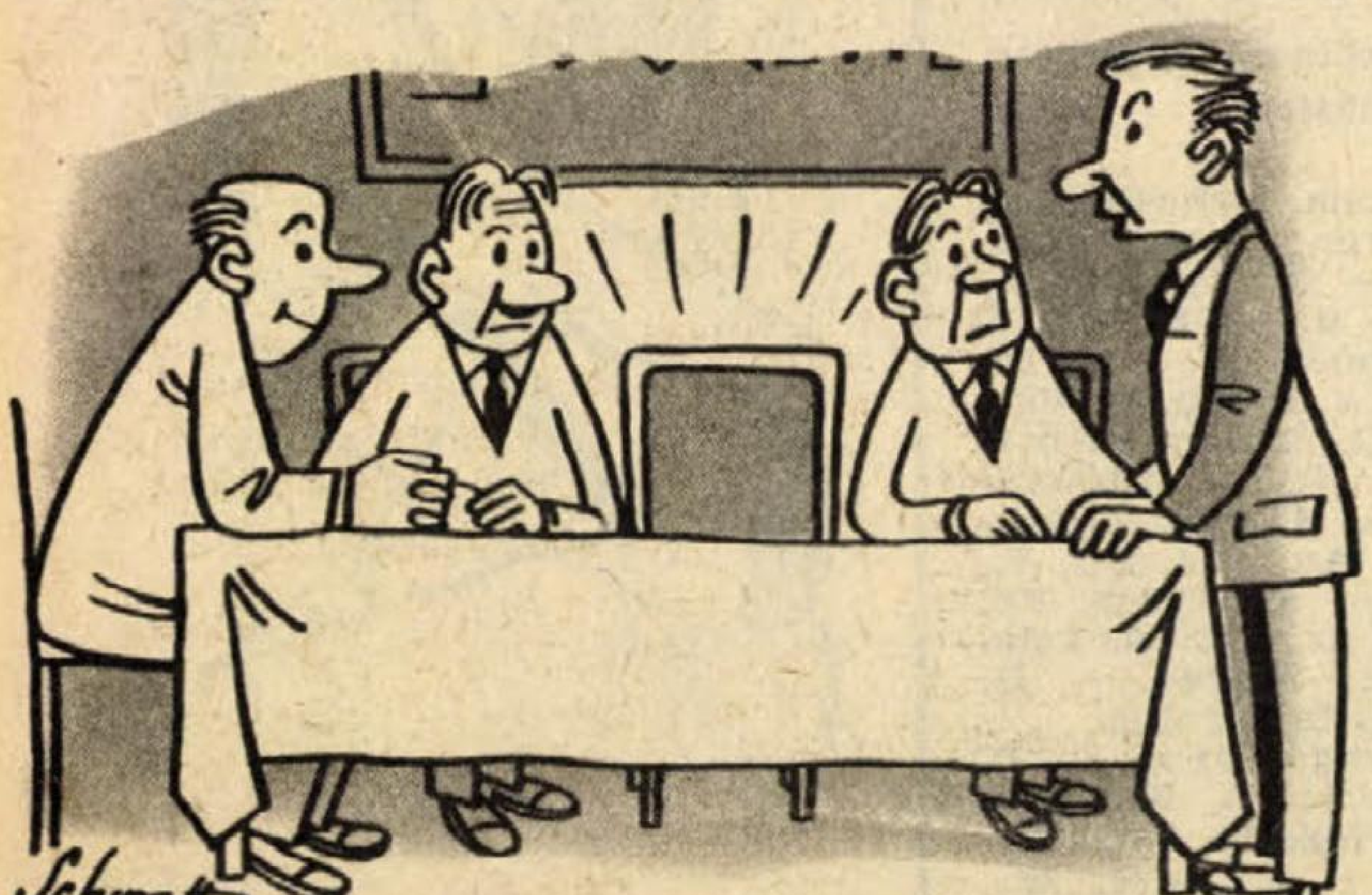

– Ki vállalta el, hogy elemzi a munkaerő vándorlás okait?
– Kovács kartárs.
– Hol van?
– Tegnap kilépett.

Intermezzo

Hegedűs István rajza

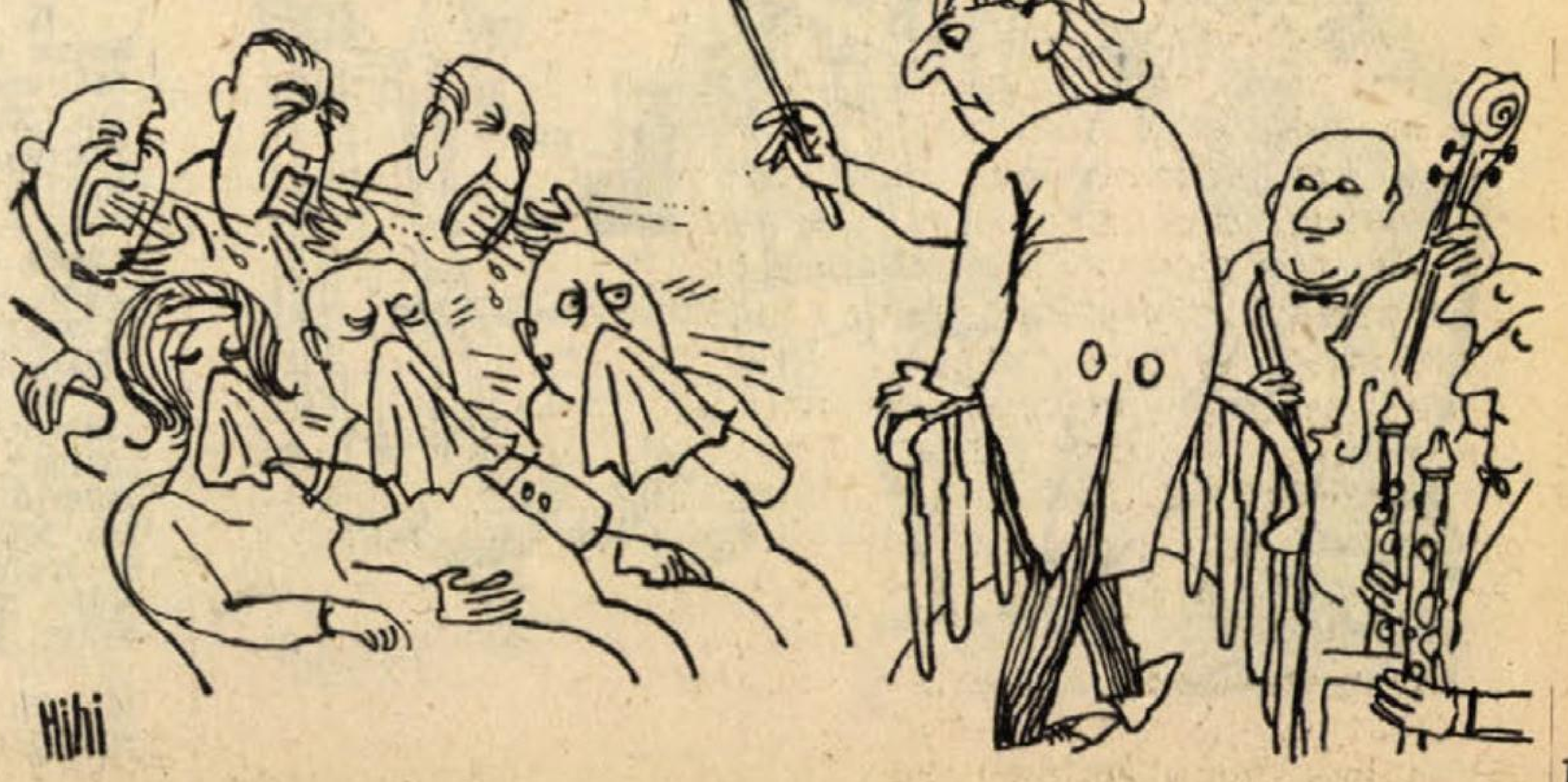

Reprezentatív lokálműsor

Balázs-Piri Balázs rajza

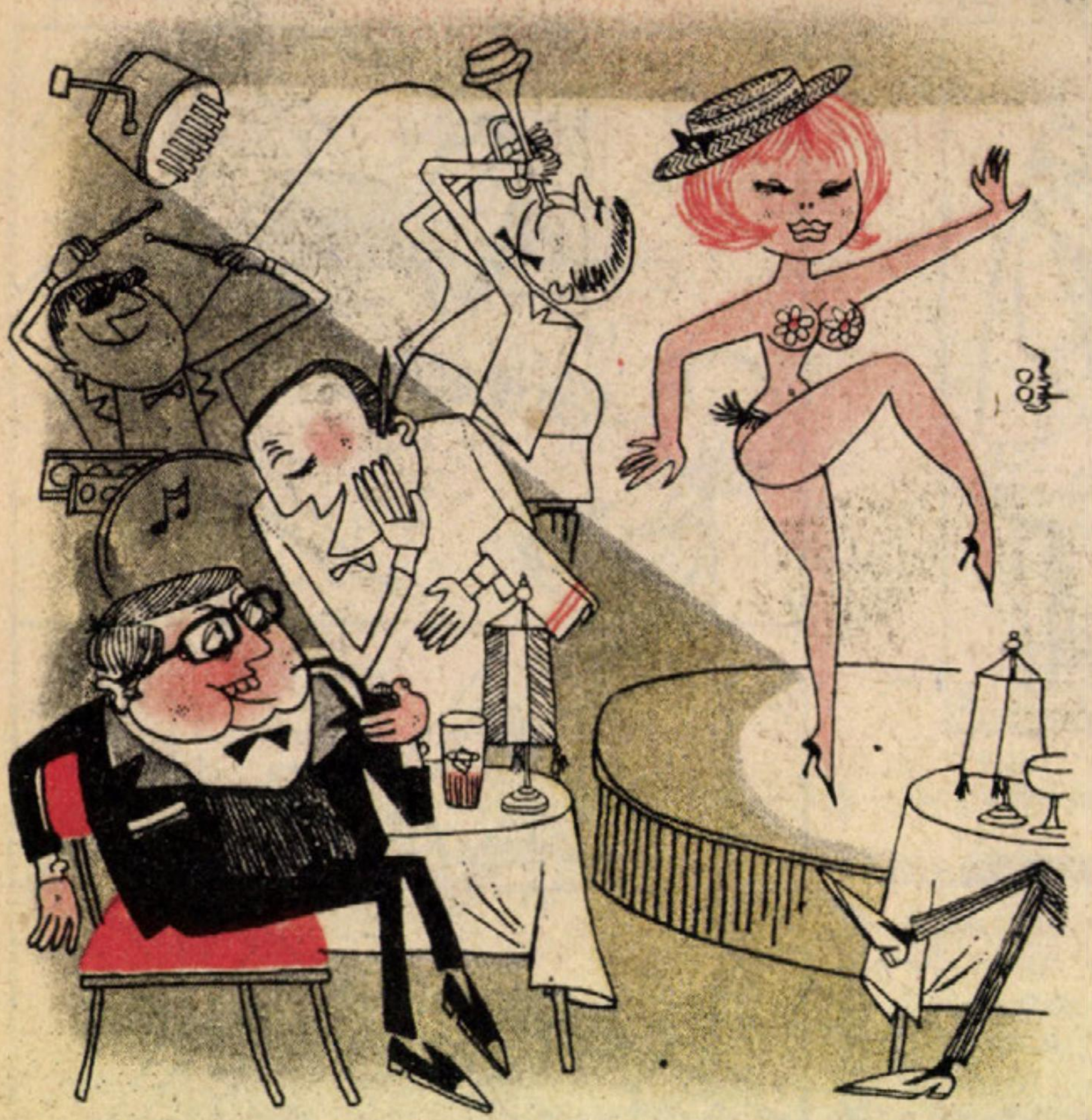

– Csak ez az egy görljük van?
– Szó sincs róla! A másikat a fináléhoz tartogatjuk . . .

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanár úr felszólítja Pistikét:

– No, mondd meg nekem, fiam, ki volt az a spanyol uralkodó, akinek uralkodása alatt elsüllyesztették a spanyol ezüst flottát?

Pistike gondolkozik egy ideig, aztán így szól:

– Az az uralkodó egy szerencsétlen flottás volt.

Az iskolában kérdi a tanító:

– Mi az a szinonima?

Pistike jelentkezik:

– A szinonima az a szó, melyet akkor használnak, ha nem tudják, hogy a másikat hogyan kell helyesen leírni.

Pesti tudósítónktól

Űrhajós kalauznak jelentkezik néhány száz év múlva egy fiatalember. Ezt kérdezi a felvételi irodában:

– És mennyi a fényévpénz?

Új fogalommal ismerkedtem meg: a beképzelt beteg, aki azt hiszi, hogy az orvostudományban eddig ismeretlen, páratlanul ritka bántalmai vannak.

– Mi az abszolút vicc?

– ?

– Amelyiken akkor is nevetnek, ha nem mondják el.

Hogyan kell védekezni az öregedés ellen? Többek között önbizalommal, amint az alábbi kis párbeszédből is kiderül:

– Mondd, miért hagyod magadat bácsinak szólítani?

– Ráérek tiltakozni öreg koromban!

f. I.

Balszerencsés légvárépítő

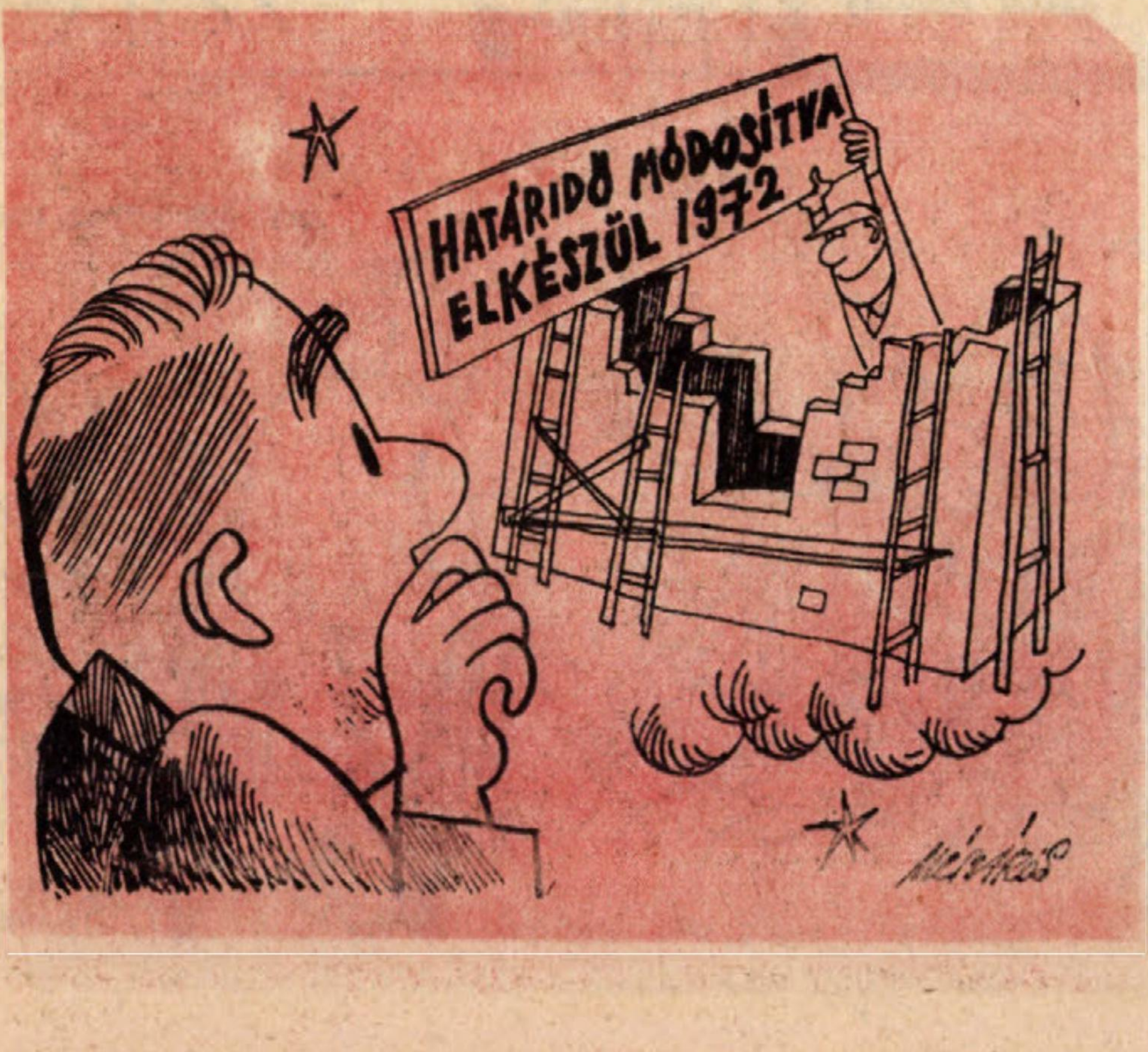

Nem közölhető kéziratot küldtek:

V. Gabriella, Bakonynána. – K. Ferenc, Bp. XIII., Marx tér. – D. Tamás, Bp. Makarenko u. – Sz. József, Bp. X., Önódi u. – B. Cs. Ikervár. – S. P. Bp. I., Várfok u. – G. István, Debrecen. – H. István, Dunaújváros. – B. Mátyás, Rákosliget. – M. Ambrus, Bp. V., Károlyi u. – F. Gyula, Bp. VIII., Üllői út. – T. T. Tata. – T. Imre, Szeged. – B. Gábor, Bélapátfalva. – „Öcsi", Dunaújváros. – B. László, Bp. 114. – Sz. Éva, Bp. XIV., Thököly út. – Sz. S. Komló. – S. Imre, Bp. VII., Klauzál tér. – F. Mihály, Bp. VI., Vörösmarty u. – K. Attila, Bp. VII., Hársfa u. – R. J. Almásfüzitő.

E heti hirdetéseink

Persze, hogy szép!
ROYAL✦OPERA
méhpempős
krémet használt!

JÖN AZ ELSŐ SZÍNES, EGÉSZ ESTÉT BETÖLTŐ SZÉLES VÁSZNÚ MAGYAR TÁNCFILM!

AZ ÉLETBETÁNCOLTATOTT LÁNY
BEMUTATÓ:
1964. NOVEMBER 26.

AZ ERŐSZAKOSKODÓ FÉRFI

Az olaszországi Castrovillariban bíróság elé állították a 26 éves Salvatore Angellit, aki erőszakkal megcsókolta az utcán a 23 éves Maria de Leót. A bíróság felmentette Angellit, mert kiderült, hogy a védtelen, gyenge leány úgy beleharapott az erőszakos férfi arcába, hogy kórházba kellett szállítani ezt a minden jóérzésből kivetkőzött fenevadat!

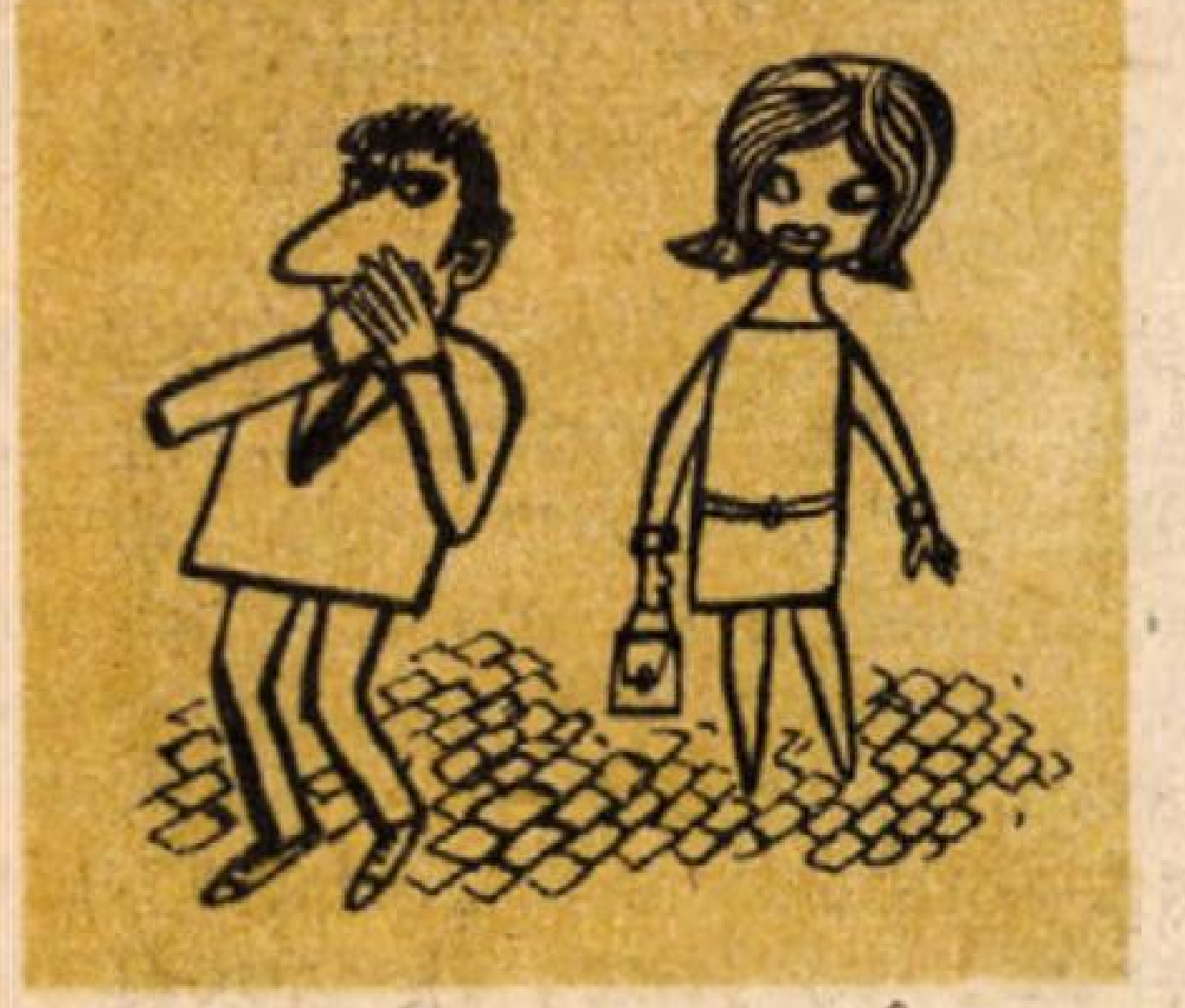

Ugratás

Erdei Sándor rajza

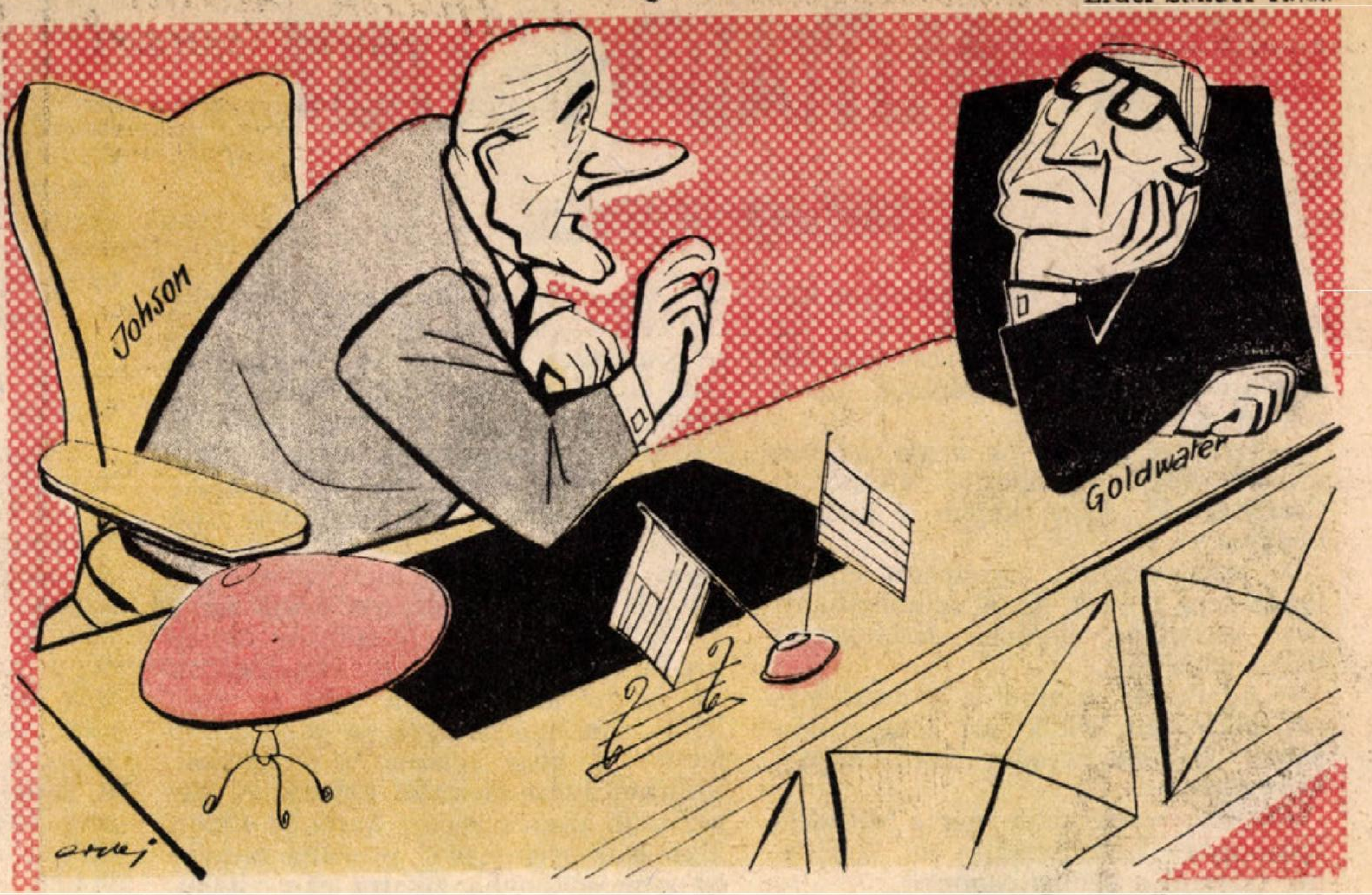

– Mondja, látott már ilyen kicsike elefántot? . .

Utcai telefon

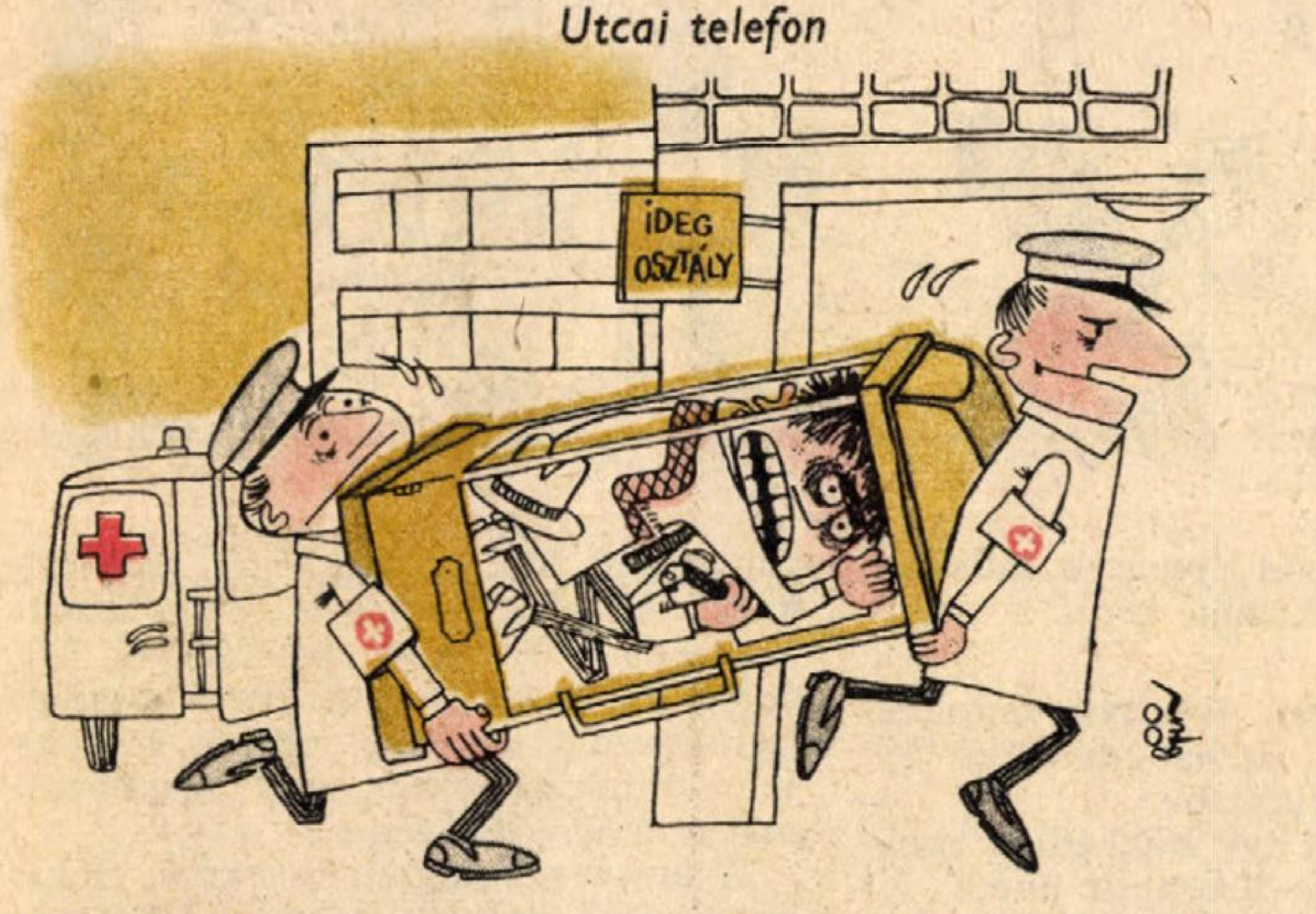

Mai gyerek

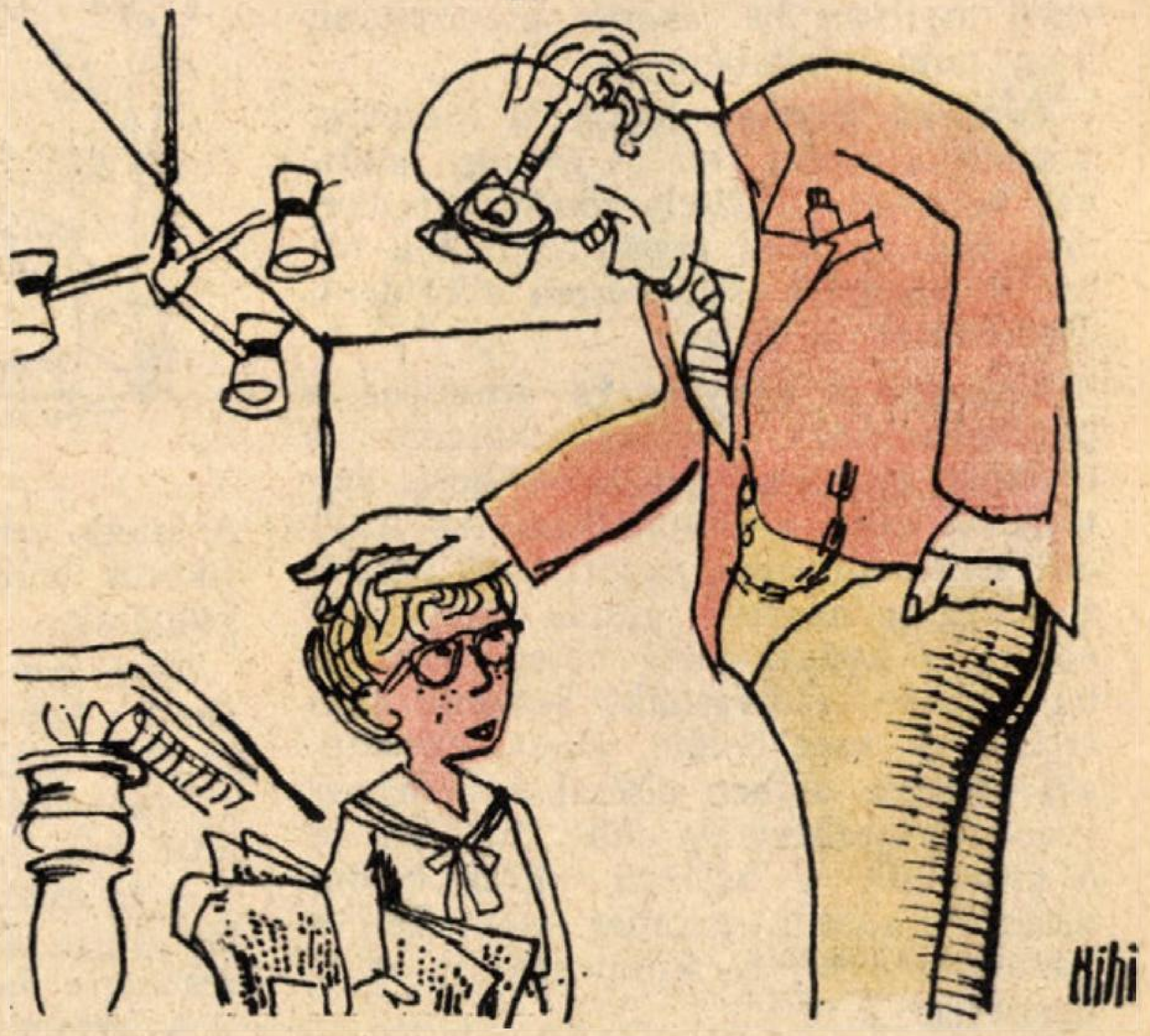

– Mi leszel, ha felnősz?
– Űrjogász!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BŰVÖS KÖR

Intézetünkben néhány évvel ezelőtt a Kaposvári Vasipari és Műszaki Ktsz végezte el a röntgenkészülék földelését. Ugyanennek a kisipari szövetkezetnek a szakemberei ellenőrzik nálunk időnként, hogy megfelelő-e az érintésvédelem, szabályszerű-e a földelés. Mérési jegyzőkönyveik tanúsága szerint a röntgenkészülék földelése nem jó, és úgynevezett érintésvédelmi relék alkalmazása szükséges. Ezt a munkát sürgősen meg is rendeltük, hiszen ilyen körülmények között tulajdonképpen nem is volna szabad használnunk a készüléket. A megrendelést természetesen a Kaposvári Vasipari és Műszaki Ktsz-hez küldtük, amely a földelést eredetileg is végezte. Megrendelésünket azonban elutasították. Az indok: nincsen rá kapacitásuk.

VIGYÁZAT MAGAS-FESZÜLTSÉG

A helyzet tehát a következő: A Ktsz a földelést megcsinálta, aztán megállapította, hogy nem jól csinálta, és felszólított bennünket, hogy csináltassuk meg jobban, de ne vele, mert ő nem ér rá!

Dr. Szungyi Zoltán,
a bajcsi TBC Gondozó Intézet
vezető főorvosa

Gondos szülő

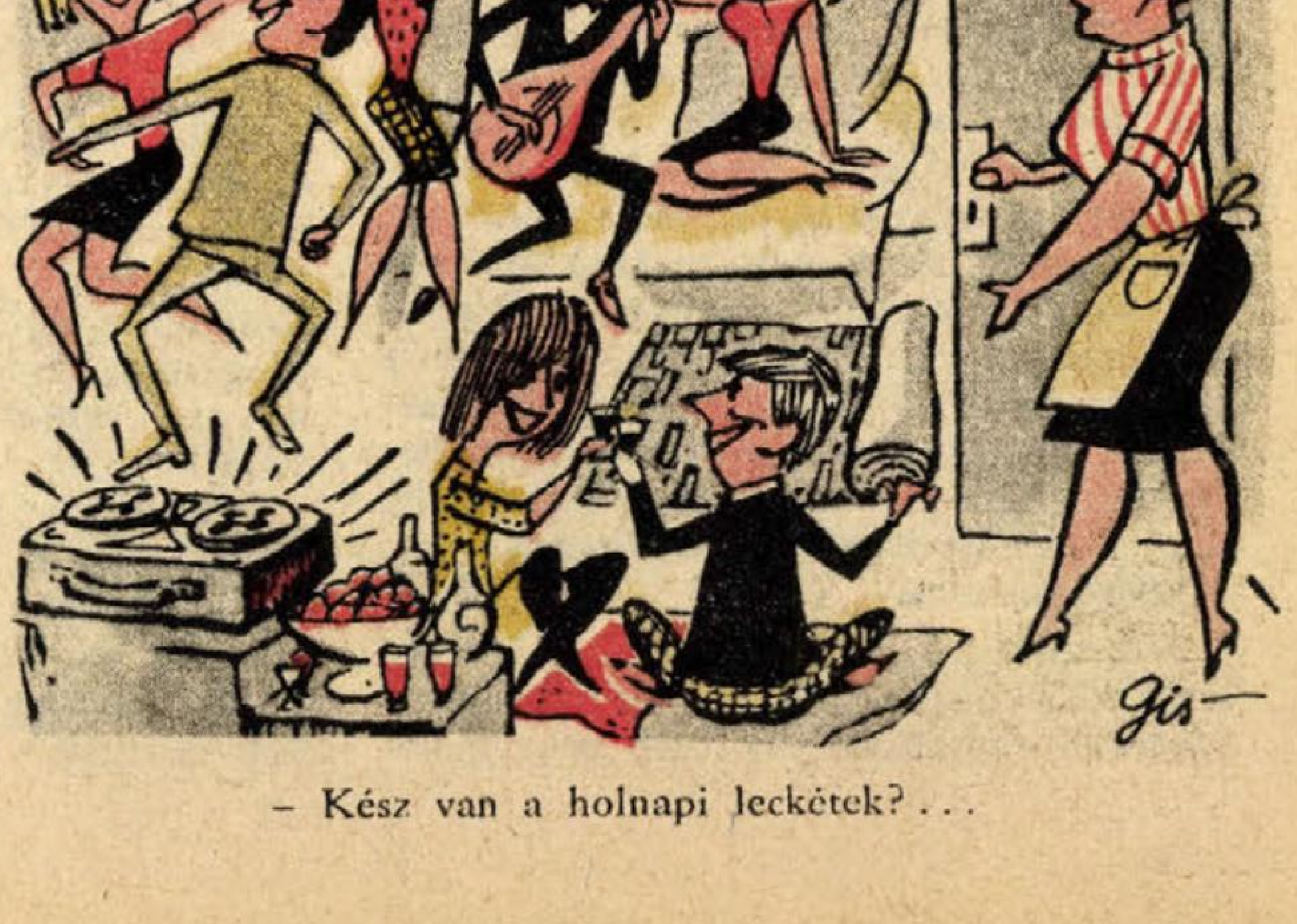

– Kész van a holnapi leckétek? . . .

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY)

(4.)

Aznap délben. A 09876-os számú Közértben Tódorka kicsomagolja a tíz deka töpörtyűt, amit az imént vásárolt, és előre megfontolt szándékkal toporzékolni kezd.

– Húsosat kértem és csupa zsírosat mértek bele! Felháborító disznóság! Cseréljék ki, vagy kérem a panaszkönyvet!

A pult mögött beszélgető eladók ügyet sem vetnek rá. A felháborodott vevő azonban töretlen elszántsággal halad célja felé.

– Adják ide azonnal a panaszkönyvet, vagy cseréljék ki ezt a faggyúkupacot! Ez törvényadta kötelességük! Követelem!

Az üzletvezető únja már a kövérkés fiatalember magánszámát és kelletlenül odaszól a pénztárosnőnek:

– Marika, miért hagyja, hogy a kedves vevő úgy bömböljön, mint egy minden emberi érzéséből kivetkőzött vadállat? Bocsássa udvariasan a rendelkezésére a panaszkönyvet. A kedves vevő nyilván be akarja bizonyítani, hogy nem analfabéta.

Tódorka gyorsan lecsap a könyvre, a sarokba vonul vele és gyöngy betűivel beleírja: „Tisztelt főnök, minden oké, holnap kora reggel startolok M-be. A cugehőrt estig kérem elküldeni. Tisztelettel: X Négy."

Becsapja a könyvet és átnyújtja a pénztárosnőnek, finoman köszön és távozik. Híradása egy órán belül feltétlenül eljut a címzetthez. Az üzlet mit sem sejtő alkalmazottainak kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy elolvassák a kedves vevő bejegyzését. És ha netalán elolvasnák? Semmit sem értenének meg belőle. Jenci azonban, aki minden délben elsétál a kémszervezet e postahivatala előtt, meglátja az ő krétajelét a bejárati ajtón, bejön, vásárol valamit, patáliát csap, kéri a panaszkönyvet, és kitépi belőle az ő üzenetét.

Zseniális híradástechnikai módszer, nemdebár?

*

Mint egy sokgyermekes családapa karácsony előestéjén, olyaténképpen felmálházva érkezik haza Tódorka e sorsdöntő nap kora délutánján. Mindent megvásárolt, amire huzamosabb bakonytündéri tartózkodása esetén szüksége lesz. Az egyik dobozban egy pár görkorcsolya rejtőzik, a másikban sípoló Kukta-fazék készlet, a harmadikban felfújható gumipárna. Vásárolt még ezeken kívül egy zsebsakkot, egy kis kifestő Mazsola-könyvet a hozzávaló színes ceruzákkal, egy expandert és egy szobahőmérőt, mely a Halászbástya makettjébe van gusztusosan beépítve. Szóval mindenre felkészült, nem érheti semmiféle meglepetés.

Dehogyisnem!

Már indulna neki a négy emeletnek, amikor a nagy bérház szűk udvaráról egetverő csatakiáltások ütik meg a fülét. Visszafordul, kíváncsian közelebb lép. Fél tucat gyerek játszik a pár négyszögöles térségen. A legkülönfélébb és főleg szokatlan módokon. Miki például, Szepetiné hét éves unokája, valami kötélhágcsót akasztott a porolóra és azon kúszik felfelé. Nadrágja zsebéből finom acél szerszámok hullanak a földre. Egy nagyobbacska kamasz, szivar alakú dinamit rudakat készít elő, hogy felrobbantsa velük azt a kis kerti törpét, amely néhány cserép begónia, kaktusz és dália társaságában itt, az udvar sarkában tölti az enyhébb évszakokat, azzal a megtisztelő feladattal, hogy közösen a virágokkal, idillikus lugas látszatát keltsék. A legzajosabb gyerekcsoport karikára fűzött álkulcsok segítségével próbálja felnyitni a mosókonyha lakatra zárt ajtaját.

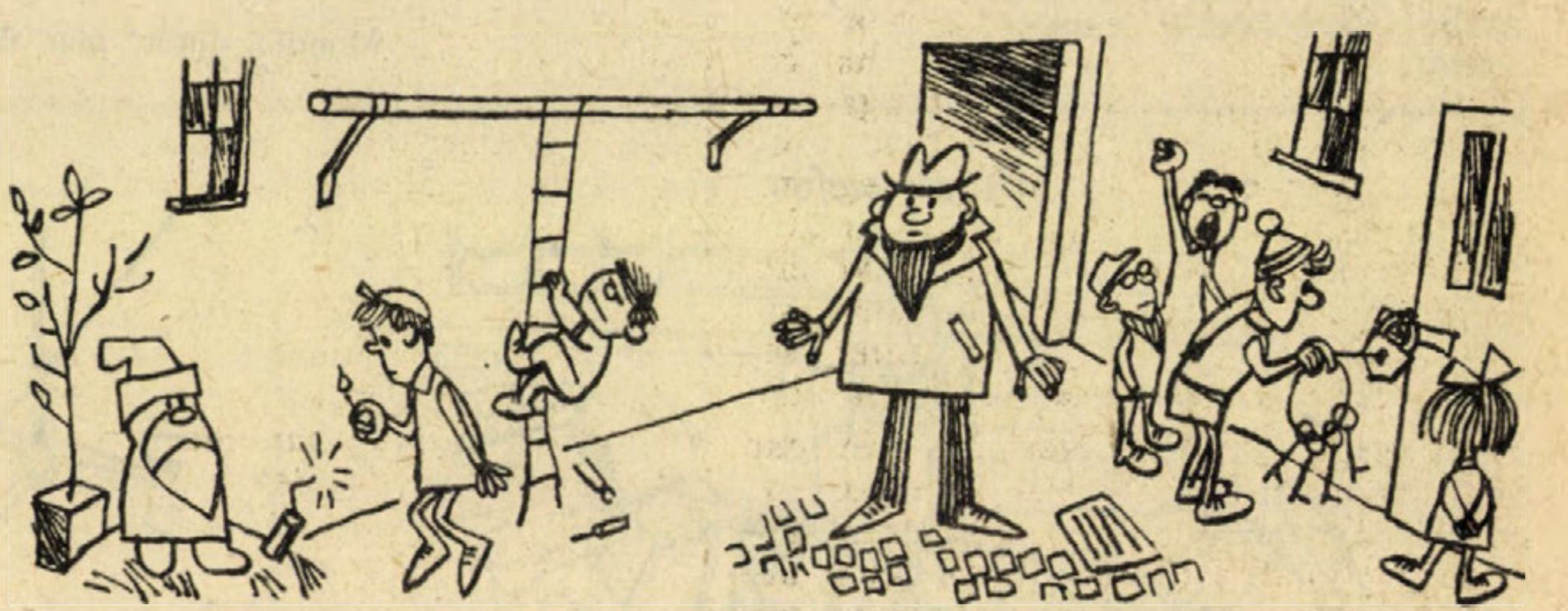

A nagy üdvrivalgás éppen e művelet sikeres befejezését adja hírül a nagyvilágnak.

Tódorka agyában szörnyű sejtelem ébred. Futva szeli át az udvart és benyit a házmesterlakásba.

Szepetiné ott ül egy hokkedlin, mellette kék vajdling. Krumplit pucol.

– Jó estét – lihegi Tódorka. – Mondja, drága Szepeti néni, nem érkezett a részemre valami küldemény?

A kérdezett fel sem néz munkájából, úgy látszik, még tart a tegnap esti harag. Foghegyről veti oda a szót.

– Ott van a sarokban. Az a fekete bábatáska.

Tódorka odaugrik, felemeli.

– De hiszen ez üres!

Csend.

– A gyerekek az udvaron?! – ordít Tódorka. – A gyerekek nem azzal játszanak, ami ebben volt?

– Tudom is én? – hangzik a közömbös válasz. – Én tegnap megesküdtem a Szűz Máriára, hogy nem érdekelnek a tisztelt lakótársak ügyei. Ha az az alvilági barátja nem zárta le a táskát, lehet, hogy a kölykök kirámolták. Engem nem érdekel. Én sem lopom az idegeimet. Felőlem most már mindenki azt csinál ebben a házban, amit akar!

Lehetséges, hogy Szepetiné még részletesebben is kifejtette a sztoikus filozófia tételére épült legfrissebb életfelfogását, de Tódorka ekkor már, eldobálva csomagjait, az udvaron hadakozott a visító gyerek csapattal. Hősies közelharc után kobozta vissza tőlük a kémfelszerelés tartozékait, a kötélhágcsótól kezdve, folytatva a kézi fúrógéppel, üvegvágóval, rövidhullámú adó-vevő készülékkel, zseb-magnetofonnal, egészen a dinamit rudakig. Gyorsan beledobált mindent a bábatáskába, aztán diadalmas tekintetét végighordozta a gyerekek elszontyolodott ábrázatán, és váratlanul előnyös üzleti ajánlattal rukkolt elő:

– Amelyik csirkefogó segít nekem társadalmi munkában felhordani a cuccot a negyedikre, kap egy kettőötvenes Tibi-csokit.

A vert sereg hangulata egyszeriben megváltozott. Kitűnő gyakorlati érzékről és kollektív szellemről téve tanúbizonyságot, mindegyik csak egyetlen egy csomagot ragadott fel, és már csattogtak is poros szandáljaik a lépcsőkön. Mire a megbízó verejtékezve felért a negyedik emeletre, a csomagok már ott voltak feltornyozva az ajtaja előtt, és a gyerekek is felsorakoztak, várva a jól végzett munka jutalmát. A vállalkozók fele készpénzben kapta meg fizetségét, de különösebb problémát ez sem okozott. Sőt! Annyira meg voltak elégedve a bérükkel, hogy az angyalarcú Miki, a ház réme, még egy nagy télikabátgombot is előhalászott a zsebéből, és maszatos kezével Tódorka felé nyújtotta. A kémfelszerelés legfontosabb darabját rejtette magába ez a ruházati kellék. Egy szuper-miniatűr fényképezőgépet.

Tódorka elégedetten búcsúzik el kis hordáraitól, indulna befelé a lakásába, amikor kellemes visszaemlékezéseinek filmszalagja megszakad...

*

A vállát rázza valaki erélyesen. Felriad merengéseiből, körülnéz. A mosolygó kalauz áll Tódorka előtt, már a kofferjét is előzékenyen leemelte a hálóból.

– Bakonytündéri következik, kérem. A titkos gyár. A busz csak egy percet áll. Igyekezzünk, kérem!

*

III. fejezet

Terepszemle

Bakonytündéri főterétől jó öt kilométernyire, túl a falu határán, egy magas hegyvonulat ölében bújik meg a Mittalon-gyár. Ezt az ötkilométeres utat autón tette meg Tódorka, méghozzá Papinkó kartársnak, a Mittalon gyár vezérigazgatójának a kocsiján.

Tulajdonképpen meg sem lepődött, amikor kiszállva a MÁVAUT-buszból, egy elegáns, köpcös, csupamosoly férfiú gurult hozzá valahonnan és udvariasan érdeklődött: Tódorka Péter kartárshoz van-e szerencséje? És miután hősünk megnyugtatta, hogy valóban ő a kérdéses személy, az ismeretlen először keblére ölelte, aztán fürgén felkapta Tódorka bőröndjét, és a közelben álló zöld színű Volgához szaladt vele. Gondosan elhelyezte a csomagtartóban, a jövevénynek helyet kínált maga mellett, ő pedig a volánhoz ült, gázt adott.

Amikor lekanyarodtak a főútvonalról, jobbját levette a kormányról és kézfogásra nyújtotta.

– Papinkó vagyok – mutatkozott be –, Papinkó Csaba, a Mittalon vezérigazgatója. Eredetileg a főmérnökünk akart kijönni ön elé, de a termelési értekezlet elhúzódott. Van egy közgazdászunk, doktor Hargittai József, kivételesen nagy tudású szakember, majd megismerkedik vele. Rendkívüli koponya, a látszólag jelentéktelen kérdéseket is népgazdasági szintre tudja emelni, sőt, megvilágítja a világpiac relációiban is. Biztosan még most is tart a felszólalása a gémkapcsok gazdaságosabb felhasználásáról. Érdekes dolgokat mondott, de én megszöktem, hogy mindenkit megelőzve válthassak magával néhány szót. Ugyanis, ha beérünk az üzembe, lecsapnak magára az osztályvezetők. Ölre mennének minden új emberért. De most az egyszer hoppon maradnak! Ajánlatom röviden a következő: legyen az én jobb kezem, a személyi titkárom. Alighanem csodálkozik, hogy öt percnyi ismeretség után már ilyen kéréssel rukkolok elő.?

– Nem – felelte Tódorka. – Két nap óta én már semmin sem csodálkozom.

– Előre kellett volna bocsátanom – folytatta az ajánlat-tevő –, hogy a minisztérium részletes tájékoztatást adott magáról. Olvastam, hogy Tódorka kartárs kivételesen nagy tudású szakember, gazdag üzemi gyakorlattal. Energikus és kiváló szervező. Nos, nekem éppen ilyen segítőtársra lenne szükségem, mert az igazat megvallva, a munkám rengeteg, és a hullámok már-már összecsapnak a fejem felett. Vállalja?

– Milyen tanfolyamot kellene elvégeznem, hogy ezt a munkakört eredményesen láthassam el?

– Semmilyet. A szükséges képességekkel és ismeretekkel maga már bőségesen rendelkezik.

– El van boronálva – dőlt hátra derűs mosollyal Tódorka. – Mi lesz a feladatom?

A vezérigazgató levette lábát a gázpedálról, a kocsi még gurult néhány métert, aztán puhán megállt.

– Hogy mi lesz a feladata? Ezt talán most ne is határozzuk meg pontosan. A beleegyezése már megvan, maga az én emberem, a többi majd szépen kialakul. Tarthatatlan állapot volt az eddigi. Egy ilyen üzemben, mint a miénk, amelynek népgazdasági jelentősége szinte felbecsülhetetlen, az egyszemélyi felelős vezetőnek, a gyár vezérigazgatójának, mindeddig nem volt személyi titkára! Lassan harmadik hónapja már! Egyszerűen senki sem vállalta! Mert tudnia kell, hogy akik eddig hozzánk kerültek, mind magasan kvalifikált szakemberek, és előző munkahelyükön kivétel nélkül felelős, irányító munkakört töltöttek be.

(Folytatjuk)

Pesti szörnyetegek

Gerő Sándor rajza

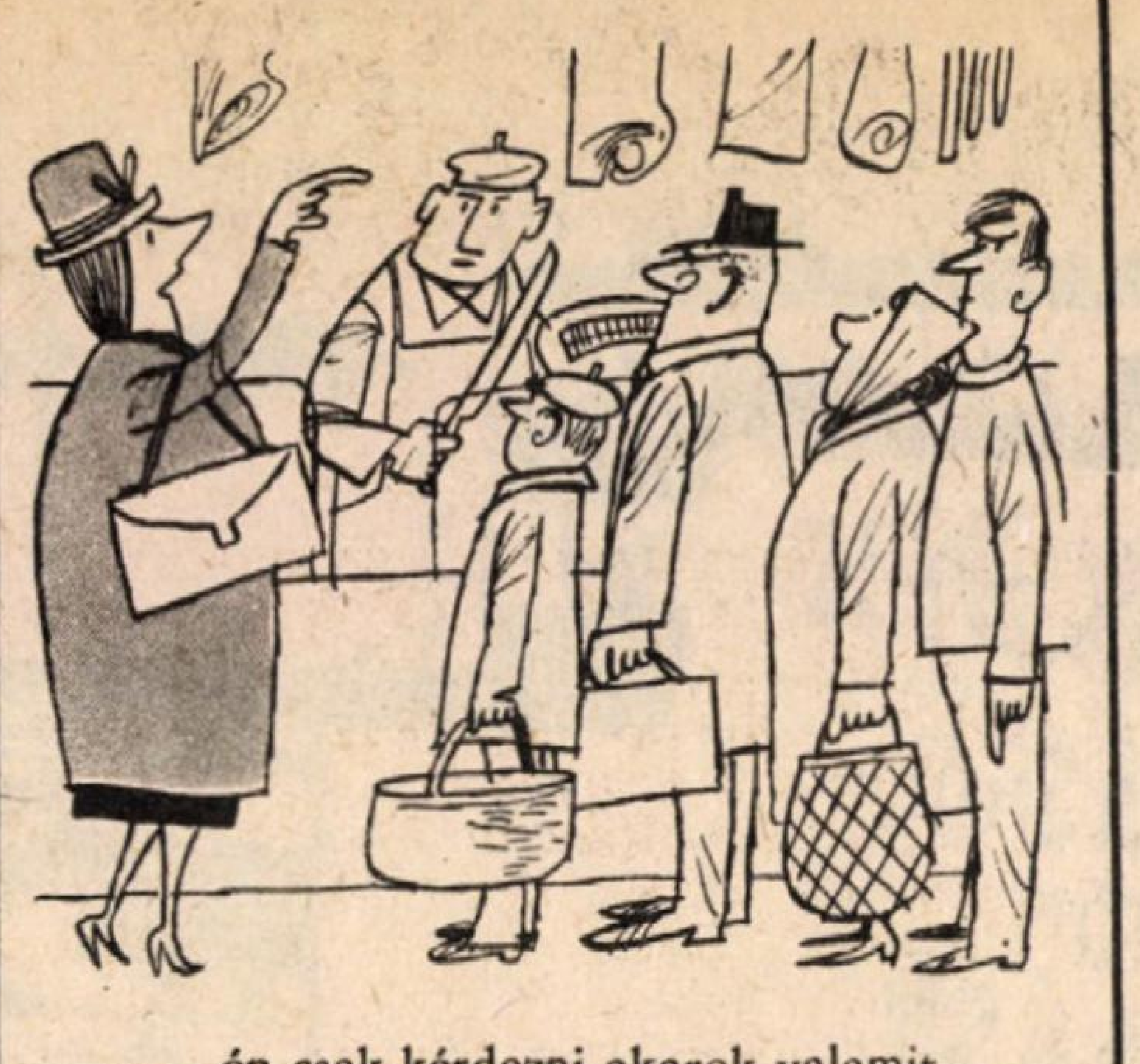

– . . . én csak kérdezni akarok valamit . . .

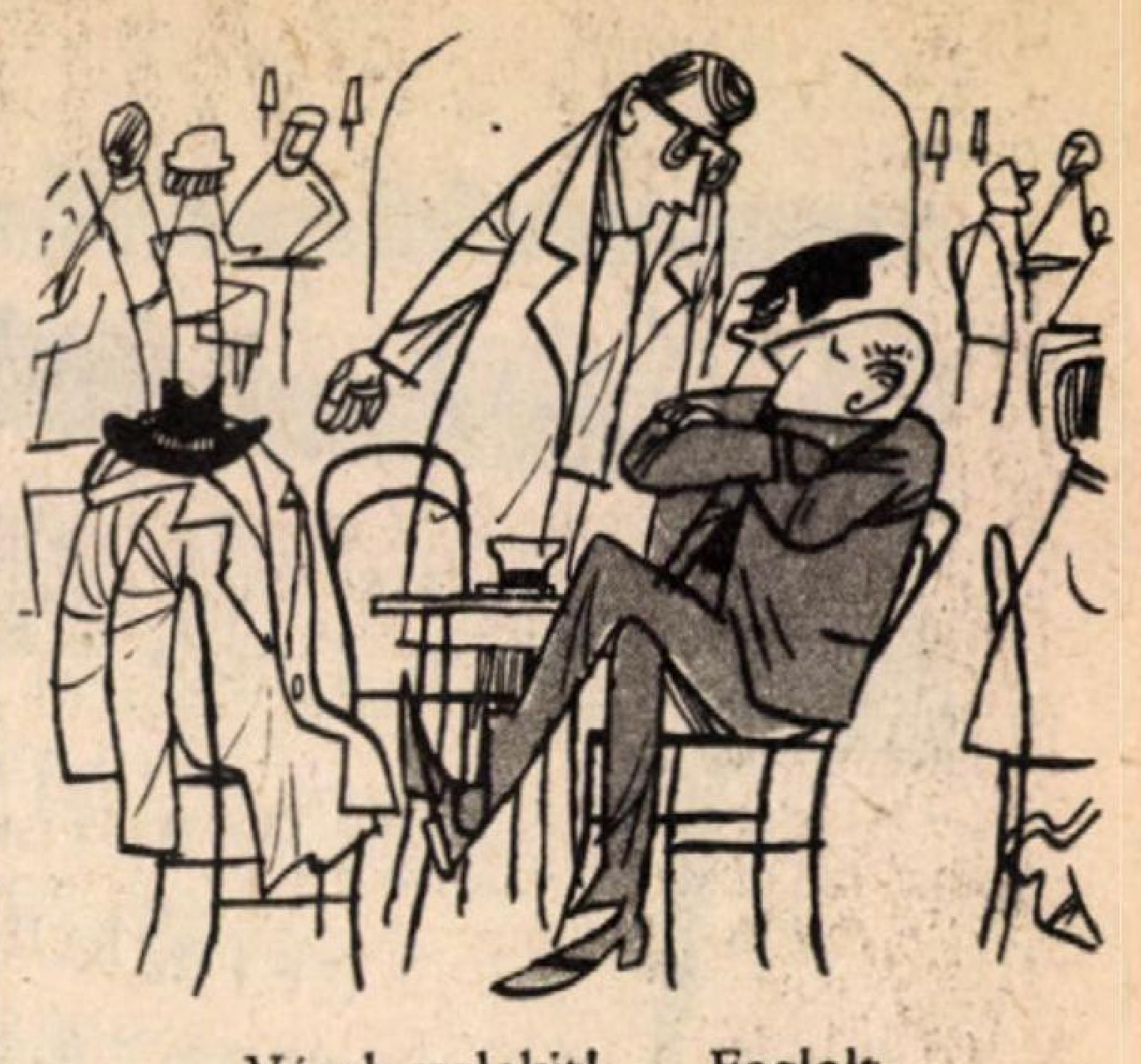

– Várok valakit! . . . Foglalt . . .

Milyen emberek A PAMUROK?

Sanyi barátom nemrég érkezett haza egy közép-amerikai IBUSZ-társasutazásról. Magában Pamuriában két hetet töltöttek, s megvallom őszintén, a várakozás kellemes izgalma fogott el, amikor Sanyi hozzákezdett várvavárt élménybeszámolójához. Erre vártam, nem az apró kis ajándékokra, amelyekkel Sanyi meglepte barátait. Kedves figyelem jele a borotvapenge, a tea, az öngyújtó, de engem elsősorban egy távoli, ismeretlen világ képe érdekelt. Milyen nagy dolog is ez – új tájakat látni, új embereket megismerni, szélesre tárva a minden új iránt fogékony lelkünket. Úgy faggattuk Sanyit, mint egy Kolumbusz Kristófot, mint egy Magellánt, mint egy Mikluho Maklájt. Engem persze sohasem a szabályos nevezetességek, a hivatalos útikalauzokban található idegenforgalmi látványosságok érdekeltek, hanem a távoli egek alatt élő ismeretlen emberek. Én ezt kérdeztem Sanyitól:

– Mondd, milyen emberek a pamurok?

Mély lélegzetet vett, majd egy kis alig észrevehető fojtottsággal a hangjában beszélt, úgy éreztem, a legizgalmasabb élményeiről:

– A pamurok barátságos, vendégszerető emberek, de vannak köztük barátságtalan idegengyűlölők is. Durván nőkre és férfiakra lehetne őket felosztani. Megfigyeltem, hogy vannak közöttük fiatalok és öregek, továbbá egészen fiatalok és egészen öregek is. Az egészen fiatalokat gyerekkocsiban, az egészen öregeket tolókocsiban tolják. Általános a két láb, a két kéz, a két szem, a két fül, de egy szájnál és egy orrnál többje senkinek sincs.

– Nagyon tanulékony nép, a tanulás céljait külön épületek, az úgynevezett iskolák szolgálják. Különös, hogy a pamur gyerekek nem egyformán tanulnak, van, aki jobban, van, aki kevésbé jól tanul. Sok gyerek szeret labdázni, verekedni, s nem ritka az üvegből készült ablakoknak kődarabbal történő bedobása.

– Sikerült megtudnom, hogy a pamuriak a legkülönbözőbb tevékenységeket fejtik ki. Sokan foglalkoznak földműveléssel, mások az iparban helyezkedtek el, egyesek genealógiával, mások sorsjegyárusítással foglalkoznak, vannak közöttük betörők, gépkocsivezetők, operaénekesek, csillagászok, pénztárosok, labdarúgó edzők, zsebtolvajok, pilóták, szabók, villanyszerelők, professzorok, újságírók, utcaseprők, szemorvosok és bányamérnökök, hogy csak néhány példát említsek.

– Nagyon szeretik a feketekávét, ezt cukorral édesítik. A szomjúság oltását különböző folyadékokkal végzik, a víz nedvességtartalma számottevő. A vizet különben tűz oltására és tisztálkodásra is használják. A pamuriak szeretnek pletykázni, nem mindig mondanak jókat egymásról, s vicceket is mesélnek egymásnak. Táplálékkal táplálkoznak, s időnként panaszkodnak valamelyik élelmiszer minőségére. Nem ritkán hallottam panaszt az üzleti kiszolgálók lassúságára és a vevőkkel szemben tanúsított nemtörődöm magatartásukra. A közlekedési járművek eléggé tömöttek, különösen az úgynevezett csúcsforgalomban. Ilyenkor nem egy pamuri megfeledkezik hagyományos hidegvéréről és összetűzések adódnak.

– A pamur irodalomban sok a nehézség. Elmondották nekem, hogy válságban a pamur regény, eléggé gyengék a pamur filmek, de a legtöbb panasz a pamur költők ellen hangzott el. Hiányolják az érthetőséget, a pamur költők viszont büszkén hirdetik, hogy végre sikerült lerázniok az értelem kölöncét.

– Nyitott szemmel jártam mindenfelé, s megfigyeltem, hogy a pamur ember házban lakik, télen melegen, nyáron könnyebben öltözik, az eső ellen ernyővel és esőköpennyel védekezik, lábán cipőt hord és tüdővel lélegzik. Néha ideges, néha nyugodt, néha szomorú, néha jókedvű, s ha náthás, tüsszent és köhög. Ha nem személyesen tapasztaltam volna, el sem hinném! – tette hozzá Sanyi, mintegy válaszul a kétkedő tekintetekre.

– Érdekes nép . . . – mondtam elgondolkozva.

Feleki László

Itt a szezon

Szűr-Szabó József rajza

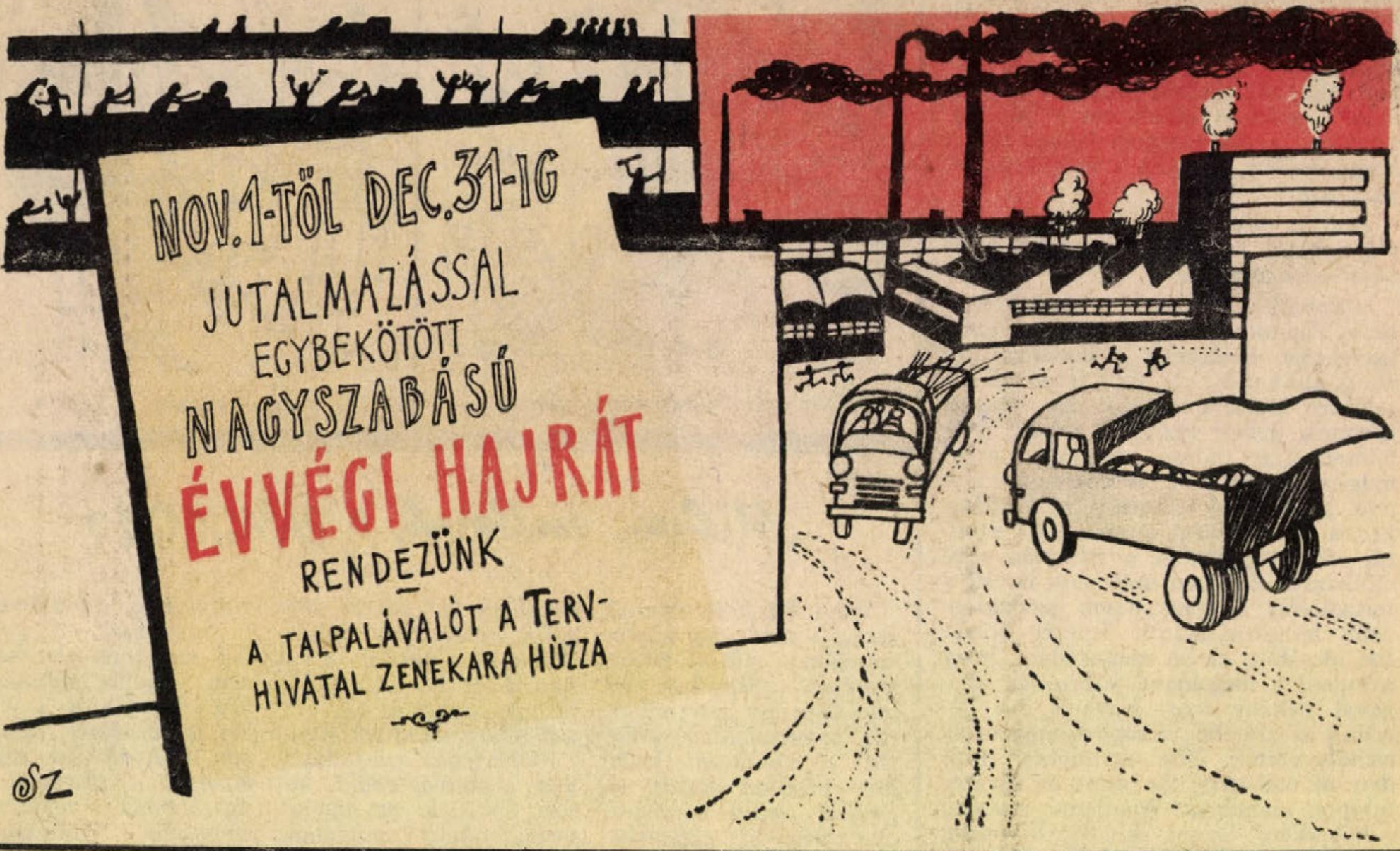
NOV. 1-TÖL DEC. 31-IG
JUTALMAZÁSSAL
EGYBEKÖTÖTT
NAGYSZABÁSÚ
ÉVVÉGI HAJRÁT
RENDEZÜNK
A TALPALÁVALÓT A TERV-
HIVATAL ZENEKARA HÚZZA
SZ

OKOS ŐSEINK

A „Baltimore Sun” tudományos rovatának vezetője részletesen leírja, milyen ragyogó, geometriai tökéletességű, kőből faragott köröket találtak Észak-Európában i. e. 8000-ből. Az ősi matematikusok gyönyörű ellipsziseket, s más alakzatokat is hagytak az utókorra, amely pedig hajlandó azt hinni, hogy az ősemberek a hajuknál fogva vonszolták a nőket, és a fogaikkal tépték szét a nyershúst. Annak, hogy nem készítettek villanyborotvát és telefont, csak egy oka lehetett: nem volt rá szükségük.

Új cipő

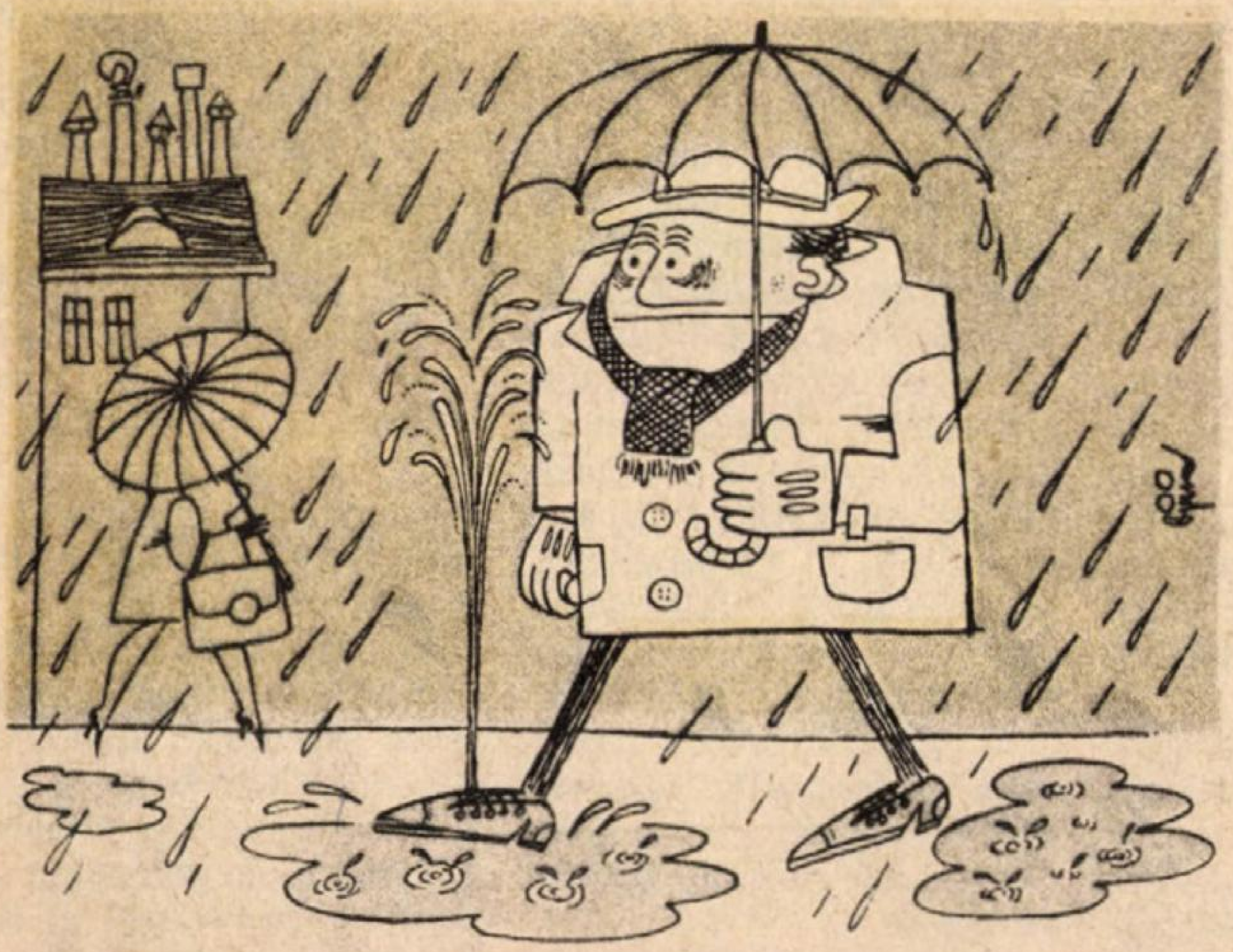

Szerénység

Vasvári Anna rajza

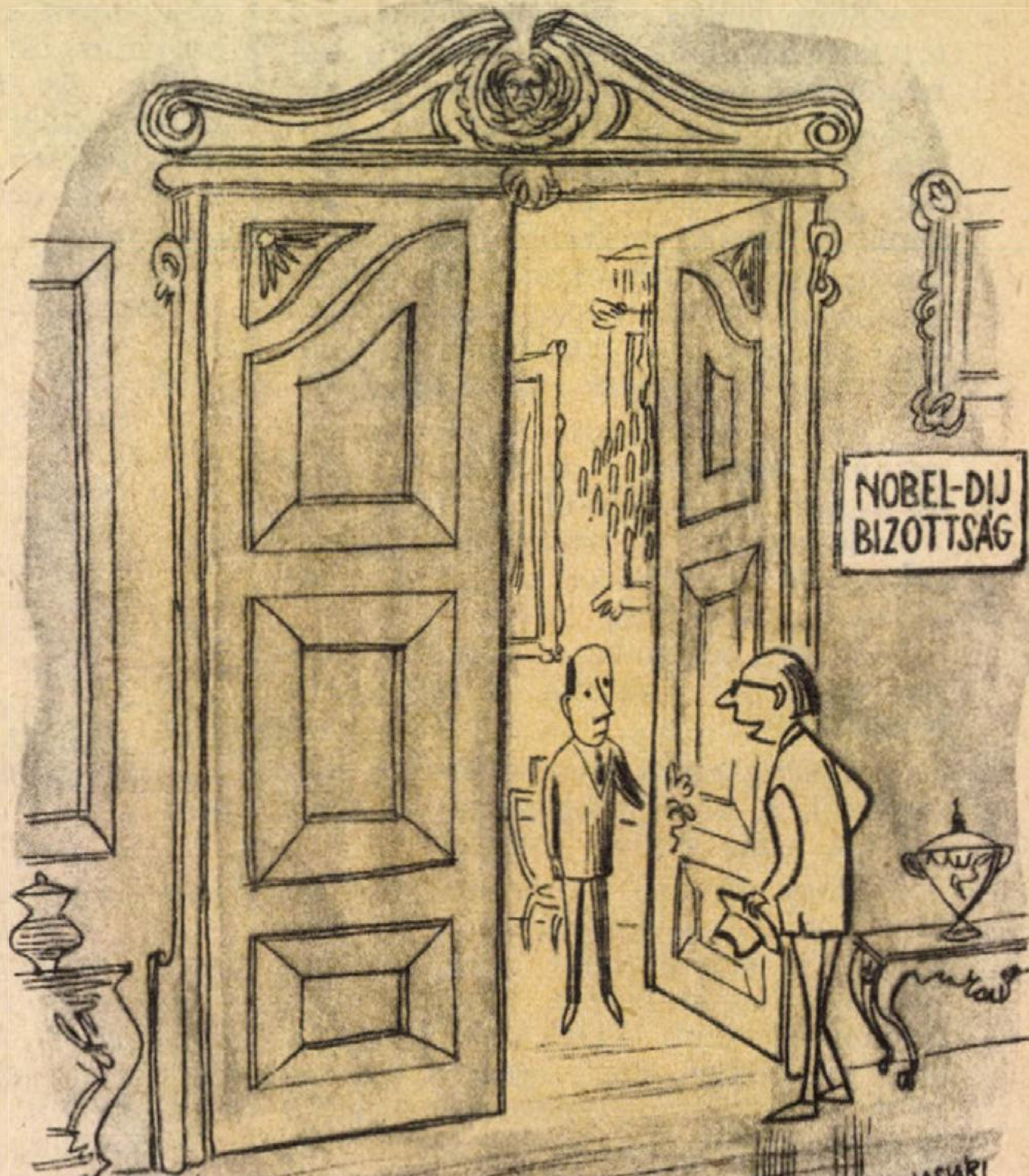
NOBEL-DIJ BIZOTTSÁG
VASVÁRI

– Kérem, csak azt akarom bejelenteni, hogy én nem utasítanám vissza . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.6744 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504